

КИТ ДАЛТОН ОТМЪЩЕНИЕ С КОЛТ .45

Превод от английски: Маргарита Маринова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Лий Бъкскин Морган чу пушечните изстрели малко преди сивият му кон да стигне до хълма пред ранчото. Той смуща животното в хълбоците и препусна към върха.

В низината, на около половин миля от него, гореше някаква барака. Постройката до нея също скоро щеше да избухне в пламъци. На полянката имаше още и дъсчена къща, втора барака и ограда за добитък, зад която се виждаха трупове на три коня. Край тях стояха трима ездачи, които, смеейки се, убиха и четвъртото животно. После мъжете стреляха два пъти към къщата и препуснаха на запад.

Бъкскин стана неволен свидетел на всичко това. Чудеше се какво ли се бе случило там, долу, преди неговото пристигане. Твърде късно бе да тръгне да преследва ездачите, застреляли конете. Мъжете имаха половин миля преднина, пък и собственият му жребец вече беше със замъглен поглед и трепереци крака след десетте часа път през пустите, безводни аризонски планини.

Единственото, което можеше да направи, беше да провери дали долу нямаше някой оцелял. Не че му се вярваше много, но мъжете не бяха изгорили къщата, което беше добър знак.

Нямаше защо да бърза. Бъкскин слезе от жребеца и го поведе надолу по склона към къщата. Беше на половината разстояние, когато бараката също се подпали. Интересно какви ли причини бяха породили омразата на тримата мъже, сторили всичко това?

Замислен, Бъкскин отново се качи на седлото и така измина останалата част от пътя. Стигна до къщата и слезе от коня. В същия момент откъм къщата прогърмя пушечен изстрел и над главата му профуча горещо олово.

— Спокойно, аз съм приятел! — извика Бъкскин. — Видях пожара и онези тримата хубавци! Дойдох да видя не мога ли да помогна с нещо!

Откъм отворената врата не последваха други изстрели, така че Бъкскин пусна поводите на коня си на земята и внимателно пристъпи

напред.

— Вижте, ако не ви трябва помощ, просто ще пия вода от вашия кладенец и ще си замина по пътя!

Отвърна му само тишината. Той направи още една предпазлива крачка към вратата, като внимаваше да държи ръцете си далече встрани от окачения ниско на кръста му пистолет.

— Няма да ви причиня зло! Видях онези ездачи да си тръгват, но нямаше как да ги спра! Ще ви помогна, ако имате нужда от помощ!

Чакаше и гледаше вратата. Вътре, в сумрака на стаята, се очертаваше неясна сянка.

— Да. — Тази единствена дума бе произнесена меко, но с глас, в който се долавяше сдържана ярост.

— Чух ви, мадам! Само не стреляйте! Не ни трябва повече стрелба! Искам да ви помогна, ако мога!

Бъкскин направи три стъпки в аризонския прах, примесен с малки камъчета, спря за момент, после направи още три.

Вече беше почти до вратата. От вътрешната страна на прага стоеше жена, облечена в разкъсана риза, по която имаше следи от сълзи и кръв. Едната ѝ гърда бе открита, но тя не направи никакъв опит да се загърне. Полата ѝ бе раздрана до чатала така, че се виждаше бялата кожа на лявото ѝ бедро. По него също имаше кръв.

Той леко се придвижи към нея. Сега вече видя яростта в дивите ѝ очи, разбърканата дълга кафява коса, грозната драскотина на бузата, подутия клепач.

— Мадам, нека ви помогна да седнете! — рече Бъкскин.

Когато пристъпи към нея, жената веднага се дръпна назад, като го стрелна с обезумели от страх очи.

— Няма да ви докосна, мадам! Само ме пуснете да вляза вътре. Съпругът ви там ли е?

Бъкскин обходи с поглед тази част от стаята, която можеше да види от мястото си. На един стол беше завързан мъж, чиято глава беше клюмнала напред така, че ясно си личеше голямата, грозна дупка от куршум. На отсрещната страна пръските кръв бяха примесени с мозък и раздробени кости. Лий се намръщи и отново погледна към жената.

— Тук съм, за да ви помогна. Няма да ви сторя зло. Седнете ей там.

Той премести един стол така, че като седне жената да не вижда мъжа си. Тя го гледаше като хванато в капан животно. Накрая все пак пристъпи напред и седна. Изведнъж наведе глава, хвана я в двете си ръце и заплака.

Бъкскин огледа и останалата част от стаята. Това беше къща на нови заселници — състоеше се от една голяма стая с кухничка вляво и двойно легло вдясно. Креватът беше разбъркан и по него имаше следи от кръв. За двете му табли бяха вързани дебели въжета, вече прерязани. Явно жената бе държана разчекната върху леглото преди това.

Бъкскин вдигна стола с мъртвото тяло и го занесе навън, а после се върна и махна въжетата от кревата. Оправи шитите на ръка завивки и изправи един съборен на земята дървен стол.

На кухненската маса намери хляб, от който бе отрязана една филия, купа с масло и кана, наполовина пълна с мляко.

Погледна пак към жената — тя все още плачеше. Засега това беше най-доброто за нея — така се освобождаваше от шока поне за известно време. Бъкскин отиде до малката желязна печка. Запали огън, увери се, че няма да угасне, а после излезе навън за още дърва. Когато се върна, жената бе спряла да плаче. Сега държеше в ръце един 45-калибров пистолет, насочен право към корема му.

— Не, госпожо! Тук съм, за да ви помогна! Няма да ви нараня! Дори не съм ви докоснал! Правех ви малко кафе.

Тя бавно сведе надолу пистолета, без обаче да вдига предпазителя. Лий отиде до печката, намери един очукан кафеник и го напълни до половина с вода от кофата върху малкия рафт встрани — дори и да не беше много прясна, при варенето щяха да бъдат унищожени всички микроби в нея. Сложи водата на печката, след това отиде до гардероба и намери вътре една мъжка риза. Извади я, разкопча я и я подаде на жената. Тя погледна надолу към откритите си гърди, сграбчи дрехата и бързо я облече и закопча.

Лий отиде до рафта, взе оттам една кърпа, намокри я и ѝ я подаде. Жената я изгледа, взе я и му кимна. Той се извърна, за да може тя да почисти лицето и ръцете си на спокойствие.

Бъкскин вари кафето около пет минути, после го свали от котлона и го остави да постои отстрани известно време.

Нямаше да е лошо да се поогледа малко навън, преди да се е стъмнило. До залез-слънце оставаше още около час.

До плевнята намери трупа на куче от неизвестна порода. Бе простреляно два пъти. Бараката още тлееше и пушеше. В ъгъла имаше купчина сено, явно приготвено за храна на животните през зимата. Няколко дървени греди все още си стояха на мястото. Постройката в страни бе изгоряла до основи — от нея не беше останало нищо, освен въглища и пенел.

И четирите коня зад ограденото място бяха мъртви.

Лий се огледа наоколо, но не забеляза никакъв друг жив добитък. Някъде все трябваше да има и говеда, но явно те не бяха наблизо.

Когато влезе вътре, видя, че жената си бе обула обувките и беше прихванала с карфици полите си. Седеше до масата и сърбаше кафе.

— Кои бяха тези? — попита я той.

Тя поклати глава. Погледът ѝ вече беше по-спокоен, но един нервен тик от време на време все още разкривяваше ъгълчето на устата ѝ. Гледаше го напрегнато, явно готова да скочи при най-малкия повод за това. Виждаше се само едната ѝ ръка — явно в другата все още стискаше пистолета, скрит между гънките на полата ѝ, но готов за стрелба.

— Може ли и аз да пийна малко кафе? — попита Бъкскин.

Тя го изгледа и кимна. Той намери чаша в шкафа над дървения плот, наля си кафе, върна се в другия край на кухнята и отпи една глътка. Не беше лошо!

Явно бяха изнасилили жената няколко пъти по ред, след което е трябвало да гледа как измъчват и убиват съпруга ѝ.

Това стигаше, за да полудее човек, но тя очевидно беше с ума си, въпреки че още се намираше в шок.

Може би нямаше да е в състояние да се движи още няколко дни или дори седмици. Беше виждал подобни случаи сред оцелелите след индиански нападения.

— Някой си Смит — каза тя.

Бъкскин се извърна към нея. Жената го гледаше.

— Бандата на някой си Смит — повтори тя.

— Имаш предвид мъжете, които убиха съпруга ти ли?

Тя кимна и бавно се изправи.

— Кравата трябва да се издои.

Бъкскин направи крачка към нея.

— Аз ще свърша тази работа. Къде е тя?

— В обора.

Той поклати глава.

— Изгориха обора.

— А конете?

— Застреляха и четирите.

Тя се отпусна обратно на стола.

— Мадам, казвам се Лий Морган и съм тръгнал към Феникс.

Повечето хора ми казват Бъкскин.

Тя погледна нагоре към него.

— А Джеймс?

— Съпругът ви ли? — Жената кимна. — Изнесох го навън.

— Искам да го видя.

Той поклати глава.

— Това не е много разумно, мадам. Утре ще имате достатъчно време.

— Сега! — Тя тръгна към вратата със сигурни, решителни стъпки. Бъкскин се възхити на железните ѝ нерви. Жената излезе и той я последва. Тя коленичи в прахта пред съпруга си и сложи ръце на раменете му. От очите ѝ бликнаха сълзи. — Опитвах се, Джеймс, наистина! Не можах да ги спра! Дойдоха, за да те убият. Знаеш, че затова дойдоха! Нямаха никаква друга причина. Не искаха мен. Сигурно им трябваше земята. — Тя наведе напред глава, опря я в тази на съпруга си и заплака. След няколко минути стана, изтри си носа с ръкава на ризата и избърса сълзите от очите си. — Трябва да го погребем като хората — рече тя.

— Това може да почака до утре, мадам! Скоро ще се стъмни. Няма да успеем, преди да мръкне.

Жената се намръщи, но после повдигна вежди и кимна.

— Не ме наричай „мадам“. Майка ми беше такава. Аз съм Сара Джейн Нелсън. Това тук е покойният ми съпруг Джеймс. Тук сме от четири години. Опитвахме се да направим печелившо малкото си ранчо сред тази забутана, суха Аризона. Дори едно храстче няма, че да се скрие някой скакалец в него!

Тя тръгна обратно към къщата. Огънят беше изгаснал.

Напълно автоматично, жената отиде до печката, запали я отново и започна да приготвя вечеря. Наряза хляб, наля кафе, извади от шкафа бекон и го направи на едри парчета.

Все така в мълчание, тя изпържи салама в един железен тиган на печката. Когато бе готов, го извади и го сложи върху кухненска кърпа, за да се изцеди от мазнината, а после намери в шкафа и малка бутилка бренди.

Без да пита Лий, наля в две чаши и му подаде едната.

— Мисля, че имам нужда от това — рече Сара Джейн. — Оставаш тук тази нощ. Утре ще погребем Джеймс, а после трябва да обмисля някои неща. — Отпи от брендито и сложи бекон в две чинии. — Няма друго за ядене. Утре ще се представя по-добре. — Тя посочи към колта в кобура му. — Знаеш ли да си служиш с това?

— Използвал съм го един-два пъти, мисис Нелсън.

— Наричай ме Сара Джейн! — Тя кимна. — Добре, радвам се, че разбираш от тези работи. Утре ще поговорим. — Сара Джейн го стрелна с поглед, сякаш изведнаж се бе сетила за нещо. — Бърза работа ли имаш във Феникс?

— Не. Търся един човек, но това може да почака.

Сара Джейн сложи бекон между две филии, намазани с масло, и отхапа един залък. Поклати глава.

— Нямам много бекон и шунка вече, но сега това няма значение. Вече си имам друга работа. — Тя го погледна. — Бъкскин Морган, днес ти ме видя в най-лошия ми вид. Дива и полудяла като новородено теленце, зовящо изчезналата си майка. Пък и полугола. Съжалявам! Утре ще съм по-добре. Тук нощем започва да духа силен вятър. Можеш да спиш на пода, ако искаш. Ще ти дам няколко стари одеяла. — Жената го изгледа строго. — Морган, ти беше добър с мен днес. Помогна ми да оцелея, но не си мисли, че ще спиш с мен тази нощ. Днес следобед ме чукаха достатъчно, тъй че съм цялата разранена отдолу. Дръж се прилично или ще ти размажа топките с пистолета си!

Бъкскин се засмя.

— Сара Джейн, никога не съм вземал нищо, ако не ми го предложат сами! Не се безпокой. Видях въжетата на кревата. Ще ми се да ми паднат тези копелета, дето убиха мъжа ти и ти причиниха всичко това!

— Утре, Бъкскин, ще говорим пак за това! Аз съм като кокошките — обичам да си лягам рано. Чух те какво каза, но ти все пак помни, че старият колт на Джеймс ще ми е подръка. И винаги е със свален предпазител!

— Добре, мадам — отвърна Бъкскин и дояде сандвича си с бекон. Не бяха запалили лампа и в стаята ставаше все по-тъмно. Лий отиде до коня си и внесе вътре седлото му и една малка торба. Сара Джейн вече бе сложила на пода две одеяла и възглавници и сега лежеше в леглото, завита до брадичката.

Явно не беше свалила от себе си нищо друго, освен обувките. Бъкскин дори и това не направи — остана си с ботушите на краката. Просто разгъна завивките си, мушна се между тях, сложи глава на седлото и веднага заспа.

Утрото дойде, огласено от бурната кавга на две кокошки. Бъкскин премигна и седна. Не знаеше колко е часът, но Сара Джейн вече бе станала, бе нарязала шунка, която се пържеше в тиган върху печката, и бе приготвила кафе, както се усещаше по миризмата.

— Да не би в жилите ти да тече и индианска кръв? — попита я той. — Толкова леко и безшумно се движиш наоколо!

Тя кимна.

— Реших, че ще ти трябват малко бисквити, сос и шунка, за да не умреш от глад до обяд. Дотогава ще сме си поговорили, пък и ще сме си свършили работата. После ще трябва да решаващ.

Бъкскин излезе през задната врата, намери тоалетната и се върна след няколко минути.

Бисквитите, сосът и готовата шунка вече го чакаха в чинията. Кафето беше горещо и по-силно от това, което той бе приготвил предния ден.

— Наяж се добре. Днес двамата с теб ще трябва да копаем гроб — каза Сара Джейн.

Нахраниха се в мълчание. Когато приключиха, тя го погледна.

— Двамата с Джеймс бяхме наясно, че толкова далеч от града съвсем не е безопасно — можеха да ни нападнат индианците. Имахме си план. Нямахме да имаме деца през следващите три години. Смятахме да я караме бавно, като постепенно се разширяваме и купуваме земя и стока с парите, които междувременно си заработваме сами. Не искахме да взимаме на заем, за да не сме задължени никому. Ако ни нападнеха апахите, знаехме какво да правим. Той ме научи да стрелям — за в случай, че ми се наложи. — Тя подсмръкна. — Е, едва

ли апахите щяха да са по-лоши от проклетите бели, дето ни нападнаха вчера. Едрият мъж се казваше Смит — главатар на банда главорези. Казват им групата на Смит.

— Спомена ми нещо за мъчения?

— Тримата уж търсеха някакви си хиляда долара, които сме криели в къщата. Няма такова нещо. Пребиха до смърт Джеймс, но той не можеше да каже къде са парите, защото тук няма никакви хиляда долара. После го простреляха в крака. Накрая го убиха. И тримата ми се изредиха. Мислех, че като свършат с мен, ще подпалят къщата и аз ще изгоря така, както си бях вързана за леглото. Но те ме изненадаха. Смит разряза въжетата и каза, че днес се чувствал милостив. Никога не бил убивал жена и не виждал защо аз трябва да съм първата. После копелетата се разхилиха, застреляха конете и си тръгнаха, преди да успее да извадя пистолета от скривалището му. След това дойде ти. — Тя се изправи. — А сега да изкопаем гроб за Джеймс. Сигурно ще трябва да го заровим прав, защото вече се е вкочанил, както си е вързан към стола.

Отне им четири часа да изкопаят гроб, дълбок три стъпки. Бъкскин много се измъчи с теслата и лопатата, докато се справи с твърдата като цимент почва, която трябваше да се разбива сантиметър по сантиметър.

Когато изкопаха дупката, положиха вътре свитото в седящо положение тяло на Джеймс Нелсън. Преди това бяха увидели трупа в одеяло и Бъкскин го спусна в земята толкова леко, колкото можа.

Лий изпъзля от дупката и отново взе лопатата, но Сара Джейн го избута настрана.

— Аз нося фамилията на Нелсън и на Кели — нашите семейства сами погребват мъртвците си.

Жената успя да запълни гроба чак след един час.

Оградиха мястото с камъни, но нямаха с какво друго да го отбележат.

— Ако всичко стане, както съм решила, скоро ще донеса надгробна плоча от града — каза Сара Джейн.

Отново се върнаха в къщата. Бъкскин приготви още кафе.

Сара Джейн го гледаше втренчено. Беше се сресала и измила лицето си. Пое си дълбоко въздух и разпусна дългата си до кръста, мека кафява коса, като продължаваше да го гледа със зелените си очи.

— Ти си точно човекът, който ми трябва. Имам едно предложение за теб. Искам да намеря Смит и бандата му. Трябва да им отмъстя за това, което направиха с мен и с Джеймс. Искам да се науча да стрелям по-добре. Нуждая се и от няколко урока по езда, а също и как да проследявам следа в пустинята и изобщо да оцелявам. Ти ще ми станеш учител. Ако се съ согласиш, ще ти се отдам. След като се пооправя — горе-долу след седмица — ще можеш да ме чукаш колкото и когато си поискаш до деня, в кой то убия онзи Смит. Съгласен ли си?

ВТОРА ГЛАВА

Бъкскин Морган едва не изпусна чашата си и се вторачи в седналата срещу него жена. Сериозна беше! Бавно остави кафето на масата.

— Сара Джейн, ти искаш да заловиш Смит и бандата му и да ги убиеш, правилно ли съм те разбрал?

— Точно така! Трябва да им отмъстя за това, което сториха на мен, на мъжа ми и на нашето ранчо.

— От разказа ти ми стана ясно, че това са банда садисти без капчица морал. Как точно смяташ, че ще успееш да ги откриеш, че и да ги убиеш на всичкото отгоре?

— Точно затова имам нужда от теб. Ако реша и се понаглася малко, мога да изглеждам доста хубавичка. Искаш ли веднъж да спиш с мен, та първо да опиташ стоката, която ти се предлага?

— Не това имах предвид. Онези тримата просто ще те убият! Нямам намерение да те уча да стреляш, само за да станеш лесна мишена за Смит. Хич не си го и мисли! Приеми съдбата си, наеми някой да ти помогне да възстановиш ранчото си и виж как да почнеш да печелиш от него!

— И това ще стане, Бъкскин, но първо трябва да пречукам онези трима убийци със собствените си ръце! Не те наемам да свършиш тази работа вместо мен. Искам хубаво да видя изражението им в секундата, в която ще си дадат сметка, че скоро ще ги пратя да се пържат в ада! — Докато говореше, тя разкопча обикновената си басмена рокля, ушита така, че да ѝ е опъната на гърдите и вталена в кръста. Дрехата се бе поизцапала с пръст, докато бяха копали гроба. Свали плата от раменете си и остави горната част на роклята да се свлече до ханша. После съблече и тънката си долна бяла риза и застана пред него гола до кръста. — Моят Джеймс харесваше гърдите ми. Смяташе ги за много хубави и твърдеше, че само като ги видел, се надървял. На теб харесват ли ти, Бъкскин?

— Естествено, но не мисля дори и с пръст да те докосна. Още си в шок и не знаеш какво правиш.

— Знам прекрасно какво върша! Първо ще правя любов с теб, а после ще те убедя да останеш тук и да ме научиш как да убивам, да яздя и да живея в пустинята. Ще те чукам, докато не кажеш, че си съгласен!

Тя се приближи към него, обърна стола му към себе си и навря едната от двете си едри гърди в лицето му. Устните му се разтвориха и той налага колкото можа от нея и я засмука.

Сара Джейн се усмихна.

— Бъкскин Морган, смей да ми кажеш, че това не ти харесва! — И тя си пое рязко въздух, понеже той първо близна, а после захапа лекичко зърното ѝ. — Божичко, как ме възбужда това! — Сара Джейн се отдръпна от устните му и коленичи между краката му, където намери и започна да гали набъбналия му член. Тя изскимтя от удоволствие. — Знаех си, че ще те накарам да се възбудиш! Я го виж този голям приятел! Мили боже, басирам се, че си го бива! — Тя продължи да търка члена му, който нарастваше все повече и повече. Бързо разкопча цепката на панталона му и мушна ръка вътре.

Пъхна пръсти в гащетата му и го обхвана.

Бавно започна да го масажира, като наблюдаваше изражението му.

— Да, личи си, че ти харесва! — Извади члена му и целуна червената му главичка. Той потръпна в очакване. — Да, Бъкскин, направи го тук и сега! — Сара Джейн се наведе, събу гащите си и ги хвърли на масата. После хвана ръката на Лий и го притегли към себе си. Легна на пода и повдигна поли. Краката ѝ вече бяха разкрасени и с вдигнати колене. Протегна ръце към него.

— Моля те, Бъкскин, люби ме леко и нежно, позволи ми да ти покажа колко хубаво може да бъде това! Направи го веднъж, два, че дори и три пъти! Имам три места, които те очакват! Ела тук, на пода, без дори да си сваляш панталоните!

Тя отново започна да го масажира, а после леко погали топките му. По челото на Бъкскин избиха капчици пот.

— Но не ти обещавам нищо! — каза той и коленичи между меките ѝ бели бедра.

— Не искам нищо да ми обещаваш!

Тя го хвана, насочи члена му към съответното място, стисна го за хълбоците и го притегли навътре в себе си. Извика, когато той влезе в нея. След първоначалната болка по лицето ѝ се разля широка усмивка. Сара Джейн кимна, задиша тежко и раздвижи хълбоци под неговите, подканяйки го да продължава.

— Да не ти причинявам болка?

— Не, за бога, продължавай! Има разлика, когато това става по мое желание! Толкова съм се сторешила от възбуда, че мога да подпаля члена ти там долу! Люби ме, Бъкскин, люби ме силно!

Бъкскин я послуша. Изведнаж Сара Джейн извика от удоволствие и се разтърси цялата под вълните на силния оргазъм, накарал очите ѝ да заблестят. С мъка си поемаше въздух. Тялото ѝ се тресеше така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. После тя се успокои, въздъхна дълбоко и погледна Бъкскин с усмивка.

— Това си го биваше! Страшно ми хареса! Никога преди не съм изпитвала подобно нещо.

Точно в този момент Бъкскин също свърши и след няколкото конвулсивни движения се отпусна върху нея, дотолкова изтощен, че изобщо не можеше да помръдне.

След малко тя го пусна от прегръдките си и той се изтърколи настрана.

— Страхотно беше! Дори и моят Джеймс не ме е чукал толкова добре! Не знам защо, но ужасно ми хареса! Когато си готов, искам да ме накараш да преживея същата магия още веднъж!

Най-после в състояние да диша нормално, Бъкскин седна и се загледа в нея. Сара Джейн отвърна на погледа му. Изобщо не се притесняваше, че е гола. Хвана ръката му и я притисна към гърдите си.

— Е, какво ще кажеш, достатъчно добър ли е залогът, че да ме научиш как да убия онези три копелета, дето пречукаха Джеймс, а мен ме изнасилиха?

— Страхотно беше, но това няма нищо общо с въпроса дали да те науча как да стреляш с пушка, така че да си навлечеш неприятности и накрая да те убият. Какво те кара да смяташ, че ще успееш да намериш тримата престъпници и да ги пречукаш? Колко хора си убила досега?

— Нито един, но не ми изглежда кой знае колко трудна работа! Вдигаш предпазителя и натискаш спусъка. Онова 45-калиброво нещо

ти върши всичко само. Е, не бих могла да го направя с нож например!

— Но никога досега не си убила нищо по-едро от кокошка, нали?

— Не, обаче искам да се науча. Първо ще ми покажеш какво да направя, та да стрелям по-добре. Не ми трябва някой голям 45-калибров пистолет. По-добре нещо по-малко и леко!

Бъкскин поклати глава.

— Това не е женска работа! Шансовете са три към едно, че един от тях ще те убие, преди ти да успееш да го пречукаш. Залогът е повече от лош.

— Но те няма да знаят коя съм и какво съм на мислила. Ще ги изненадам. Ще си сменя прическата и ще нося други дрехи, така че изобщо няма да ме подозират, докато не дойде моментът, в който ще ги застрелям в упор. Тогава, докато се търкалят в калта и ме молят за милост, ще им обясня коя съм и ще ги гръмна в главата — така, както сториха с моя Джеймс.

— Няма ли някакъв друг начин?

Сара Джейн срамежливо се извърна и прикри гърдите си с ръце.

— Мистър, ти се люби с мен! Може и да съм забременяла. Дължиш ми малко от времето и усилията си за това, че ти се отдадох!

Бъкскин се разсмя.

— Опитай с нещо друго! Ти направо ме изнасили! На теб ти се искаше да спиш с мен през цялото време!

Тя се изсмя и се изправи така, че гърдите ѝ се разлюляха и се видяха кафявите косми, които едва покриваха розовото място между краката ѝ.

— Вярно, но и на теб ти се услади! Сега ще отида да облека малко по-удобни дрехи. Имам едни панталони, на които им скъсих крачолите, и няколко мъжки ризи. Днес ти ще ме научиш да стрелям. Имам един скрит 38-калибров пистолет и кутия с патрони. — Тя се извърна така, че да се види профилът на гърдите ѝ. — Харесва ли ти това, което виждаш, каубой? Цялата съм твоя за през следващата седмица, докато ме обучиш как да се бия като мъж. Сега си почини, а пък аз ще се върна след малко, готова да започнем урока.

Бъкскин се протегна.

— Можеш ли да готвиш? Имам нужда от здрава храна три пъти дневно, докато обучавам един абсолютно начинаещ как да стане сигурен, безпощаден убиец!

Сара Джейн се усмихна.

— Да, мистър Морган, мога да готвя! Добра съм и в кухнята и в кревата — това трябва да ти е достатъчно през следващата седмица и нещо! — Тя се изкикоти и както си беше гола, се упъти към другия край на стаята, където започна да рови в един скрин.

Двадесет минути по-късно Бъкскин вече проверяваше 38-калибровия „Ремингтън“, който Сара Джейн му донесе. Беше почти нов. Едва ли бе стреляно с него повече от десетина пъти. Механизмът му беше в ред, така че той го отвори, зареди един патрон в цилиндъра му и ѝ го подаде, за да се научи и тя как да слага куршумите вътре.

— Само пет патрона! — предупреди я Лий. — Така че петлето да се опира в празния отвор, когато не се стреля. Ако опира в патрон има опасност патронът да гръмне и да те нарани, в случай че изпуснеш пистолета. Така е по-сигурно.

Сара Джейн зареди и останалите куршуми и върна цилиндъра на мястото му. Лий го отвори и ѝ нареди да го завърти така, че празното място да е най-отгоре, за да може петлето да опре в него.

— Да започнем с ей онази ограда — рече Бъкскин. — Широка е шест стъпки. Мислиш ли, че можеш да я улучиш оттук?

Намираха се на двайсет стъпки от нея. Сара Джейн вдигна оръжието, като го държеше с две ръце, и натисна спусъка, при което пистолетът се измести леко встрани и тя не улучи.

Търпеливо, той ѝ показа как да натиска спусъка така, че да задейства петлето, без да измества мишената. От десет опита осем бяха успешни — попаднаха точно в целта.

Лий я погледна.

— Пистолетът няма ли кобур? Как смяташ да го носиш — в ръчната си чанта ли?

— Защо не? Вътре имам кобур и колан, направени специално за този пистолет. Но нека продължим с урока!

Бъкскин намери две картонени кутии и ги постави на земята на двайсет стъпки разстояние. Едната мишена бе широка около четирийсет, а другата — осемдесет сантиметра.

— А сега опитай с тези по-малки цели. Скоро ще дойде редът и на тенекиените кутии! Можеш ли да държиш оръжието с една ръка?

Тя опита, но не успя да уцели по-голямата кутия.

Следващия път хвана пистолета с две ръце и събори картоната. Усмихна се, прицели се в по-малката кутия и отново уцели.

Бъкски донесе от къщата един стол, висок три стъпки. Сложи малката кутия върху него и застана отстрани.

— Винаги се цели в най-широката част на мишената. При човека това е гръдният кош. Там се намират сърцето и дробовете му, а един куршум в тях или пък в корема веднага ще го свали пищящ от болка на земята. Опитай сега с малката кутия.

Сара Джейн се нагоди към по-високата цел и уцели четири от пет пъти, като все така държеше пистолета с две ръце.

Бъкски кимна.

— Добре, стреляй с две ръце! По-бавно е, но ти така или иначе няма да бързаш. Най-важното е да уцелиш мишената независимо дали става въпрос за кутия, стол или убиец.

— Време е за обяд! — каза Сара Джейн. Извърна се, забърза към кухнята и надникна в един малък шкаф. — За ядене ще има шунка, сирене, туршия с копър, хляб и кафе. За вечеря ще приготвя пържено пиле. Ние ядем много пилешко, защото месото не се разваля лесно... — Тя млькна и избърса сълзите от бузите си. — Двамата с Джеймс ядахме много пилешко. На едно ядене изяждахме почти цяло пиле, а каквото останеше, приготвих на супа. Така едно пиле стигаше за два пъти.

След вечеря Сара Джейн изми чиниите с подгрята на печката вода и като седна близо до запалената лампа върху кухненската маса, наля на Бъкски втора чаша кафе.

— Всъщност, ти не ми каза какво си решил — ще останеш ли да ме обучаваш или не?

— Ами ти не ми даде възможност да ти отговоря!

Тя тихо се засмя и го докосна по рамото.

— Знам! Понякога съм ужасно напориста. Ти вече направи много за мен — спаси ми живота! Бях решила да се самоубия, след като онези си тръгнаха и видях обора да гори, а Джеймс беше мъртъв. Затова бях извадила онзи пистолет.

— Имаш много причини да искаш да живееш, млада госпожо!

Сара Джейн се усмихна и се пресегна към закопчалката на панталона му.

— Знам, и особено това тук страшно ми харесва!

Бъкскин хвана ръката ѝ.

— Държиш се като младоженка!

Тя вдигна вежди и кимна.

— Ами да, прав си! Не знаех, че може да бъде толкова хубаво! С Джеймс го правехме винаги в кревата и на тъмно, така че почти не се виждахме един друг. — Сара Джейн отпи от кафето си. — Та ще останеш ли една седмица?

— Ако обещаеш да ми готвиш! Уморих се да ям сухоежбината, която си приготвям сам по пътя!

— Ще ни бъде много хубаво, ще видиш! Още не знаеш какво имам в кухненския си килер. А може и да приключим с обучението ми за три дни — така няма да изостана много от онези тримата убийци, как мислиш?

Бъкскин се изправи и като се облегна на стола си, се взря в лицето ѝ.

— По дяволите, знаех си аз, че ще е по-добре да не спирам тук! Трябваше просто да отмина, все едно не съм видял нищо!

— Но не го направи, защото си добър и честен и... — Тя спря. — И си страхотен любовник. С нетърпение чакам да стане време за лягане! — Сара Джейн се усмихна. — Тази вечер няма да спиш на пода.

На следващия ден Бъкскин трябваше да я научи да язди.

Обикаля доста ранчото, докато накрая откри две избягали понита, които отведе в заграденото за целта място. Избра по-малката кобилка, оседла я и я поязди малко. Животното беше съвсем питомно и послушно.

Бъкскин наблегна върху ездата на дълги разстояния.

Сара Джейн схващаше бързо. Отпускаше тежестта си напред, седеше изправена на седлото и си служеше леко с юздите.

На следващата сутрин се занимаваха с разчитане на следи, но понеже Бъкскин смяташе, че най-вероятно тримата убийци прекарваха времето си в някой град по пътя за Феникс, а може и в самия Феникс, той не се задълбочи много и ѝ показа само как да проследява следите на кон.

В леглото същата нощ Сара Джейн се изгърколи върху му и го целуна нежно по устните.

— Утре тръгваме след тримата хубавци, дето убиха Джеймс.

Бъкскин се намръщи.

— Мисля, че не мога да те спра, но поне мога да те забавя, в случай че се нагърбиш с нещо, което не ти е по силите. Обещай ми, че няма да решиш, че след като убиеш тримата, можеш да се оставиш също да умреш!

Сара Джейн се замисли за миг, а после бавно кимна.

— Преди няколко дни може би щях да сторя точно това, но сега виждам, че в такъв случай пак печелят те. Омръзна ми все аз да губя! Тази битка трябва да спечеля аз — няма да се оставя да умра!

На следващата сутрин закусиха набързо, след което Сара Джейн извади изпод една дъска на пода стъклен буркан.

Преброи парите вътре — имаше малко над петдесет долара.

— Дори Джеймс не знаеше за тях! — рече тя на Бъкскин. — Спестявам ги от много време за в случай на крайна нужда. Сега вече им дойде времето.

Беше му показала пушката на Джеймс с двойна цев. Лий намери трион, останал невредим след пожара в един ъгъл на обора, и преряза цевите така, че да станат само около шейсет сантиметра дълги. Взеха тази пушка и две кутии с муниции. Бъкскин бе въоръжен много добре — с 52-калибровата си карабина, марка „Спенсър“, и един 45-калибров „Уинчестър“.

Тръгнаха по зазоряване. Сара Джейн бе приготвила хляб и буркани с боб и сладко от диви ябълки, които да вземат със себе си за из път.

Вече два пъти се бяха упражнявали да проследяват следите, оставени от тримата убийци, след като бяха напуснали ранчото на Нелсън.

Тази сутрин обаче продължиха по тях нататък. Скоро не беше валяло, пък и вятърът бе поутихнал, така че не беше трудно да вървят по следите, водещи надолу към обгърнатата в мараня долина.

— Кой е следващият малък град в тази посока? — попита Бъкскин.

— Сан Карлос Уелс. Има около триста жители. Не знам защо. Ходехме там за провизии и да пазаруваме, когато имахме с какво.

Намира се на петнадесет мили от ранчото.

— Разкажи ми пак за този Смит и останалите двама. Ще ми се да мога да ги позная, ако ги видя.

— Никога няма да ги забравя! Смит е доста висок — към шест стъпки и нещо. Слаб, с голяма, побеляла глава. Веднага се набива в очи. Беше добре избръснат, с малки, лъскави очички. Има вид на престъпник.

— Да се надяваме, че няма да го срещнем, преди да сме готови за това!

Сара Джейн носеше багажа си в една торба, за вързана за седлото. Беше облечена в дънки и мъжка риза. 38-калибровият ѝ пистолет се поклащаше в кожен кобур на дясното ѝ бедро.

Бъкскин се молеше наистина да са готови за това, което предприемаха.

Стигнаха в града малко преди обяд. И на Лий не му беше ясно защо толкова много хора бяха дошли в този сух, пустинен край. До Феникс имаше още шейсет мили път по продължение на простиращите се на север планини — Мескал. Той видя табела, сочеща на югоизток към Таксон.

Бяха мислили да спят на открито извън града, но наоколо нямаше нито един поток. Спряха се на по-евтиния хотел и наеха една стая. Записаха се като мистър и мисис Морган.

Тъкмо тръгваха нагоре по стълбите към стаята си, когато Сара Джейн прошепна нещо. Той не я чу, затова я погледна въпросително.

— Мисля, че видях един от тях. Викаха му Ларсън. Този, с черната превръзка през лявото око — тъкмо влезе в столовата на хотела.

ТРЕТА ГЛАВА

Бъкскин Морган стрелна Сара Джейн Нелсън с поглед.

— Сигурна ли си, че си видяла един от убийците?

— Напълно! Имаше превръзка на лявото си око. Никога няма да забравя лицето му, надвесено над моето, докато лежах завързана в кревата. — Тя млъкна и се извърна.

— Ами да отидем да проверим! — рече Бъкскин. Отидоха до вратата на трапезарията и погледнаха вътре. Стаята не беше голяма — в нея можеха да се хранят не повече от тридесет души. Мъжът с превръзката на лявото око седеше на една маса с лице към тях и четеше менюто.

— Той е — прошепна Сара Джейн и се скри зад Лий, за да не я види мъжът. След като го гледа достатъчно дълго, за да запомни лицето му, Бъкскин се извърна и дръпна настрана Сара Джейн.

— Искам да вляза и да го застрелям на място! — рече тя. — Мога да го направя, преди той изобщо да си даде сметка, че съм там!

— Не става! — отвърна Бъкскин. — Ако го сториш, ще те обесят за убийство. Тук няма да има значение какво се е случило във вашето ранчо. Ще те осъдят на не по-малко от трийсет години затвор. Не, не можеш да го направиш сега!

Тя се задърпа, като се опитваше да се отскубне от него, но Бъкскин я държеше здраво. Все още бяха облечени в дрехите за езда и 38-калибровият ѝ пистолет още висеше в кожения си кобур на дясното бедро.

— Не се пресягай към оръжието, защото ще загазим яко и двамата! Сега ще се качим в стаята и ще разопаковаме багажа си. После ще слезем и ще го проследим, когато си тръгне от столовата. Тогава вече ще те оставя да се опиташ да го убиеш!

Мърморейки, Сара Джейн все пак го последва до стая 212 на втория етаж.

Когато влязоха, тя седна на кревата и започна да свива и отпуска юмруци.

— Мисля си единствено за противната му физиономия, надвесена над мен. Искаше ми се да вляза и да му пръсна черепа на място! — Пое си дълбоко въздух. — Още усещам вонящия му дъх, виждам почернелите му, изгнили зъби, чувствам допира на ръцете му... — Погледна настрани и отново вдиша дълбоко. — По дяволите!

Бъкскин сложи багажа им на леглото до нея и седна на един дървен стол.

— Той ще остане там поне половин час. След десет минути ще слезем и ще го чакаме. Ти ще останеш в коридора, а аз ще вляза вътре да изпия едно кафе и да го държа под око. Когато си тръгне, ще тръгна след него и ти ще ни последваш.

Сара Джейн бавно кимна. Зелените ѝ очи хвърляха мълнии и тя цялата трепереше, явно все още не можеща да успокои яда си. Погледна към Бъкскин.

— Разбирам. Нямам намерение да се оставя да ме затворят, поне не преди да съм убила и тримата. Ще изчакам удобния момент, за да го пречукам.

Сара Джейн смени дънките си с една всекидневна кафява рокля, без ни най-малко да се притеснява, че се преоблича пред него. Когато остана само по долно бельо, тя се спря за момент и го погледна, но после само повдигна вежди с изражение, което казваше, че и по-късно могат да правят любов. Среса дългата си коса и извади от багажа си една средно голяма дамска чанта, в която можеше да сложи пистолета си. После пак изгледа Бъкскин.

— Готова съм. Няма ли да тръгваме?

Няколко минути по-късно Лий остави Сара Джейн в коридора, след което влезе в трапезарията на хотела. Огледа помещението и разбра, че мъжът с черната превръзка вече не беше там. Спря до малкото бюро, което служеше за каса, и кимна на касиерката.

— Добър вечер. Трябва да се срещна с един човек тук. Има черна превръзка на окото. Дошъл ли е вече?

Жената зад бюрото се усмихна.

— Ами да. Дойде, поръча си вечеря за навън и отиде да си я яде някъде другаде. Изглеждаше доста нервен.

Бъкскин ѝ благодари и побърза да отиде при Сара Джейн.

— Изгубил си го! — рече тя.

Той ѝ обясни какво бе станало.

— Просто ще трябва да си отваряме хубаво очите за него. Поне вече знаем, че един от тримата още е в Сан Карлос Уелс. Ще го намерим. Това не е голям град. Нека проверя дали не се е регистрирал в хотела.

Хотелиерът бе много любезен, но им каза, че мъжът не се бе записал. Беше го видял за пръв път преди малко, когато дошъл да си вземе храна, след което си тръгнал през страничния вход преди горедолу десетина минути.

Сара Джейн се намръщи, а после удари с юмрук по чантичката си и погледна Бъкскин.

— Има нещо, което не съм ти казвала. Чух единият от тях да споменава нещо за някакъв съдия. Май Смит се бе наострил срещу другите, затова каза: „Ще си свършим работата така, както ни нареди съдията!“ Какво ли значи това?

Бъкскин поклати глава.

— Такъв малък град едва ли си има собствен съдия. Сигурно някой идва специално два пъти годишно. Във Феникс има съдия, но той е на шейсет мили от тук.

Сара Джейн стана и закрочи напред-назад.

— Та откъде ще започнем да търсим Ларсън? Щом си е купил храна оттук, едва ли я е отнесъл някъде надалече.

— Може да е къде ли не. Ще поговоря с местния шериф или каквото там имат в този град. Ти можеш да поогледаш някои от хубавите стоки в магазините наоколо.

Лий откри само съдия-изпълнител — шериф имаше чак във Феникс. Както ставаше обикновено в новите земи, и тук първите заселници бяха разделили територията само на няколко окръга, така че да не нравят много избори за управници. От основаването им разпределението си бе останало почти същото и окръзите си бяха все така големи.

Бъкскин обясни кого търси.

— Ами да, чувал съм за тези тримата! Викат им бандата на Смит. Смит е събрал всякаква измет да му върши мръсната работа! Аз самият ги търся за обир и грабеж, но не съм ги виждал в града. Не че не са се появявали, но се движат прекалено бързо и никога не остават на едно място достатъчно дълго, та да ги заловят. Чух, че прекарват повечето си време във Феникс.

— Знаеш ли как изглеждат? — попита Бъкскин.

— Смит е доста едър, някъде над шест стъпки — висок и гаден. С гъста бяла коса. Казва, че побеляла, когато един ден го бил ударил гръм. Без брада. Има голям нос и малки лъскави очи.

— Съвпада с описанието, което имам. Не знам дали ви интересува, но преди няколко дни Смит и хората му убиха Джеймс Нелсън в ранчото му на петнадесетина мили от тук.

— Няма начин да не е бил Смит! Сигурно са го направили за пари. Друг член на бандата им е Уили Пойнтър — луд за връзване. Отдавна трябваше да са го обесили. Много е хитър. Никога не бива да го подценява човек! — Съдия-изпълнителят написа нещо на лист хартия. — Ще предам на шерифа във Феникс за убийството. Не че ще направи нещо, но все пак ще изпратя съобщението. Вие видяхте ли убийството?

— Не, но Сара Джейн, вдовицата, е била там.

— И това ще си запиша. Шерифът във Феникс не е възможно най-добрият, но е избран с гласуване. Дълго ли ще останете в града?

— Няколко дни. Вдовицата иска да се посъвземе след погребението.

— Внимавайте за онези тримата! Атакуват без предупреждение, не спазват никакви правила и убиват жертвите си, без да им дадат какъвто и да е шанс за спасение. И тримата ги търсят от закона, но се изплъзват от преследвачите си като мокър сапун. — Съдия-изпълнителят кимна на Бъкскин. — Да внимавате, чувате ли!

Бъкскин напусна кабинета му и се върна в магазина, където бе оставил Сара Джейн. Тя си бе купила нова рокля и красива шапка. Усмиваше се така лъчезарно, както не беше го правила отдавна.

— Когато намерим онези престъпници, искам да съм така натруфена, че да не ме познаят отпърво. Така по-лесно ще ми паднат на мушката!

Бъкскин ѝ предаде това, което бе научил от съдия-изпълнителя.

— Мисля, че вече е време да си купиш билет за Денвър, където ми каза, че живее брат ти. Можеш да го накараш да дойде с теб и да се грижи за ранчото. Забрави ги онези три гърмящи змии!

— Бъкскин Морган, ти изобщо не ме познаваш! В жилите ми тече ирландска кръв — ние не сме от хората, дето подвигат опашки пред някакви си змии, пък били те и гърмящи! По-скоро бих умряла,

отколкото да ги оставя да се измъкнат току-така, след като убиха съпруга ми! Ще продължавам, докато ги довърша — или те мен! Още ли искаш да ми помагаш, или вече се отказа? И в двата случая няма да се откажа — имам две кутии с патрони!

Бъкскин изръмжа. Отвори вратата на магазина, за да излязат, и двамата се озоваха на улицата. Вече на тротоара, той спря, извърна се към нея, сложи ръце на кръста и се намръщи.

— Майка му стара, Сара Джейн, ти си по-твърдоглава и от магаре! Е, и много по-красива! Не ми остава нищо друго, освен да се навъртам наоколо и да внимавам да не те надупчат на решето. Никак няма да ми е приятно да присъствам на погребението ти! — Въздъхна дълбоко и вдигна поглед към небето. — Май най-напред ще трябва да намерим едноокото ти приятелче!

— Как?

— Първо ще проверим и другия хотел. Ларсън се запомня лесно с тази превръзка на окоето. Хотелиерът може и да се разприказва, ако му подхвърля един сребърен долар.

Хотелиерът наистина се сети за кого става въпрос, но каза, че не е виждал Ларсън из хотела. Значи и той отпаднаше.

Отбиха се в големия магазин и Бъкскин си купи кутия патрони 45-ти калибър. Докато плащаше, попита къде може да преспи човек в града, ако не се броят хотелите. Жената зад щанда кимна с глава.

— Това е добра идея! Можете да живеете в някой пансион, преди да си купите собствена къща. Така ще опознаете града и ще решите дали ви харесва. Имаме четири пансиона. Ние в Сан Карлос Уелс обичаме да помагаме на хората, пък и четирите вдовици, които дават стаи, така си помагат финансово.

Прекошиха целия град, който се състоеше от три улички на дължина и две на широчина. Две от жените си бяха вкъщи, но не бяха давали стаи под наем на мъж с черна превръзка на окоето. Другите два пансиона се намираха в горния край на града.

— Ще проверя кръчмите, покрай които минаваме — рече Бъкскин. — Ларсън прилича на мъж, който обича да си попийва.

Първият барман, когото попита за Ларсън, само поклати с глава и каза, че от няколко години не е виждал в бара мъж с превръзка на окоето.

Следващият изсумтя при въпроса на Бъкскин.

— Ами да, навърта се наоколо! Беше тук снощи. Прати три патрона в тавана ми, та се наложи да го изхвърля. Рече, че и без това било време да посети най-добрия бордей в града.

— И кой е той?

— „Палатът на чувствените наслади“ на Хилда. Това го пише вътре. Отвън на табелата си е просто — „При Хилда“. Една улица по-нагоре, встрани от главната.

Бъкскин му благодари и намери Сара Джейн, която зяпаше по дрехите на витрината на един магазин.

Собственичката на следващия пансион каза, че имала наемател с превръзка на окото. Казвал се Сандерсън и щял да остане около седмица.

— Не му казвайте, че сме питали за него! Ние сме негови приятели от Феникс. Искаме да го изненадаме за рождения му ден. Знаете какво нещо е семейството! Ще дойдем пак довечера, като се върне. Прибира ли се за вечеря?

— О, да, никога не пропуска!

Двамата благодариха на дамата и се върнаха в центъра на града.

— Е, вече знаем къде ще е за вечеря — каза Бъкскин. — След като се наяде, ще бъде със забавени движения, понеже ще му е тежко на стомаха, и сигурно ще тръгне към заведенията в центъра, за да се позабавлява. По улиците ще има малко хора. Мислиш ли, че това ще е подходящо време да го нападнем?

Очите ѝ проблеснаха.

— Съвсем подходящо! — Тя се огледа. — Точно тук, на половин улица разстояние от пансиона. Виждаш ли тази ограда, дето се намира встрани от нас? Той ще мине на десетина крачки от мен. Няма да може да ме види, преди да ме е отминал. Мястото е идеално. — Тя кимна и се усмихна тъжно. — Мисля, че ще се справим с първия от убийците почти без проблеми и без да рискуваме някой да ни види.

— Можеш да го попиташ за останалите двама, преди да го убиеш — отвърна на усмивката ѝ Бъкскин.

— Какво? Не, знам какво си мислиш — че няма да мога да си свърша работата, ако се приближа толкова до него. Но само да си припомня какво ми стори копелето на мен и на Джеймс и веднага ще дръпна спусъка поне два пъти!

— Ще действаш сама! Не забравяй да изправяш петлето след стрелба, защото иначе няма да можеш да изстреляш повече от един куршум.

Продължиха да вървят по улицата.

Сара Джейн дръпна Лий за ръкава на ризата.

— На теб май наистина не ти се вярва, че ще мога да го застрелям, а?

Бъкскин спря и я прикова с поглед.

— Да убиеш човек не е толкова лесно, колкото изглежда. Все пак прекъсваш нечий живот, независимо колко долен и гаден може да е той. Според някои и без това няма много хора по тая земя. Други твърдят, че престъпниците трябва да бъдат застрелвани или обесвани за деянията си. Просто си избери едната от двете философии и се придържай към нея.

— Но ти си убивал и преди!

— Откъде знаеш?

— От начина, по който говориш. Гледаш да се измъкнеш от въпроса и използваш дълги, сложни думи. Аз само знам, че убиха Джеймс, а мен ме изнасиха всеки по два пъти, за което ще ги убия. Сега ще потърсим ли нещо за ядене или ще гладуваме?

— Да, дори не сме обядвали — съгласи се Бъкскин.

Намериха една гостилница, в която имаше неочаквано добра зеленчукова супа.

Бъкскин си взе една солена бисквита и я натопи в остатъка от супата си.

Когато приключиха с кафето, той провери своя „Уотърбъри“. До пет часа имаше петнайсет минути.

— Най-добре да се връщаме при пансиона. Аз ще поизостана от теб, в случай че имаш нужда от помощ. Все още не ми харесва идеята ти да нападнеш един изпечен убиец с твоето малко пистолетче!

— 38-калибровият ми колт ще свърши чудесна работа! Ще му пусна един куршум право в сърцето, а после ще тръгна по онази малка пресечка и преди някой да е разбрал, че Ларсън вече не е между живите, аз ще съм на главната улица.

— Дано да стане така, Сара Джейн, дано!

Бъкскин остана доволен от начина, по който Сара Джейн стигна до избраното от нея място и се прикри в някакви храсти така, че да не

се вижда от минаващите по пътя и в двете посоки. Той самият спря на трийсетина стъпки от нея до една ниска каменна стена.

Зачакаха.

Бъкскин погледна джобния си часовник. Вече беше 6.30, а Ларсън още не се бе върнал за вечеря. Пропускаше храна, която бе платил предварително по долар на ден! А сега какво? Ларсън можеше и да се върне прекалено късно през нощта.

Бъкскин се измъкна иззад прикритието си, тръгна по прашната малка уличка, направи завой и се озова на мястото, където чакаше Сара Джейн.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Ларсън не се върна за вечеря. Закъснелите не получават храна в пансион като този. Ларсън ще се върне чак за спане, ако изобщо се прибере тази нощ. Чух, че ходел в местния публичен дом, „При Хилда“.

— Е, аз няма да вляза вътре за нищо на света, но ти сигурно няма да имаш нищо против да провериш дали Ларсън не се е укрил между проститутките!

— Може и да отида. Но май е още раничко да търся Ларсън там. Първо ще поразгледам из кръчмите. Може и да се е заиграл някъде на покер.

— А аз какво да правя, да те чакам навън ли?

— Можеш да останеш да го чакаш тук или пък да се върнеш в гостилничката и да изпиеш няколко хубави чашки кафе. Ще дойда да те взема, ако го открия.

— Може и да се върна в хотела.

— Да, но няма да го направиш. Ларсън все някога трябва да се прибере. По-добра възможност от тази днес няма да имаме скоро. Чакай в гостилницата, където вечеряхме. Веднага щом разбере нещо, ще дойда да ти кажа.

Сара Джейн се нацупи като момиченце. Вече бе започнало да се стъмнява. Тя сви рамене, изправи се и тръгна пред него по посока на главната улица.

Там се разделиха: Бъкскин се упъти към най-близката кръчма, а Сара Джейн отиде в гостилницата „Пустинно ханче“.

Бъкскин си поръча бира на бара и изчака очите му да свикнат със сумрака в заведението. Лампи имаше само на масите за покер и на

бара.

Отпи от чашата си и се огледа. В момента се играеха две игри на покер, от по четирима играчи. Приблужи се към тях.

Тъкмо се канеше да поиска разрешение да седне на едната от масите, когато през задната врата влезе нов посетител и се разположи на близкия стол.

— Върнах се. Раздавай проклетите карти — рече мъжът.

Бъкскин огледа новодошлия. На лявото му око имаше черна превръзка. Това бе човекът, който според Сара Джейн се казваше Ларсън.

Лий издърпа един стол и седна срещу него.

— Може ли човек с двадесет излишни долара да се включи в тази игра?

— Още пари! — отвърна Ларсън. — Повече от добре дошли!

Другите кимнаха или му махнаха в знак на съгласие, така че Бъкскин се разположи край масата и сложи златната монета върху нея.

— Някой да иска да ми продаде няколко чипа? — Бъкскин бе научил много за хората, като ги бе наблюдавал как играят покер. Взе чиповете и се включи в играта, като не изпускаше от очи седящия срещу него убиец.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Играта на покер не беше особено силна. Залаганията бяха ограничени до четвърт долар. Първата ръка завърши с печалба от два долара за Ларсън. Бъкскин го наблюдава внимателно при следващото разиграване — не използваше някои от обичайните методи за измама. Този път играта и четирите долара от нея спечели Лий.

Облегна се назад и изгледа съиграчите си. Не играеха кой знае колко добре. Реши, че ако блъфтира достатъчно, би могъл да излиза победител всеки четири от пет раздавания. Залагаше най-много, наддаваше най-високо и имаше най-много чипове на масата пред себе си.

Час по-късно Лий провери колко е часът, събра картите си и осребри чиповете си при бармана. Май бе излязъл победител! Изчака Ларсън да излезе навън, после кимна на играчите, че си тръгва, и си взе парите. Бе спечелил петнайсет долара. Побърза навън и намери Сара Джейн да се разхожда напред-назад пред железарския магазин до кръчмата. Вече се бе стъмнило напълно, така че Бъкскин първо тихо извика името ѝ, за да не я стресне. Тръгнаха надолу по улицата.

— Трябваше да ме чакаш в гостилницата!

— Затвориха, преди ти да дойдеш. Пък и видях Ларсън да излиза преди малко и да тръгва към публичния дом, за който ми каза — „При Хилда“.

— Там ли е сега?

— Там е и изобщо не е ясно дали някога ще излезе!

— Ще вляза да видя. Но сигурно вече е на горния етаж с някоя. Сара Джейн се намръщи.

— Не ти ли е неудобно да влизаш в такова място?

— Ни най-малко. Няма да съм клиент. Не мисля, че един мъж трябва да си плаща, за да го обичат.

Погледна към Сара Джейн — въпреки тъмнината видя, че се е изчервила.

— Ще говоря със собственичката на бардака и ще попитам дали братовчед ми е вътре и ще излиза ли скоро.

— Можеш ли да го направиш?

Той протегна към нея една петдоларова банкнота, която Сара Джейн видя на светлината, идваща от прозореца на кръчмата.

— Сега ще видиш какво може да направи една такава банкнота в наши дни! Ще ми осигури желаната информация!

Той се огледа. Само кръчмите още работеха. Двамата със Сара Джейн отидоха до публичния дом и Лий я остави скрита в сенките на страничната стена.

— Стой тук и не мърдай от мястото си. Никой няма да те забележи — все едно че си на сигурно в кухнята на баба си! Ще се върна след няколко минути.

Отиде до вратата на заведението и я отвори. Намери се в малко преддверие, водещо към стая, която преди трябва да е била семейната всекидневна. Не бе обзаведена кой знае как — имаше само тапети по стените и тавана, три дивана и няколко стола. В отдалечения ъгъл бе сложено пиано, на което сега тихичко свиреше един мъж с навити нагоре ръкави, с голяма пура в уста и черно бомбе, прикриващо плешивината му. Според Бъкскин човекът бе на около шейсет години.

На диваните седяха три момичета, облечени в нещо като роби, надиплени така, че едната от гърдите им да остава открита. Бе направил само две стъпки навътре в стаята, когато от една врата вдясно се появи дребна жена с фигура като дръжка на метла.

— Да, господине, как мога да ви бъда полезна? Ако търсите хубаво забавление дошли сте точно на подходящото място! „При Хилда“ всички остават доволни!

Имаше посребряла, кафява коса, подстригана ниско като на мъж. Роклята ѝ бе права от раменете до земята и под нея не се очертаваха нито гърди, нито ханш. Или нямаше такива, или добре ги прикриваше.

— Къде се намира офисът ви? — попита я Бъкскин.

Чертите ѝ се изостриха още повече, но тя му посочи с ръка към вратата, през която бе дошла.

Кабинетът бе малък, със стени, които явно бяха сложени отскоро. В стаята имаше бюро и два стола. Тя седна и се загледа в него.

— Да не сте човек на закона?

— Не съм — отвърна Бъкскин и се ухили. — Един мой познат влезе тук преди малко. Сигурно го познавате. Има черна превръзка на лявото си око.

— Да, копелето пристигна. Ти ли ще платиш за повредите, които би нанесъл на заведението ми и на момичето?

— Нямам такова намерение. Просто искам да знам колко време стои тук обикновено и кога мога да го очаквам отвън.

Тя се намръщи, а после сви рамене.

— По дяволите, надявам се да му видиш сметката на това влечуго. Плаща си, но бих предпочела да не идва тук. Обикновено остава с Патси около час. Тя твърди, че бил много бавен. Значи — около час! Петачката за мен ли е?

— Да. — Бъкскин дори не беше седнал. Сложи банкнотата на бюрото и се обърна.

— О, да ви предупредя! Човекът е роден убиец! Опасен е, така че се пазете! Вика, че бил като гърмяща змия — атакувал без предупреждение! Не ми се ще да видя как заравят в земята такъв красавец като теб.

— Задължен съм ви! — каза Бъкскин, излезе от офиса ѝ и махна на двете седящи момичета. Едната от тях се опита да го примамва и разтвори робата си от горе до долу. Имаше хубави гърди, но дебелилото ѝ коремче разваляше ефекта.

— Не днес, дами! — рече той и си излезе през предната врата. Взе Сара Джейн от ъгъла и двамата тръгнаха обратно към града.

— Обикновено остава около час — обясни ѝ той. — Така че имаш време да заемеш позиция. Къде ще застанеш и какво смяташ да правиш?

— Но... — Лий видя на бледата лунна светлина намръщеното ѝ лице. Тя се огледа. Бяха малко встрани от главната улица. Между нея и публичния дом имаше само две сгради.

Значи помежду им имаше доста празно пространство.

Сара Джейн посочи другия край на улицата.

— Той ще излезе и ще тръгне към кръчмите. И трите са вляво, значи ще му се наложи да пресече улицата, за да стигне дотам по-бързо. Аз ще го чакам скрита зад онази сграда. Когато се приближи достатъчно, ще изляза от прикритието си и ще го оставя да види, че

съм жена. Ще стискам пистолета си встрани. Когато стигна на десетина крачки от него, ще вдигна оръжието и ще го застрелям.

— Желая ти късмет — рече Бъкскин.

Стигнаха до избраната от нея сграда. Тя надникна зад ъгъла и кимна.

— Да, мисля, че ще стане! Басирам се, че ще пресече улицата и ще мине оттук, когато тръгва към главната.

— Добре!

— Не ми вярваш!

— Ти искаше да направиш всичко сама.

Сара Джейн тропна тихо с крак.

— Понякога си толкова лош!

— Чакай първо да убиеш тримата и тогава ще видиш!

Тя го изгледа и се извърна. Отново надникна иззад ъгъла.

От публичния дом излезе някакъв човек.

Сара Джейн се намръщи.

Безшумно, Бъкскин мина зад нея. Докосна я по рамото и също надникна към улицата.

— Още един малък проблем. Как ще си сигурна в тъмното, че човекът, който тръгне насам, е Ларсън?

— О, много ще ми е трудно, наистина! — Тя се извърна. — Но ако не бива да го застрелям посред бял ден и не мога да го направя по тъмно, как тогава ще го пречукам?

— Започваш да схващаш!

В очите ѝ имаше сълзи.

— Какво да правя?

— Остави ме поне малко да ти помогна! Става ли? — Тя кимна. — Ще почакаме около час, след което под някакъв претекст ще спираме всеки, тръгнал насам, докато намерим Ларсън. Няма да ни е толкова трудно. Ще го познаем по превръзката на окото. Аз ще те прикривам, докато извадиш пистолета от кобура. После ще го закараме на някое пусто място и ще си поговорим хубавичко за онзи съдия.

Сара Джейн го изгледа на лунната светлина и накрая бавно поклати глава:

— Добре, нека бъде така!

— Без номера! Ще го заловим, обезоръжим и закараме извън града!

— Добре, без номера!

Зачакаха. Бъкскин запали клечка кибрит и провери колко е часът. Бяха изминали около петдесет минути, откакто бе излязъл от бардака. От заведението излезе някакъв мъж, протегна се и тръгна към тях.

Бъкскин излезе на улицата.

Сара Джейн остана на мястото си.

Когато установи, че това не е човекът, който им трябва, Бъкскин сви встрани, зави и се върна при нея.

— Не е той! — прошепна Лий.

След малко от публичния дом излезе още един мъж. Този път със сигурност бе Ларсън. Морган стигна почти до него, измъкна колта иззад гърба си и го опря в стомаха му.

— Да не си посмял да гъкнеш или да помръднеш, Ларсън, ако ти е мил животът!

— Кой, по дяволите...

— Без въпроси! Най-напред патлаците! — Бъкскин измъкна пицова на Ларсън, затъкна го в собствения си колан и обърна пленника си с гръб към себе си. — Следва малка разходчица из града — рече Лий. Сара Джейн се появи отзад. Бавно отминаха няколкото къщи, след което навлязоха в каменистата пустош, осеяна с кактуси.

Сара Джейн се изравни с тях, за да се увери, че това бе именно Ларсън, а не някой друг човек с превръзка на лявото око.

Разгледа го внимателно на лунната светлина, след което извика разярена:

— Ларсън, копеле такова! Ти уби съпруга ми, без да ти мигне окото! Пречука Джеймс Нелсън, все едно че беше някакво насекомо!

Ларсън измуча.

— Побъркана кучка! Дръж я настрани от мене! Не те знам кой си, мистър, но я дръж тая луда по-надалече!

Бъкскин се извърна към Сара Джейн, за да се убеди, че тя няма да направи нещо необмислено. В същия момент, полуделият от страх Ларсън събра всичките си сили и се отскубна от Лий.

Но Сара Джейн бе готова да стреля и сега натисна два пъти спусъка. Ларсън бе на не повече от двацет крачки от нея. Единият куршум го уцели в рамото и той се спъна и свлече на земята, стенойки от болка.

— Тази кучка ме застреля! Побърканата ме уби!

Бъкскин сграбчи пистолета ѝ и Сара Джейн го пусна. После Лий хвана здравето рамо на Ларсън и го побутна напред.

— Трябва да си побъбрим малко с теб, убицецо! Не се и опитвай пак да бягаш, защото следващия път ще стрелям аз — и няма да те уцеля само в рамото! Мърдай сега!

След пет минути стигнаха до една падинка и Бъкскин бутна Ларсън на земята. Хвърли му един заплашителен поглед и каза:

— Време е да си поговорим, Ларсън! Ти си един от тримата мъже, убили Джеймс Нелсън преди четири дни. Името на главатаря ви е Смит. Искаме да знаем кой беше третият.

Ларсън изръмжа:

— Защо, дявол те взел, трябва да ти кажа?

Сара Джейн сви юмрук, замахна и го стовари с всичка сила право в раненото рамо на Ларсън. Той изпищя от болка. Очите му се наляха със сълзи.

— Ето ти една добра причина да говориш! — рече Сара Джейн. — Гледах те, докато измъчваше моя Джеймс. Готова съм да повторя всичко, което видях, с теб — толкова дълго, колкото трябва!

— Не, недей повече! Казва се Уили Пойнтър. Всички знаят, че е от хората на Смит.

Бъкскин кимна.

— Добре, а сега ни кажи кой е съдията и къде се намира?

— Какъв съдия?

Сара Джейн отново го удари и той се свлече на земята, като крещеше от болка. После съвсем бавно се изправи до седнало положение.

— Не знам кой е съдията. Смит знае. На него му платиха. Не ме удряйте отново!

Сара Джейн пак бе взела пистолета си.

— Следващият път ще те ударя с дръжката на пистолета си, Ларсън! — обеща му тя. — Дори и не можеш да си представиш какво значи истинска болка! После ще те прострелям в коляното, както направи ти с Джеймс!

— Не, не! — замоли се Ларсън. — Не ме удряй в рамото! Ще ви кажа за съдията, пък после вие ще ме заведете на лекар, нали? Майка му стара, колко боли! — Наведе се напред и Бъкскин го видя да бърника нещо по себе си малко над ботуша си.

Ето къде си криеше тайното оръжие, помисли си Бъкскин и посегна към колта си с ясното съзнание, че вече е закъснял.

Преди Ларсън да измъкне малкия си пистолет и да го насочи към Сара Джейн, прогърмя изстрел.

Едноокият извика, изпусна оръжието си и се хвана за гърдите. После падна на гръб в аризонския прах.

Бъкскин погледна Сара Джейн. Тя стоеше, здраво стиснала револвера си с две ръце, все още държейки Ларсън на мушка.

Лий коленичи, докосна гърлото на мъжа, за да провери има ли пулс, после го ощипа по носа.

— Прибери си оръжието! Ларсън е мъртъв.

Сара Джейн внимателно прибра револвера в кобура му, остана на място за момент, вторачена в тялото на Ларсън, а после разплакана се хвърли в прегръдките на Лий.

— Аз го убих! О, боже, пречуках го! Опита се да ме застреля с малкото си пистолетче. Приличаше на играчка, но е много опасно! Трябваше да стрелям, иначе щеше да ме убие, а после и теб! Трябваше да го изпреваря! Вече бях извадила оръжието си и се чудех дали ще имам смелостта да го използвам. О, боже, току-що убих човек!

После се разплака толкова силно, че не можеше да говори. Почти пицеше от шока и ужаса, които бе изпитала преди малко.

Бъкскин стоеше и просто я държеше в прегръдките си.

Сълзите ѝ мокреха рамото и тя се притискаше към него, сякаш опитвайки се да намери закрила след това, което бе направила.

Гневът ѝ постепенно премина и тя спря да плаче, но все още здраво стискаше Бъкскин с ръце. Накрая го пусна, отстъпи назад и изтри мокротото си лице.

— За бога, аз го убих! Не знаех, че ще се чувствам така! Няма го вече! Ларсън престана да е между живите! Вие бяхте прав! Когато убиеш някого наистина се променяш. По дяволите! Опитах се да го убия, когато побягна, но не улчих. Но втория път...

Бъкскин я отведе настрана. Прекалено дълго бяха останали до трупа. Не че имаше вероятност някой да дойде да види кой стреля посред нощ, но знае ли човек... Направиха полукръг към няколкото светлини на града и влязоха в него по една уличка между две къщи, водеща към главната.

След няколко минути вече бяха в хотелската си стая. Седнаха един до друг на кревата, без да си говорят. Тя се протегна и хвана ръката му, после сведе глава на рамото му.

— Чувствам се много странно! Ужасно съм уморена, но съм толкова напрегната, че не бих могла да заспя. Знам, че току-що убих човек, и това ме прави тъжна, но, от друга страна, съм щастлива, че един от убийците на Джеймс вече се пържи в ада. Студено ми е и едновременно с това в мен гори огън, който знам, че ще угасне, чак когато и тримата престъпници не са вече между живите. Самотно ми е и ми се ще да се любя с теб. Полудяла ли съм, Бъкскин Морган? Или в момента откачам?

Той я прегърна и тя се сгуши в него, вдигайки лице към неговото. Лий я целуна нежно по устните.

— Не си луда, Сара Джейн Нелсън! Това е нормална реакция на подобно жестоко преживяване. Чувствата ти са съвсем естествени и нормални. Бих се изненадал, ако изобщо не те бе засегнало по някакъв начин. Скоро ще ти мине.

Тя го целуна и двамата легнаха на кревата. Сара се притисна към него и промърмори тихичко до ухото му:

— Моли те, Бъкскин, люби ме нежно и внимателно! Накарай ме да се чувствам като младоженка, все едно че ми е за първи път! Накарай ме да се чувствам добре!

ПЕТА ГЛАВА

Съблякоха се и се мушнаха между завивките, но известно време изобщо не се докоснаха. После Сара Джейн се претърколи към него, взе лицето му в ръце и нежно го целуна. Въздъхна и се притисна се здраво към гърдите му.

Постояха така около петнадесетина минути, след което Морган се размърда. Тя се извърна, целуна голите му гърди и отново се сгуши в него.

— Толкова сигурна и защитена се чувствам, Бъкскин! Може ли просто да постоим така за известно време?

— Да, разбира се.

Той се наведе и я целуна по меката кафява коса. Почувства Сара да се отпуска и след минута тя заспа. Опита се да се освободи от прегръдката ѝ, но Сара Джейн изскимтя, така че трябваше да остане както си беше.

Някъде около полунощ тя го пусна, обърна се и продължи да спи настрани. Секунда по-късно извика, седна в леглото и се събуди. Извърна се, видя го в полумрака на стаята и нададе лек вик на радост. Хвърли се към него, сложи глава на гърдите му и си пое дълбоко въздух. Секунда по-късно отново бе заспала.

Бъкскин се събуди около 6.30 сутринта. Ръката, на която се бе облегла Сара Джейн, го болеше. Не бе спал добре. Тя се бе будила с вик два пъти през нощта. Сядаше в леглото, но когато го виждаше до себе си, притискаше се към гърдите му и от ново заспиваше.

За Лий това бе най-странната нощ, която някога бе прекарвал в леглото е жена. Просто такава бе нейната реакция след убийството на Ларсън. Интересно дали това убийство щеше да ѝ е достатъчно, или щеше да настоява да пречука и останалите двама, по-опасните от групата?

Сара Джейн се събуди, претърколи се встрани и се вторачи в него. Смръщи чело и каза:

— Съжалявам, не бях особено добра компания тази нощ. Доколкото си спомням, най-възбуждащото нещо, което се случи, бе това, че те целунах. Нали така?

— Не си ли спомняш?

— Не се закачай с мен, Морган! Признавам, че все още малко треперя. Не всеки ден ми се случва да убивам човек. — Тя седна. — Аз наистина го застрелях — убих го, нали? — Сара Джейн очакваше от него да потвърди.

— Да. Можеш да тръгнеш с колата за Феникс в десет часа. Освен ако не възнамеряваш да яздиш онзи кон още шейсет мили.

— О, моля те, нека да пътуваме с кабриолета!

— Добре, тогава след закуска ще продам конете ни, ще си взема седлото и ще тръгнем.

Сара Джейн кимна одобрително.

Изминаха шейсетте мили до Феникс за малко повече от осем часа. При смяна на конете на всяка спирка по пътя дилижансът успя да постигне средна скорост от осем мили на час. Спряха за трийсет минути, за да обядват в малко градче на средата на пътя, след което продължиха напред.

Имаше само шестима пътници, което означаваше, че никой не трябваше да седи на пейката без облегалка по средата.

Пътуването не беше особено приятно — твърде много друсаше — но пък с конете щяха да се придвижат доста по-бавно, както го осведоми Сара Джейн.

Когато стигнаха във Феникс, наеха стая на втория етаж в един скромнен хотел и се освежиха след дългия път. После вечеряха в трапезарията малко преди да я затворят за посетители.

Когато се прибраха в стаята си, вече бе девет часа. Сара Джейн уморена седна на ръба на леглото — чувстваше се направо изтощена.

— Трябва ли да се събличам, за да си легна? — попита тя.

— Не е задължително. Ще ми е приятно аз да те разсъблека!

Тя му хвърли една усмивка.

— Не, иначе следващите три часа ще прекараме в правене на любов, а въпреки че днес се чувствам по-добре от вчера и имам повече настроение за това, все пак предпочитам да изчакам времето, когато ще съм напълно готова. Имаш ли нещо против?

Бъкскин се ухили.

— Не, разбира се! Това ще си е истински рекорд за мен! Да прекарам две нощи в кревата с една и съща красавица, без да се любя с нея!

Сара Джейн разпусна дългите си кафяви коси така, че да паднат отпред на гърдите ѝ.

— Не ми е приятно, че става така, но поне ще имам специално място в списъка ти! — Наведе се към него и го целуна по устата. — Но мисля, че мога да направя изключение и все пак да се погрижа за нуждите ти поне веднъж тази вечер!

Бъкскин се усмихна и я целуна по носа, след което се наведе и целуна гърдите ѝ, скрити от косата и роклята ѝ.

— Добре, скъпа! Веднъж ще бъде достатъчно! После и двамата ще можем да поспим.

Тя кимна и той започна да разкопчава предницата на роклята ѝ, докато пръстите ѝ се заеха със сакото и ризата му.

Когато освободи гърдите ѝ от плата, Лий коленичи и ги зацелува, след което загали с език зърната им, които, нараснали и налети с кръв, стърчаха предизвикателно напред.

През това време Сара Джейн се занимаваше с набъбналия под панталона му член. Разкопча копчетата и го извади навън.

— О, какъв красавец! — рече Бъкскин. — Напомня ми на един, който познавах преди доста време!

— Не искам да ми разказваш нищо, Лий Бъкскин Морган! По-добре ми покажи!

Няколко минути по-късно Сара Джейн го бе съблякла напълно, след което тя самата събу копринените си гащи и ги хвърли на йода.

— Купих ги от един магазин за дамско бельо само за да мога да ги сваля пред теб! — рече тя. — Имаха ли желанния ефект?

— Напълно! — отвърна той. — Това сигурно значи, че искаш да си отгоре?

— О, да! — изпищя от удоволствие Сара Джейн и се метна върху му. За момент остана върху дългото му, мускулесто тяло, без да мърда, след което се измести малко нагоре, за да може устните му да стигнат гърдите ѝ.

— Е, това наричам аз хубав десерт след вечерята! — отбеляза той и нежно я засмука.

— Бъкскин, знаеш колко ми харесва да правиш така! Някои жени казват, че изобщо не се възбуждат, когато мъж ги докосва по гърдите, но мен това направо ме влудява! Страхотно ме възбужда! Щом почувствам устата ти на гърдите си, ми се ще направо да те изнася! — По челото ѝ избиха ситни капчици пот и тя застана. — Морган, калпазанино, побързай! Вкарай в мен онова голямо, дълго нещо между краката си и не ме слушай, ако ти кажа, че вече си влязъл достатъчно навътре! Ако искаш, промуши ме цялата!

Бъкскин я хвана за ханша, повдигна я нагоре, премести я надолу и я остави сама да направлява нещата. Тя хвана члена му и го насочи към себе си. Тогава Бъкскин бавно я спусна надолу и когато проникна в нея, я остави да го поеме целия изведнъж. От устата ѝ излезе вик на изненада и удоволствие.

Очите ѝ се отвориха широко и Сара Джейн задиша тежко като стар локомотив.

— За бога, Джеймс беше добър любовник, но никога не се е сещал за това! Колко е хубаво!

Тя се усмихна и се опита да го целуне, но устните му бяха твърде далече. Вместо това засмука зърната на гърдите му, като движеше хълбоци нагоре-надолу в ритъм, който накара и двамата да задишат тежко и да се изпотят.

За първи път бяха в такъв синхрон, който завърши с почти едновременен оргазъм.

Викаха, задъхваха се, трептяха и вибрираха целите. После поеха дълбоко въздух, за да дойдат на себе си, и все още задъхани се свлякоха на кревата, напълно изтощени, но задоволени.

Десет минути по-късно вече спокойно лежаха един до друг.

Сара Джейн зарови пръсти в черните косми на гърдите му и се заигра с тях.

— Какво ще правим утре? — попита го тя.

— Мога да посетя шерифа, но някак не ми се ходи много. Съдия-изпълнителят от Сан Карлос Уелс ме остави с впечатлението, че този тук не е най-добрият пазач на закона, който може да съществува на света. Нас ни интересува съдията, който и да е той. Ако е истински съдия, може да е в комбина с шерифа. Така че изобщо няма да ходя при него! Ще обиколим кръчмите, магазините, изобщо местата, където онези копелета биха пазарували, ако живее ха тук.

— Колко точно е голям Феникс? Видя ми се доста по-голям от Сан Карлос Уелс.

— Чувал съм, че има към пет хиляди жители. Което означава, че ще ни е много по-трудно да намерим хората си. Но иначе основните неща си остават същите — все никъде трябва да спят и да се хранят, пък и да пият и играят на карти. Двойка като Смит и Пойнтър е най-вероятно да бъде намерена сред пияниците и комарджиите.

На следващата сутрин закусуваха в хотела и Бъкскин започна обиколка на заведенията, които отваряха рано. Посети три. Двама от барманите познаваха Смит.

— По дяволите, да, знам го аз Смит. Той е нещо като местна знаменитост. Търсят го в шест щата, че и тук, във Феникс, но не могат да го заловят. Винаги се измъква невредим, но, между нас да си остане, мисля, че изръсва по някоя и друга златна монета в офиса на шерифа, за да го оставят на мира.

— Значи подкупва шерифа?

— Майка му стара, в това няма нищо необичайно! Тук си е така от години! Законът не се спазва кой знае колко стриктно никъде в Аризона, а пък местният шериф направо не го брой за нищо!

— Смит да се е навъртал скоро наоколо?

Барманът започна да трие с един пешкир бирена халба, която вече си беше напълно чиста, и внимателно се огледа наоколо си.

— Ами, не го виждам тук сега! Ти прекалено много ми приличаш на човек на закона или платен преследвач, за да почна да ти давам информация! Един барман се разприказва преди два месеца и резултатът беше, че когато преследвачът се изправил лице в лице със Смит, се наложило да го заровят в пръстта — преследвача, а не Смит! После Смит си поговорил с бармана. Не го убил, но му пуснал един куршум в топките. Жив е, ама вече няма работа с момичетата от втория етаж! Преди беше голям сваляч, но сега се опитва да оздравее, преди изобщо да пробва дали му е останало нещо между краката, дето ще му върши работа.

Бъкскин отпи от бирата си и се засмя.

— Да, животът понякога е доста сложен! Не е нужно да казваш нещо за разговора ни на Смит. Револверът ми е почти пълен и бих искал да остане такъв!

Следващият барман също познаваше Смит.

— Да, минава оттук от време на време. Пие по малко, поиграйва комар и се възползва от момичетата горе, но никога не причинява неприятности. Държи се като истински джентълмен.

Третата кръчма тъкмо отваряше и барманът бе зает да приготвя всичко за първите клиенти. Не обърна внимание на въпросите на Бъкскин. При повторното му занитване барманът насочи една пушка с рязана цев в лицето на Лий.

— Изчезвай оттук! Не говоря за клиентите си! Особено пък за Смит! Махай се оттук, преди да съм те надупчил целия с това нещо! Ще обясня, че си се опитал да ме обереш!

Бъкскин побърза да се измъкне заднешком през вратата.

Най-много от всичко на света мразеше да му завират в лицето пушка с рязана двойна цев.

Бе десет часът сутринта. Останалите подобни заведения щяха да бъдат отворени чак по обяд. Върна се в хотелската стая и намери Сара Джейн напълно облечена. Роклята беше нова и тя изглеждаше прекрасно в нея. Бе вдигнала косата си във висок, обемист кок.

— Харесва ли ти? — попита Сара Джейн.

— Никак! Харесвам роклята, но предпочитам косата ти свободно да пада върху голите ти гърди!

Тя го целуна бързо и го погледна така, сякаш му казваше, че няма намерение да продължава любовната игра.

— Имам една идея. Чух, че в този град има нелош вестник. Редакторът му може да знае за Смит повече, отколкото който и да е друг. Да вървим да говорим с него или поне да прегледаме предните броеве.

— Страхотна идея!

Той ѝ разказа за разговора си с барманите.

— Последният говореше така, сякаш е наплашен до смърт от Смит. Не разбирам как до такава степен е успял да вземе акъла на всички. Не е нищо повече от един здравеняк с бърза ръка!

— За много хора това е напълно достатъчно. Да видим какво има да казва редакторът.

Когато влязоха в офиса на вестника, Бъкскин се усмихна на миризмата — комбинация от току-що напечатана хартия и печатарско мастило. Миризмата на всички подобни места бе винаги една и съща.

Дори и да бе с вързани очи и запушени уши, пак би я познал сред хиляди други.

Една млада жена седеше зад бюрото и пишеше нещо.

— Извинявайте за безпокойството, мадам, но бихте ли ни казали кой е редакторът тук? — попита Бъкскин.

— Само секунда! — отвърна жената, без да вдига поглед от статията, която коригираше в момента. Поправи нещо, подписа се на края на листа и се изправи.

— Сега кажете какво искате!

Бе на около двайсет и пет години, по-висока, отколкото бе предположил Лий, слаба, но с голям бюст и гъста рижаворуса коса, която падаше по раменете ѝ. Лицето ѝ бе издължено и красиво, с големи сини очи и гъсти мигли и вежди.

— Искаме да говорим с главния редактор. Той тук ли е? — попита Сара Джейн.

Жената се усмихна, при което на Бъкскин му омекнаха коленете. Имаше великолепна усмивка, каквато човек би искал да запечата върху фотографска лента.

— Главният редактор стои тук, пред вас. Това съм аз, Д. Хейзълтън. Приятелите ми казват Джинджър. Инициалите са за бизнеса.

— Джинджър, аз съм Бъкскин Морган, а това тук е Сара Джейн Нелсън. Съпругът ѝ бе убит от бандата на Смит преди по-малко от седмица. Искаме да научим колкото се може повече за тези престъпници.

Джинджър загрижено погледна Сара Джейн. Едва забележима бръчка проряза бялото ѝ чело.

— О, толкова съжалявам за станалото! Смит е престъпник, животно, което трябва да бъде вкарано зад решетките или застреляно на място. При това колкото по-бързо, толкова по-добре!

— Значи го познавате? Знаете ли къде живее? — попита Сара Джейн. — Търся го, за да го убия.

Джинджър притвори очи и бавно поклати глава.

— Мисис Нелсън, вие не знаете какво говорите! Смит върлува из тази част на Аризона вече три години. Говори се, че живеел във Феникс, а вършел мръсната си работа из останалата част на щата.

Освен това се носят слухове, че имал специалната протекция на нашия надут шериф — Дъглас Абъди.

— Сигурно сте написали не една статия за Смит! — рече Бъкскин.

Жената се засмя безрадостно и поклати глава.

— Нищо подобно! Смит и шерифът са в списъка ми от хора, с които е по-добре да си нямам работа, ако ми е мил животът. Не се занимавам с тях!

— Но казвате, че шерифът бил продажник... — започна Сара Джейн.

— Да, такъв е! — Джинджър се приближи към масата пред тях и остави прегледаната статия до последния брой на вестника. — Смит е един опасен престъпник, а шериф Абъди би трябвало да бъде напъден извън щата, гонен от глутница бесни кучета. Но аз не мога да направя нищо!

— Не ви разбирам! — рече Бъкскин — Ами силата на печата? Какво стана с нея?

— В Аризона няма такава! Един малък вестник в градче на юг от тук се опита да погне Смит, след като той уби невъоръжен човек в местната кръчма. Призоваха хората да застрелят Смит само като го видят. На следващата нощ след излизането на съответния брой цялата сграда на печатницата избухнала в пламъци и изгоряла до основи, а главният редактор бил вътре в нея. След пожара вече бе трудно да се каже дали нещастникът е бил пребит до смърт, застрелян или вече мъртъв, когато огънят е обхванал офиса му. Доказано било обаче, че пожарът започнал едновременно от двете врати на сградата и е причинен от големи количества керосин.

— Разбирам нежеланието ви да се занимавате с този въпрос — каза Бъкскин. Когато я погледна, видя, че тя също го измерва с очи. Джинджър се усмихна и премести поглед встрани. — Но има още нещо, което е забулено в тайна. Убийците казали, че трябва да свършат работата така, както им бил наредил съдията. Какво може да са имали предвид?

Усмивката ѝ се стопи. В очите ѝ проблесна стомана и тя направи крачка назад.

— Не, нямам представа! Имам работа, трябва да приключа с първата страница на новия брой! Съжалявам, но не мога да ви

помогна! Благодаря, че се отбихте!

Джинджър се извърна и излезе през вратата, водеща към вътрешната стая.

Бъкскин и Сара Джейн излязоха на тротоара. От очите на Сара хвърчаха искри.

— Видя ли я? Замръзна на място в секундата, когато спомена съдията! Знае нещо за него! Готова съм да заложа ранчото си, че знае кой е той! Трябва да намерим начин да я накараме да проговори!

ШЕСТА ГЛАВА

Кабинетът бе може би най-хубавият във Феникс. Подът бе постлан с мек килим, имаше два подвижни лампiona, тежки завеси прикриваха прозорците, а на три от облицованите със скъпа ламперия стени бяха окачени оригинални маслени картини. Това, което оставаше от стените и тавана, бе покрито с тапети на бледокафяви шарки.

Човекът, седнал зад бюрото, оставаше в сянка. Едната от лампите бе разположена така, че светеше право в лицата на застаналите като истукани пред голямото черешово бюро мъже.

Върху излъсканата дървена повърхност на красивата мебел имаше само една папка.

Двамата правостоящи търпеливо чакаха седналия да заговори. Единият от мъжете бе Смит. Беше добре избръснат, облечен в елегантни градски дрехи, и миришеше на розова вода и лосион за след бръснене. Гъстата му бяла коса бе старателно под стригана на врата и край ушите и добре сресана.

Другият бе Уили Пойнтър — една глава по-нисък от Смит, с дълбоко поставени тъмни очи, брада на три дни и дрехи, които нищо чудно да бяха същите, които бе носил по време на убийството на Джеймс Нелсън преди една седмица. Дъвчеше тютюн и от крайчеца на устата му надолу към врата се стичаше кафява слюнка. Обърса я с мръсния си ръкав. Очевидно много му се искаше да се изплюе.

Мъжът в сянка прочисти гърло.

— Какво стана в Сан Карлос Уелс?

— Какво имате предвид, сър? — попита Смит.

— Пойнтър, ти ли го направи? — прогърмя гласът иззад бюрото и Пойнтър отстъпи половин крачка назад.

— Не, сър, не съм аз! Смит и аз дойдохме направо тук! Последния път, когато видяхме Ларсън, той каза, че искал да види една фуста. Нищо не сме правили в онзи град!

— Никога вече няма да говорите с Ларсън. Някой го е прострелял право в сърцето с малко пистолетче.

— Мъртъв ли е? — попита Смит.

— Напълно, господин Смит. Повечето хора умират, когато им пуснат куршум в сърцето. Не че е голяма загуба, джентълмени! Ларсън беше глупак, а на нас не ни трябва такива! Притеснява ме само дали не е изпуснал нещо за вас или за мен, преди да умре. Трябва да сте готови за нещо такова! Такива грешки водят до бесилото за хора като вас двамата!

— Не каза какво смята да прави там, освен дете щял да се види с онова момиче — рече Смит. — Не разбирам защо нас ни държите отговорни за това!

Мъжът в сянка въздъхна, измърмори си нещо тихичко, след което повиши глас.

— Естествено, че няма да ме разбереш, Смит! Той работеше за мен, дявол да го вземе! Вършеше работа, която смятам за особено важна! Ако е казал и една дума, целият ми проект е застрашен! Как би могъл да ме разбереш, наистина!

Смит намръщено погледна шефа си.

— Припомнете си обаче, че въпросът с риска си има и друга страна! Ако ние сме в опасност, също то заплашва и вас!

— По дяволите, казахте ни да не убиваме жената и ние не го направихме! Според вас щяла просто да припадне, а когато се свести, щяла да замине някъде на изток. Направихме каквото ни беше наредено. И изобщо не ни се ще да получаваме удари за това от две страни!

— Да, да, мистър Смит! Разбирам ви! Не се впрягайте чак толкова! Може и да проявявам прекалена предпазливост! Притеснявам се, защото този план е толкова важен за мен, колкото и за вас! Спечеля ли аз, печелите и вие! Сега вървете и се забавлявайте! Заслужили сте си го! Ще ви се обадя, когато отново имам нужда от вас!

Смит и Пойнтър излязоха през една задна врата. След като се убедиха, че никой не ги е видял, забързаха по улицата към Главната.

— Защо се беше ядосал толкова? — попита Пойнтър. — Мама му стара, направихме всичко точно както го искаше той!

— Просто си е такъв. Явно работата е по-опасна, отколкото си мислехме. Може и бая да спечелим, когато всичко свърши. Той каза, че неговата печалба ще е и наша печалба!

— Хайде да похарчим сега някои от тези зелени гущерчета в джобовете ни! — каза Пойнтър. — Ще ми се първо да пийна хубавичко, а после да си намеря някоя малка женичка, готова да стои разкрячена за мен цяла нощ!

Смит се ухили.

— Добра идея! При това този път няма да се наложи да я връзваме за ръцете и краката, за да си получим от нея каквото искаме!

Малко по-надолу по улицата Бъкскин и Сара Джейн все още стояха пред печатницата и си приказваха. Тъкмо бяха приключили разговора си с главната редакторка и сега Сара Джейн изразяваше подозренията си.

— Все още си мисля, че тя знае повече за съдията, отколкото изглеждаше! Защо не се върнем вътре и не я принудим да ни каже?

— Сара Джейн, ти познаваш по-добре жените — ако насилиш такава като нея, само ще я накараш още повече да се затвори вътре в себе си! Аз ще поговоря с нея още веднъж по-късно! Може и да поразмърдахме блатото на Феникс и тя да започне сама да разпитва този-онзи! Защо сега не хапнем нещо и да решим какво да правим? Мислих върху това, какво бих правил в този град, ако бях спечелил малко лесни пари. Част щях да използвам за комар. Но първо щях да си намеря къде да спя. Ако идват тук често, сигурно винаги отсядат на едно и също място.

— Такива като тях не биха готвили и мили чиниите сами! — каза Сара Джейн. — Сигурно отсядат в някой хотел или пансион.

— Хотелът би им излизал твърде скъп, ако трябва да живеят в него постоянно. Да проверим колко пансиона има в града. Ще отнеме много време, но пък може да свърши работа.

Сара Джейн поклати глава, докато вървяха надолу по улицата.

— Тук има прекалено много пансиони! В град с тези размери, сигурно са поне трийсет или четирийсет. Идеята ти да търсим Смит из кръчмите и публичните домове беше по-добра. Но не бих могла да ти помогна в случая!

— Което значи, че хапваме заедно, след което аз тръгвам по баровете! По половин бира във всеки от тях и накрая аз самият едва ще се държа на краката си!

— Значи просто ще се преструваш, че пиеш!

Хапнаха в една гостилница, след което Сара Джейн се извини:

— Трябва да отида на едно място. Във витрината на магазина за дрехи, който гледах тази сутрин, имаше една великолепна рокля и... Ти върви се опитай да намериш приятелчетата ни. Аз пък отивам да похарча малко от парите, които спестявах през последните три години.

Във всеки бар, който посети този следобед, Бъкскин намери по един барман, който познаваше Смит. Първите двама обаче предпочетоха да си замълчат. Другият пък му каза да си отива и не искаше да му продаде бира, а следващият кимна замислено с глава, когато чу въпроса на Лий.

— По дяволите, познавам го добре! Копелето ми дължи трийсет долара, но аз не се и надявам да си ги взема. Счупи голямото огледало зад бара. Оттогава не съм го виждал и се съмнявам, че изобщо някога ще дойде пак. Мислех да се оплача на шерифа, но и той се страхува от Смит точно толкова, колкото и останалите мъже в този проклет град!

— Как си изкарва прехраната?

— Не знам. Не работи за никой от по-крупните фермери. Не мисля, че има постоянна работа тук в града. Може и банки да ограбва, кой го знае!

Бъкскин огледа добре посетителите в следващия бар, преди да разпита бармана. Имаше само един мъж с побелели коси, но той трябва да бе над седемдесетте. Кръчмата бе една от най-големите, които някога бе виждал.

Барманът отпърво не искаше да говори, но после все пак се разприказва.

— Разбира се, че познавам Смит. Той е бил в този град дълго преди аз да дойда в него. Не съм си имал проблеми с господина досега. Никога не е създавал проблеми, докато аз съм бил на смяна. В момента не е тук.

Бъкскин му поблагодари и се нареди да си тръгва.

— О, имам още един въпрос! Търся съдията. Да знаеш къде мога да го намеря?

Барманът затърка с парцал и без това чистия тезгях пред себе си, като при това сви рамене.

— Хей, тук ме хвана натясно. В този град няма съдии, поне доколкото аз знам. Два пъти годишно идва един и това е. Не знам за друг!

Бъкскин му поблагодари и отпи голяма глътка от бирата си. В края на барплота седеше мъж на около петдесет години и се взираше в празната си чашата. Човекът плъзна халбата по тезгяха и Бъкскин я улови малко преди да се сблъска с неговата.

Мъжът се изхили.

— Почти успях, синко! — Като видя, че Бъкскин не се ядоса, човекът се придвижи към него. — Ще ме черпиш ли една бира, господинчо? Май ти е вървяло днес с картите!

— Не съм комарджия, но може и да се бръкна за една бира. — Лий извади една монета от джоба си и я плъзна по бара към бармана. — Дай едно насам! — Когато халбата пристигна, той я побутна към натрапника.

— Бог да те благослови, мистър! Ти си добър човек!

— Добре, Оли, тая ти беше последната за днес! — рече леко ядосан барманът. — Върви да къркаш някъде другаде!

Бъкскин кимна и си тръгна. Навсякъде чуваше едно и също за Смит. Нямахше смисъл да продължава. По-добре беше да изчака до вечерта, когато заведенията щяха да бъдат пълни и да се опита да открие Смит някъде из тях. Тръгна към хотела.

Оли, мъжът, който бе изкрънкал от Бъкскин да го почерпи, набързо изгълта бирата си и тръгна след своя благодетел. С блеснали очи проследи високия господин в кафявото сако до хотел „Солена река“. Избърза по тротоара и стигна до вратата тъкмо навреме, за да види Лий да се отправя към рецепцията.

Оли бе достатъчно близо, за да види номера на ключа, който хотелиерът подаде на Бъкскин. Познаваше преградката, от която бе изваден той — втората редица, третата преградка отляво надясно. Преди две години бе работил в същия хотел.

На втория рафт стояха ключовете от стаите, за почващи с 210, значи високият мъж бе отседнал в 212-а.

Оли се замисли дали да не научи и името на мъжа, но реши, че и така вече има достатъчно информация. Нямахше защо да рискува да си навлече неприятности. Излезе от хотела малко преди тръгналият насреща му хотелиер да го достигне.

Знаеше доста и сигурно щеше да изкара добри пари от това.

Докато вървеше, се опита да раздели един долар на броя бири, които би могъл да си купи с него, но не успя да получи отговор на

задачката.

Тръгна по една уличка зад Главната и след малко изкачи някакво стълбище, водещо към втория етаж. Огледа се наоколо си и после бързо влезе през вратата, без да чука. Вече вътре, мина през добре познатия му коридор, стигна до една голяма врата и този път почука.

Никакъв отговор. Почука още веднъж и сега вече вратата се отвори със скърцане.

Един глас му изкрещя и Оли срамежливо направи крачка назад.

— Ти? Какво искаш от мен, стари мошенико?

— Имам една информация, която може и да те заинтригува.

— Съмнявам се, Оли! Какво би могъл да знае един стар пияница като теб?

— Например, че в града е дошъл един мъж, който сега обикаля кръчмите и задава прекалено много въпроси за някой си Смит. Видях го тази сутрин, а после отново и следобеда. Пита все едно и също.

— Е, и? Може да е приятел или пък да дължи на Смит пари! — рече мъжът през едва откренатата врата.

— Може. А може и да е човек на закона или наемник. Има такъв вид. Освен това пита и още нещо. Попита бармана кой може да е съдията и къде да го намери.

Вратата рязко се отвори и на прага се появи мъж с брада и тъмен костюм. Намръщи се и като махна от устата си една наполовина изпушена пура, човекът мрачно изгледа Оли.

— Сигурен ли си за това, Оли? Не би го казал на своя стар приятел само за да му вземеш малко пари, нали?

— Не, разбира се! Знам кое как е в тоя град! Знам също и къде е отседнал въпросният джентълмен и кой е номерът на стаята му.

— А името му?

— Вече не съм толкова добър, колкото бях. Не знам как се казва. Но номерът на стаята му в хотел „Солена река“ е 212.

Брадатият протегна ръка и хвана Оли за гърлото.

— Сигурен ли си, че не ме лъжеш, Оли? Може и да се окаже много важно!

Погледът на стареца потъмня от страх и той изхриптя, опитвайки се да си поеме въздух.

— Лъжеш ли ме, Оли?

Брадацият отпусна хватката си и Оли задиша по-нормално, борейки се със сълзите си.

— По дяволите, защо правиш това? Никога не съм те лъгал! Това си струва поне петарката!

Човекът в черния костюм кимна. Отиде до бюрото си, надраска една бележка и я даде на Оли.

— Ето ти чек за десет долара, които да изхарчиш в бара на „Солената Река“. Дай го на бармана там и той ще се погрижи за теб! Само не изпивай всичко за една нощ!

Оли погледна бележката, без да може да я прочете. От две години насам зрението му ужасно се бе влошило. Ухили се.

— Да, сър! Естествено, че няма да изпия всичко за една нощ! — Оли се обърна и побърза надолу по стълбите, здраво стиснал хартиятката в ръка.

Брадацият се върна в офиса си и почука на вътрешната врата. След малко влезе друг мъж. Беше гладко избръснат, облечен в градски костюм. На дясното му бедро се поклащаше прибран в кобур револвер. Очите му бяха тъмни. Бе слаб и висок около пет фута и десет инча.

— Да, шефе?

— Имам една дребна работа за вас тази вечер. Стариият Оли говори прекалено много. Ще го намерите в бара на „Соления“, Късно тази нощ Оли да падне смъртоносно на улицата зад кръчмата. Отишъл до тоалетната, спянал се и си паднал на главата. Внимавайте как ще свършите малката задача.

Мъжът кимна, намести колана на пистолета си и погледна работодателя си.

— Нещо друго?

— Да, но по-късно, след като се оправите с този дребен проблем. О, и дай два долара на хотелиера в „Солената река“, за да разбереш кой е отседнал в стая 212.

Мъжът изправи глава и излезе.

Едрият господин с черната брада и костюм седна зад бюрото си и събра пръсти в размисъл. Всичко засега вървеше по плана. Утре бе много важен ден — след това управлението щеше да е напълно в неговите ръце. След утрешния ден никой вече не би могъл да го спре.

Запали отново пурата си и изпрати към тавана съвършено колелце пушек. Докато го гледаше как се издига, отново прехвърли

наум плана си. Да, утрешният ден бе много важен. Залогът бе повече от милион долара.

Вече бе чакал достатъчно. Време беше и на него да му се усмихне щастието.

Изръмжа тихичко. По-добре да се усмихва на него, а не на някой си Джеймс Нелсън.

СЕДМА ГЛАВА

Лий Бъкскин Морган обиколи и останалите кръчми същия следобед, но не успя да открие нищо ново. Доста хора вече знаеха, че търси Смит, така че поне това можеше да доведе до някакъв резултат.

С тази мисъл той се върна в хотел „Солената река“ и провери има ли свободни стаи. Номер 216 от другата страна на коридора бе празна. Използва ключа от собствената им стая, за да отвори 216-а стая, и премести всичкия им багаж в нея.

Не каза за това на хотелиера. По-добре другите да си мислеха, че е в стая 212.

Огледа новото им жилище още веднъж, след което напусна хотела и тръгна надолу по тротоара към кафенето на Мод, където имаше среща със Сара Джейн за вечеря. Беше на половината на разстоянието, когато от една странична уличка изскочи облечен в градски дрехи мъж, който пицеше от уплаха.

Когато Бъкскин стигна до него, мъжът вече бе успял да събере с виковете си всички хора наоколо и ги бе отвел натам, откъдето беше дошъл. Около тялото, проснато на земята до кофите с боклук, вече имаше доста голяма тълпа.

Лий се приближи да види кой бе това. Отначало не можа да разпознае проснатия настрани в прахта и боклуците дребничък мъж. Но като се вгледа по-добре, Бъкскин направи връзката.

Това беше Оли, пияндето, на което бе купил чаша бира същата сутрин. Май беше мъртъв.

— Кълна се, че го намерих да лежи така! — каза все още много изплашеният мъж, който го бе открил. — Беше си там, а аз не го видях отпърво, понеже носех една голяма кутия. Спънах се в него. Проснах се отгоре му и когато мъртвите му очи се вторачиха в мен, скочих и хукнах да бягам.

Шериф Абъди си направи път през тълпата, която вече наброяваше трийсетина човека.

— Сторете ми път! Искам да видя защо е целият този шум! Чух, че имало някакъв труп.

Хората го пуснаха да мине и той коленичи до тялото на земята.

— Дяволите да ме вземат, ако това не е старият Оли! Сигурно на някого му е дошло до гуша постоянно да му крадат пиенето и е пречукал стария пияница!

— Не виждам рани от куршум! — рече някой от тълпата.

Шерифът претърколи Оли по гръб. На челото му имаше кървава резка, дълга около четири инча, която продължаваше надолу към окото.

— Май просто се е напил до забрава, спянал се е и като е паднал, си е ударил здраво главата. Виках му аз да понамали малко пиенето!

— Повечето пияни са толкова отпуснати, че не се удрят сериозно, ако паднат — отбеляза друг глас от тълпата.

— Да, ама на стария Оли му се е случило точно това! — Шерифът сложи пръст първо на челото, а после на врата на Оли, търсейки някакъв пулс. — Човекът си е сто процента мъртъв! Уилбър, върви да доведеш погребалния агент, за да го махнем от тук!

— Много бързо решихте какви са причините за смъртта! — отбеляза Бъкскин. — Раната може и да е причинена от удар с дръжката на пистолет, камък или дори тухла. Защо сте толкова сигурен, че е станала при падане, шерифе?

— Кой, по дяволите, сте вие, мистър?

Бъкскин направи крачка напред.

— Нямате ли някой коронер в този град, който да установи причините за смъртта?

— Ами да, имаме си! Доктор Чембърс върши тази работа, ако имам някакви съмнения. Но в случая всичко е ясно! Докторът си има по-важна работа от тази да се занимава с един стар пройдоха като Оли! Той беше просто един пияница!

— Според мен пък има доста неясноти около смъртта на Оли, шерифе! — продължи Бъкскин. — Раната отстрани на главата не може да е била причинена от падане. Пък и вижте червените следи по гърлото на Оли. Такива обикновено остават, когато човекът е бил удушен. На ваше място първо бих се постарал да си изясня всичко, преди да разреша да заровят Оли. И мисля, че всеки доктор би се съгласил с мен!

— Аха, сега вече знам кой си! Новодошлият, дето задавал много въпроси! Не ми е много приятно, когато чужденци ми се бъркат в работата. По-добре се махай от града ми, преди да съм те пъхнал зад решетките за пиянство!

Шерифът се извърна.

— Ти и ти, елате тук и занесете стария Оли до погребалния агент! Не ми се ще такъв боклук да замърсява улиците! Хайде, вдигайте го и тръгвайте!

Бъкскин изпрати с поглед мъжете, понесли на ръце трупа.

Старият Оли не беше умрял при падане. Някой го бе ударил с дръжката на пистолет, след което го бе душил до смърт. Защо изобщо е трябвало да убиват безобиден пияница като Оли?

Вечеряха в мълчание. Нещата не вървяха особено добре засега. Не бяха открили къде е Смит, нито кой е съдията и изобщо не бе ясно какво ще правят оттук нататък.

— А сега какво? — Сара Джейн се пресегна над масата да го хване за ръката. — Не мога да се върна в ранчото и просто да се преструвам, че всичко вече е наред, и да наема работник... Винаги ще си мисля за това!

— Ще отнеме повече време, отколкото си мислех. Градът е голям. Казват, че вече наброявал седем хиляди жители. Човек може да си остане тук скрит с години!

— Смит не е от хората, дето обичат да се крият!

— Права си! Тази нощ ще обиколя още кръчми с надеждата, че ще го хвана някъде! С тая негова бяла коса няма да е трудно да го забележа, ако изобщо е в града.

— А аз какво да правя? Да си седя в хотела и да си гриза ноктите?

— Можеш да си купиш друга нова рокля, но магазинът вече е затворен!

— Не ми се подигравай! Не съм в настроение за шеги! Искам и аз да свърша нещо.

— Сара Джейн, ти вече достатъчно ми помогна! Но не можеш да тръгнеш да обикаляш баровете с мен! Намери си някоя книга или списание и седни да почетеш малко!

— Май ще се наложи да го направя! Или пък ще си легна. — Тя се усмихна. — Ще се върнеш ли рано? Мислех си дали не бихме

могли... нали знаеш...

Бъкскин се ухили.

— При такава покана ще гледам да не оставам навън прекалено до късно. Но сега по-важното е да открия Смит и да разбера с какво точно се занимава и дори къде живее. Утре ще се разтърсим из пансионите за него и Пойнтър. Предполагам, че двамата живеят отделно. Това е най-лесният начин за един ерген да си осигури евтина храна и легло.

Изядоха ябълковия си пай със сметанова глазура и си тръгнаха. Сара Джейн махна с ръка.

— Шапкарският магазин е още отворен. Ще се отбия в него, преди да се прибера в хотела.

Той кимна, без в действителност да я слуша какво му казва. Тя се отдели от него и тръгна сама по тротоара, съблазнително полюшвайки бедра под новата си рокля.

Мозъкът на Лий бе зает с други неща. Трябваше да открие Смит. Не знаеше защо бе станало толкова важно за него! Не го бяха наели да намери човека, всъщност това изобщо не му влизаше в работата! Но една жена бе изнасилена, а мъжът ѝ беше измъчван и накрая зверски убит — а тази история изобщо не беше по вкуса на Бъкскин Морган! Правдата трябваше да възтържествува!

Провери първия бар, в който влезе. Нямаше никой, който дори слабо да напомня на Смит. По-трудно щеше да му бъде да открие Пойнтър, понеже нямаше пълното му описание.

Във втория и третия бар също не научи нищо.

Може би двамата вече си бяха намерили по някоя проститутка — в такъв случай можеше да не ги види цялата нощ.

Тъкмо се канеше да влезе в поредната кръчма, когато видя, че в печатницата на местния вестник още свети. След малко светлината угасна и една фигура излезе от предната врата.

— О, мис Хейзълтън! Май вече си тръгвате!

Жената се намръщи, опитвайки се да си припомни кой бе той, след което лицето ѝ се проясни.

— Да, мистър Морган. Съжалявам, че не ви познах веднага! Сетих се кой сте по гласа — бавен и дълбок, с ясна дикция. Да, за днес приключих. — Тя се поколеба. — Но исках да говоря с вас отново!

— Сега удобно ли ви е?

Джинджър Хейзълтън се поколеба. Погледна назад към вече тъмната сграда.

— Да, мистър Морган! За мен е удобно, но да не попреча на някаква важна работа!

Бъкскин се изсмя.

— Нищо от това, с което се занимавам цял ден, не може да се смята за важно! Може ли да ви почерпя с чаша кафе?

— Можете, но аз го правя по-добре, отколкото навсякъде в града! Нека влезем да поговорим вътре и аз ще приготвя две чаши хубаво, силно кафе!

— Чудесно, ще се радвам да пийна добро кафе след това, което си правя сам!

Тя се усмихна, върна се до вратата на офиса и отключи. Бъкскин я последва вътре. Джинджър запали най-близката лампа и му махна с ръка.

— Кафето е горе на втория етаж. Оттук, моля!

Вторият етаж се оказа собственият ѝ апартамент. Заведе го във всекидневната; в единия ѝ край беше малката кухничка, а в другия имаше врата, която сигурно водеше към спалнята ѝ.

Преминаха в кухнята. Джинджър запали втора лампа и се зае с малката печка.

Докато запалваше огъня, тя каза:

— Поразпитах още малко по вашия въпрос из града. Задавах въпроси на хора, на които имам доверие. Искях да разбера кой може да е съдията. Повечето бяха чували за него, но не го знаеха кой е. Все пак понаучих нещо, така че може и да съм попаднала на вярна следа!

— Мисля, че именно съдията стои зад убийството. Но не знам защо! — каза Бъкскин. — Ранчото на Джеймс Нелсън не е нищо особено. В него може да се отглеждат най-много четиристотин животни. И то при особено добра година. От това не падат кой знае колко пари, дори напротив!

— И мен ме притесняваше точно тази мисъл! — съгласи се Джинджър. Дървата в печката весело се разгоряха. — Защо ще изпращаш трима главорези да пречукат един фермер в малко ранчо на седемдесет и пет мили в пустошта? Няма особен смисъл!

Джинджър отмери няколко лъжички смляно кафе от един стъклен буркан, прибави към тях вода и сложи кафеника на котлона.

— Не знаем всички подробности — отбеляза Бъкскин. — Трябва да има някаква основателна причина за убийството на Нелсън. Ако разберем каква е тя, ще успеем да открием и кой е съдията.

— Именно в това е проблемът! — каза Джинджър. — Всичко, което научих, не води доникъде!

На Бъкскин му доставяше удоволствие да я гледа как се движи. Тя бе самоуверена и целеустремена. Среднодългата ѝ, руса коса се развяваше около главата ѝ, докато тя се занимаваше с печката. Джинджър сложи чашки и чинийки върху застланата с бяла покривка малка кухненска масичка.

Харесваха му стегнатите ѝ гърди, издули отпред бежовата ѝ блуза, която бе закопчана до брадичката и с дълги ръкави.

— Надявах се, че ще измъкна някаква информация от Смит, но се оказа, че изобщо не мога да го открия. И той може да завърши живота си по същия начин като стария Оли!

— Значи си чул за това!

— Дори го видях със собствените си очи! Шерифът го обяви за нещастен случай, но аз му казах, че не може да е така. По врата на трупа имаше белези от пръсти — някой го бе удушил.

Джинджър се усмихна.

— Сигурно това страшно му е харесало! Мистър Абъди хич не обича да му се противоречи! Винаги той е правият! — Тя се приближи и седна срещу него на масата. — Радвам се, че ви срещнах тази вечер! Аз... не обичам да си пия кафето сама!

— Нито пък аз!

— Как се случи така, че се наехте да помагате на онази приятна жена, мисис Нелсън?

Лий ѝ разказа как бе намерил Сара Джейн след покушението над ранчото ѝ.

— Може да се каже, че аз сам си предложих услугите. Мразя да гледам такива неща! Държа всеки да си получи заслуженото!

— Много благородно от ваша страна, мистър Морган!

— Моля, наричайте ме Бъкскин!

Сините ѝ очи се усмихнаха.

— Добре, Бъкскин, но само ако и ти ме наричаш Джинджър!

— Вместо Вирджиния?

— Да, пълното ми име е толкова дълго и официално! Предпочитам да ми казват Джинджър.

Кафето завря и тя отиде да нагледа огъня. Бъкскин също се изправи, така че когато Джинджър се обърна, се оказа лице в лице с него. Тя се поколеба.

Лий се пресегна и я хвана за раменете. Жената го погледна. Той бавно наведе устни над нейните. Тя имаше много време да се дръпне, ако искаше. Вместо да го направи обаче, Джинджър повдигна глава и устните им се срещнаха.

Целувката им бе съвсем кратка, след което Джинджър първа се дръпна.

— Приятна изненада! — рече жената с широка усмивка.

— Сега няма да е вече изненада! — каза Бъкскин и отново я взе в прегръдките си, притискайки я плътно към гърдите си.

Ръцете ѝ се обвиха около него. Този път целувката им продължи много по-дълго. Накрая тя се отскубна.

— О, боже, беше страхотно!

— Направо великолепно! — потвърди Бъкскин.

Джинджър пъкна още две цепеници дърва в огъня и погледна Лий.

— Винаги ли целуваш жените, които са те поканили на чаша кафе?

Бъкскин леко се засмя и кимна.

— А ти винаги ли каниш непознати в апартамента си и после им позволяваш да те целуват?

И двамата се ухилиха.

Тя му се закани с пръст.

— А сега вече си седнете на мястото, мистър Морган!

— Защо не Бъкскин?

— Обещах да ти казвам така, преди да ме беше целунал!

— Искаш да кажеш, преди ти да ми позволиш да го направя!

Джинджър го изгледа с широко отворени от изненада очи.

После се усмихна и кимна.

— Прав си! Но никога не бих си го признала! Мисля, че кафето е готово!

Тя донесе кафеника, напълни догоре двете чаши и отново остави кафето на печката, за да го поддържа топло.

Погледна го в очите. Русата ѝ коса бе красива рамка на лицето ѝ.

— И сега какво?

— Сега ще поговорим за това, как да намерим съдията.

Джинджър се взря в него. Изглеждаше много нежна и ранима.

— Не, бих предпочела да говорим за теб! Откъде си?

— От Запада. Започнах живота си в ранчото за коне на баща ми в Айдахо.

— Но вече не си фермер?

— Не, прекалено много пътувам и не се задържам на едно място достатъчно дълго.

— Да не се занимаваш с оседлаване на коне?

— Не, не обичам да измъчват животните.

— Тогава работиш за правосъдието?

Той се ухили.

— Не, въпреки че съм бил на места, където ми се е искало да взема нещата в свои ръце и да обеся този-онзи!

— Разбирам! Не си и престъпник. Толкова ли си богат?

— Ами да, милионер съм!

— Сериозно те питам, Бъкскин.

— Добре де, викат ме да разследвам някои престъпления тук и там. Хората, които имат нужда от помощ, ми пишат на адрес в Сан Франциско.

— Като например мисис Нелсън ли?

— Нещо такова.

— Но тя не ти е писала.

— Не.

Отпиха от кафето си. Бъкскин изпитваше нужда да се раздвижи. Когато Лий се изправи, тя също стана и го поведе надолу по стълбите към предната врата. Преди да хване дръжката и да излезе навън, Бъкскин усети лекото докосване на устните ѝ върху своите. Помежду им припламна искра и Джинджър си пое рязко въздух.

В следващия момент тя вече бе в ръцете му и го целуваше дълбоко, силно притисната към тялото му.

Този път той се отдръпна от нея.

— Джинджър, мисля, че вече е време отново да се захващам за работа! Обикалям кръчмите и търся Смит.

Все още държейки го в ръце, тя погледна към затворената врата.

— Наистина ли трябва да тръгваш?

— Мисля, че така ще е най-добре! Прекалено много ми харесват целувките ти! — Лий се освободи от прегръдката ѝ, наведе се и я целуна по челото, след което се пресегна към бравата.

— Ще трябва да ти отключи.

Джинджър сграбчи ризата му отпред и го притегли към себе си.

— Знаеш, че не искам да си тръгваш! — Гласът ѝ звучеше леко прегракнало.

— Знам. Още няколко целувки и няма да мръдна оттук цяла нощ! Но си обещах да намеря това животно, където и да се е сврял, така че ще го направя! Някой друг път?

Тя го целуна нежно по устните.

— Да, Бъкскин, някой друг ден, когато и двамата имаме повече време.

Тя отключи вратата и го пусна да излезе. Усмихна ѝ се на прага и тръгна. Джинджър затвори, заключи, облегна се на стената и остана така повече от минута, замечтала се за това, което можеше да се случи.

ОСМА ГЛАВА

Бъкскин обикаля из долнопробните кръчми на Феникс още цели два часа. Накрая загуби представа колко бара бе посетил. Никъде не откри Смит. Допи последната си бира и отново излезе на улицата. Хотелът „Солената река“ бе само на половин пресечка — чудесно!

Едва влязъл през предната врата, той чу вик и Сара Джейн полетя като комета с широко разтворени ръце право към него. Очите ѝ опасно святаха, а лицето ѝ бе моравочервено.

— Къде беше? Защо си ни пренесъл нещата от стаята? Качих се горе и не намерих нищо от багажа ни! Обрани ли сме, или ти си изнесъл всичко? Каж ми какво става тук!

Лий я хвана за ръката, помахна успокоително на хотелиера, който се опитваше да чуе думите на Сара Джейн, и я поведе нагоре по стълбите.

Търпеливо ѝ обясни защо им бе пренесъл нещата, без да уведоми за това мъжа на рецепцията.

Когато стигнаха до стая 216 и влязоха, Сара Джейн вече се бе успокоила достатъчно.

— Съжалявам, че избухнах така, но седях в онова проклето фоайе цели три часа и чаках да се появиш отнякъде! — Тя се надигна и го целуна по устата. — Сега поне си признай, че е трябвало да ми кажеш за преместването, а после ще ти разреша да ми разтриеш гърба. Много ме боли!

Съблякоха се и Лий ѝ направи масаж, който от гърба се пренесе отпред и нещата станаха сериозни. Любиха се нежно и бавно, доставяйки си огромно взаимно удоволствие.

Когато после лежаха в прегръдките си, Сара Джейн го целуна по гърдите и попита:

— Да имаш желание да се установиш някъде за постоянно? Знам едно ранчо, което си търси управител. Ако джентълменът си изиграе картите добре, би могъл да се уреди чудесно и с вдовицата, която е собственичка на стопанството. Не ми отговаряй веднага! Просто

обмисли предложението и изгодите, които би получил от него! — Тя взе ръката му и я положи върху едната си гърда. — Хубавичко прецени нещата, Лий Бъкскин Морган! Така, както аз ги виждам — ти нямаш по-добра работа от тази, а пък ранчото ми не е никак лошо!

Бъкскин кимна, целуна гърдата ѝ и се премести настрана.

— Добре, ще си помисля. А сега да поспим!

По-късно същата нощ ги събуди силен трясък.

— Какво беше това, по дяволите? — каза Бъкскин и рязко се изправи в кревата.

Все още полуспяща, Сара Джейн се вторачи в него.

— Чух ли нещо наистина, или сънувам?

— Беше взрив, при това съвсем наблизо! — Без да се облича Лий отиде до вратата. Превъртя ключа и съвсем лекичко я откряна. — В стаята им влезе дим и той отново затвори. — Динамитен взрив, някъде до нас! Познавам този характерен мирис!

Отново откряна вратата, но този път нямаше дим.

Надникна навън. Коридорът бе все още задимен, но вече можеше да се вижда през разнасящия се пушек. Всички съседни също бяха отворили вратите си. Надолу по коридора и от другата страна Лий видя старата им стая номер 212.

Там, където преди бе имало врата, сега зееше голяма дупка. По пода бяха разпръснати парченца дървесина. Бъкскин тихо затвори вратата, заключи я и остави ключа настрана в ключалката така, че никой да не може да я отвори. После подпря от вътрешната ѝ страна един стол с висока облегалка.

— Някой е пуснал бомба в старата ни стая! — рече той. — Трябва да я е хвърлил през вратата или прозореца. Добре, че не бяхме вътре, защото сега и двамата щяхме да сме само купчина пушено месо!

Сара Джейн потрепери и закри лицето си с ръце. Политна към него и Бъкскин я пое в прегръдки те си.

— Опасността премина! Ще се местим всяка вечер, за да не знаят къде нощуваме. А може и да сменим хотела. И преди съм попадал в подобни ситуации. Май сме поизнервили съдията и верните му песове! Иначе защо ще искат да ни направят на парчета?

— Опитват се да ни убият, наистина се опитват! — прошепна Сара Джейн с треперещ глас. — Никога преди не ми се е случвало

някой да иска да ме премахне! Ужасно е! Цялата треперя от страх! Как може някой да върши подобни неща?

Тя тихо се разплака. Бъкскин я държа в ръцете си, докато се успокои.

— Сара Джейн, всичко ще бъде наред! Аз ще се погрижа за това! А сега да спим!

Бъкскин положи Сара Джейн на кревата, легна до нея и издърпа завивките. Не я пусна, докато не усети, че вече спи.

На следващата сутрин след закуска Сара Джейн взе списъка на пансионите, който бе получила от хотелиера, и започна обиколката им. Не се надяваше кой знае колко, че ще намери къде са отседнали двамата мъже, но така поне се намираше на работа.

Мъжът на рецепцията се накани да я попита нещо, но като видя, че идва Бъкскин се отказа и само й махна с ръка за сбогом.

Лий се вторачи в хотелиера, който се сви, погледна встрани, а после пак се извърна към него.

— Да, мистър Морган, какво мога да направя за вас?

— Можеш да спреш да информираш хората в коя стая съм отседнал! Казал си на някого, че съм в номер 212, и снощи я вдигнаха във въздуха! Но ние не бяхме вътре! Вече няма да знаеш къде сме, пък и това изобщо не ти трябва! Ако пак си отвориш устата, ще те одера жив! Разбрахме ли се, младежо?

— Да, мистър Морган! Но не съм казвал на ни кого, честна дума, и на никого няма да продумам, кълна се!

Морган напусна хотела, тръгна нагоре по улицата и се втурна в бара, където бе купил на Оли може би последната бира в живота му. На работа беше същият барман.

Бъкскин се взря заплашително в него. Човекът вдигна ръце.

— Не си го изкарвай на мен, приятелю! Нямам нищо общо с това! Бесен си, защото старият Оли неочаквано умря. Аз не знам нищо!

— Кой знае тогава?

— Сигурно самият Оли! Той си беше доносник! — Влезе клиент, поръча си бира и когато я получи, седна на една маса. Убедил се, че отново никой не може да ги чуе, барманът продължи: — Казвам ти, че Оли беше доносник! Продаваше каквото бе подочул на хората, които евентуално биха се заинтересували. Сигурно те е чул, когато ме попита

за Смит. Естествено, Смит би си платил за подобна информация, пък и понеже работи за съдията, и той би се заинтересувал!

— Но защо не се захванаха направо с мен, вместо да убиват Оли?

— Той можеше да ги издаде! Пък и доколкото чух, на теб са ти подхвърлили малко динамит през прозореца снощи! По дяволите, всички говорят за това днес!

— Неуспешен опит.

— Сгрешили са стаята, така ли? Иначе не би бил жив!

— Аха. А сега искам да знам кой, за бога, е тоя съдия!

Барманът се огледа.

— Майка му стара, говори по-тихо! Никога не знаеш кой може да те чуе! Съдията си има уши навсякъде из Феникс, така че знае винаги къде какво става! Ако бях на твое място, вече да съм на гърба на някой бърз кон и да препускам извън града!

— Но не си на мое място, приятелче! Преди да си тръгна, искам да видя съдията заровен на шест стъпки под земята или увиснал на края на здраво въже!

Барманът вдигна една халба бира за поздрав.

— По дяволите, добре би било това да стане! Но първо трябва да разбереш кой е съдията!

— Работя по въпроса! — отвърна Бъкскин, махна с ръка за довиждане и си тръгна.

Една пряка и половина надолу по улицата съдията седеше зад бюрото си и се взираше ядосано в мъжа пред себе си.

— Когато ти възложи някаква работа, Езра, очаквам да я свършиш чисто и сигурно! А ти оплеска всичко! Най-лошото е, че не уби Бъкскин Морган! — Съдията стана и започна да крачи напред-назад в кабинета си. — Сега той знае, че някой е по петите му и ще бъде безкрайно внимателен. Трябва да го премахнеш! Имаш още една възможност, Езра! Ако и този път се провалиш, най-добре си плюй на петите и гледай да не спреш, преди да си стигнал далече на изток! Ясен ли съм, Езра?

— Да, сър! Но хотелиерът на смяна ме увери, че информацията ми е точна! Морган и жената били в стая 212. Всичко мина като по вода. Спуснах въжето с бомбата от покрива, залюлях го и уцелих право прозореца, който ми трябваше!

— Но не си го убил! Сега се махай отук и не се връщай, преди този Бъкскин Морган да е по-мъртъв от прапрадядо ти!

Езра кратко кимна и бързо напусна стаята. Колът на бедрото му се полюляваше, докато той вървеше.

Съдията го изпрати с поглед.

— Глупак! Плащам луди пари на хора, които правят само грешки! Много лошо!

Езра си бе тръгнал през задната врата. Съдията чу познат глас във външния офис.

Отвори вратата и се усмихна, като видя кой е посетителят му.

— Опитай Пак, ти, пустинен плъх такъв! Радвам се да те видя! Днес е твоят щастлив ден!

Човекът, към когото се обърна съдията, бе ви сок малко над петте фута, с кожа, почерняла почти като на негър от слънцето и вятъра. Очите му бяха силно присвити — навик, с който се бе сдобил след многото години напрегнато взирание сред пустинята в търсене на златна или сребърна жилка.

Опитай Пак не се интересуваеше кой знае колко от това, как изглежда.

През целия си живот досега бе имал над петдесет различни съдружници. Повечето го бяха зарязвали само с едно магаре, малко храна и достатъчно вода, за да издържи до следващото поточе в Аризонската пустиня. Бе готов да дели по равно всичко, което намереше.

По лицето на Опитай Пак се разля нещо като усмивка, докато той влизаше в кабинета на съдията. Беше облечен както винаги — в опърпани дънки, толкова здрави, че да издържат многото часове върху седлото, които му се налагаше да прекарва всеки ден. Ръкавите на ризата му бяха отрязани малко над маншетите, понеже те се бяха износили.

Опитай Пак живееше като индианците. През зимата одеялото го пазеше от студа, през лятото — от горещината.

Той се ухили и подаде ръка за поздрав.

— Днес ли приключваме работата? — попита с глас, продран и несигурен след дните на мълчание. Нямаше смисъл да говори на скалите или на магарето си.

— Точно така, Опитай Пак! У теб е картата, аз пък съм приготвил документа, който трябва да подпишеш. Има едно копие и за теб. После почваме.

— А парите?

— Ще си получиш обещаната сума! Четиристотин долара. Колкото едногодишната заплата на един работник!

— Повече пари, отколкото съм виждал накуп, откакто продадох къщата си в Илинойс преди трийсет години! Къде са мангизите?

— Къде е картата?

— А, да! Имам я и на хартия и в главата си! Първо да видя златото!

Съдията се пресегна и извади от едно чекмедже голяма кожена кесия, която тежеше към двайсет унции. Отвърза я и изсипа двайсет златни монети върху излъсканата повърхност на бюрото.

Опитай Пак възкликна възторжено.

— Мътните ме взели, това е истинско злато!

Сграбчи в ръка колкото монети можа и ги вдигна към лицето си. После се поуспокои и ги подреди в купчинки по четири върху бюрото. Стоеше и ги гледаше.

Бавно бръкна в джоба на панталона си и извади оттам много пъти сгънатата хартия. Разгъна я и я побутна към съдията, който веднага я сграбчи и се вторачи в грубата карта. Зададе един въпрос за някаква маркировка, след което сгъна хартията отново и я прибра във вътрешния джоб на сакото си.

— Вземи си парите, Опитай Пак! Време е да разгледаме договора ни! — Съдията подаде на мъжа документа, убеден, че златотърсачът не може да чете. — Всичко е написано така, както говорихме последния път — ще делим фифти-фифти!

— Къде трябва да се подпиша? — попита Опитай Пак, след като огледа хартията.

— Тук! — отвърна съдията. — Под мястото, където пише името на този, който е открил находището. Това си ти.

— Сигурен ли сте, че всичко е така, както говорихме?

— Напълно! Нали го прочете! Трябва да знаеш, че не те лъжа!

— Ами да! — Сви рамене мъжът и подписа документа бавно и внимателно. Почти не можеше да се разчете. Когато свърши, Опитай

Пак преброи отново монетите и ги прибра една по една в кесията, след което я завърза на връв около врата си и я мушна под ризата си.

— А сега мътните да ме вземат, ако не си купя една бутилка и не отида да си я изпия някъде по-надалече, където никой няма да ме обере! Да, сър, това и ще направя!

Две пресечки по-надолу от мястото, където се разиграваше описаната сцена, Сара Джейн тъкмо чукаше на вратата на поредния пансион. Беше петият, в който проверяваше. До този момент бе научила, че на едно от местата не давали стаи под наем на жени, а на друго — че нямало свободни места. При третия си опит не бе намерила никой.

Почака и отново почука. Никой. После чу над себе си да се отваря прозорец и отстъпи назад, за да погледне нагоре. От втория етаж се показаха главата и раменете на някаква жена.

— Да, какво желаете? — попита тя.

— Чудя се не бихте ли ми казали дали имате наемател на име Смит. Чичо ми е. Не ми каза къде ще отседне.

— Не, няма никой с това име!

— Може и да използва друго име — Уили Пойнтър. Има ли такъв?

— И това име за пръв път го чувам! Опитайте някъде другаде! Нямам време да си бърбям от прозореца цял ден!

Когато главата ѝ се скри, Сара Джейн зачерта с молив и това име в списъка си и продължи нататък.

Случаен свидетел на този разговор бе станал един мъж, скрит зад някаква каруца на улицата на около двайсет фута от Сара Джейн. Това беше Уили Пойнтър, тъкмо тръгнал от пансиона си към Главната, където имаше среща със Смит.

Когато чу жената да назовава двете имена, той се прикри хубаво и заслуша. Гласът ѝ му беше познат. Когато се извърна и тръгна по тротоара право към него, преди да завие, Пойнтър се вкамени.

Тя беше! Жената от ранчото! Мисис Нелсън. Какво, по дяволите, търсеше в града? Защо ги преследваше?

Смит сигурно щеше да знае. Щеше да измисли нещо!

Уили побърза и намери Смит зад магазина за седла, възхитено вперил очи в новия „Ремингтън“, който бе стиснал в ръце. Зареди и

последния патрон и показа гордо оръжието си на своя партньор в престъплението.

— Не е ли истинска красавица! Взех я за малко от магазина да я изпробвам и да реша дали искам да я купя.

Уили му разказа какво бе чул на улицата преди малко.

Смит се намръщи.

— По дяволите! Знаех си аз, че трябваше да пречукаме онази жена! Предчувствах нещо още тогава! Майка му стара!

Десет минути по-късно вече имаха изработен план.

Разположиха се с пушките си на покрива на магазина срещу хотела. И тази сграда, като повечето подобни, имаше фалшива предна част, направена, за да създава илюзията, че е на два етажа.

Отляво на стената беше оставена дупка, през която да се оттича дъждовната вода, за да не се събира върху плоския покрив. Смит сгъна на купчинка сакото си, за да опре на него пушката. Излегна се по корем и взе на прицел входа на хотел „Солената река“.

— Все едно да убиваш вече хванато в капан животно! — рече той и се ухили на Пойнтър.

— Само гледай да уцелиш точно в целта, че иначе ще ни се види тесен светът от тук до Сан Франциско!

— Никога не пропускам. Какво е разстоянието? Около трийсет и пет ярда? Как така да не уцеля? Винаги удрям право в целта!

— Да де, ама си припомни...

— Какво? Ти само провери пак дали конете ни чакат отзад и дали стълбата от покрива е в ред! Веднага щом стрелям, ще се втурна нагам и след като метна на земята пушката, ще се спусна по въжената стълба — фасулска работа!

— Ще те чакам готов! Само искам пак да ти напомня за стрелбата! Малко съм притеснен, че...

— Я млъквай, Пойнтър, и ме остави да се концентрирам! Ако не видя онова копеле, когато излиза, всичко пропада!

Известно време и двамата мълчаха, после Смит започна да си тананика една закачлива мелодийка, без да изпуска от очи входа на хотела.

Чакаха така през цялата сутрин.

— Може да се върнат да обядват! — предположи Уили. Той се излежаваше по гръб на покрива, опитвайки се да не мисли, че му

убива. Слънцето напичаше коремчето му.

Добре му беше!

— А може и изобщо да не излязат! — каза Смит и обърса очи. —
Трябва да внимавам! Може да се появят по всяко време!

Секунда по-късно той се напрегна.

— Жената излиза! Онази, дето викаш, че била облечена в жълта
рокля! Ей, наистина е мисис Нелсън! Никога няма да забравя малкия ѝ
стегнат задник!

— Влезе или излезе?

— Влезе, глупако! Нали си я видял навън! Сега ако и Морган се
прибере, ще можем да ги хванем на мушка и двамата, като излизат!

Така и не видяха Бъкскин Морган да влиза в хотела! Не знаеха,
че имаше и още един вход, който се използваше предимно за доставки.

Малко след два Смит възкликна, когато видя жената и Морган да
излизат през предната врата. На прага двамата спряха за миг — именно
тогава трябваше да стреля, но не беше готов. Когато се прицели, те
вече слизаха по трите стъпала към тротоара отсреща.

Смит натисна спусъка и се ухили, когато усети силния откат на
уинчестъра. Куршумът летеше право към Бъкскин.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Точно когато тръгнаха надолу по стъпалата, Сара Джейн се спъна. Морган се наведе, за да я прихване и тъкмо в тоя момент чу изстрела. Куршумът го уцели в лявата ръка и той падна.

Обърна се точно навреме, за да види как Сара Джейн се опитва да запази равновесие, но не успява. Двамата се претърколиха на тротоара, веднага след което Бъкскин скочи на крака и спринтира към другия край на улицата.

— Някой стреля! Бягай! — извика той на Сара Джейн и хукна към отсрещния тротоар. Бе видял от покрива на магазина за кожи към небето да се издига малко облаче дим.

Спря се пред входа на сградата и изкрещя:

— Къде е задният изход?

Изуменият кожар отвори уста и само посочи с шилото си назад и вляво. Бъкскин се втурна натам, минавайки през някаква завеса, кутии и натрупани купчини кожи. Забави се за миг с бравата. На улицата се чу конски тропот.

Отвори вратата и се показа навън, стиснал пистолета си в ръка. Стреля по вече изчезващия зад ъгъла черен кон, но не улучи.

Затича се, но от конника вече нямаше и следа. Лий огледа улицата, водеща към Главната. Добереше ли се до центъра, мошеникът щеше да се е измъкнал! Бъкскин стигна до Главната, след което се върна обратно при хотела.

Нямаше смисъл да проверява покрива. Стрелецът бе изчезнал. Един ли беше или двама? Нямаше как да разбере.

Съдията или Смит? Нямаше представа.

Намери Сара Джейн, седнала на едно канапе във фойето на хотела. Не плачеше — прекалено бе изплашена! Просто седеше и се взираше в стената отсреща. Отне му доста време да привлече вниманието ѝ.

Когато най-после го забеляза, тя се хвърли в ръцете му и се вкопчи здраво.

— Мислех, че си мъртъв! Мислех, че и аз съм умряла! Така и щеше да бъде, ако бяха продължили да стрелят! — Сара Джейн млъкна и се разтрепери.

— Отидоха си вече, които и да бяха! Ти по-добре си стой вътре през остатъка от деня. Може да опитат пак. Да се върнем в стаята ни! Трябва да ми превържеш ръката! Не съм сериозно ранен, но ризата ми е съсипана!

Десет минути по-късно вече беше с превързана ръка.

Раната беше от тези, които много кървят, но не са опасни.

Направиха бинт от една от долните ризи на Сара Джейн и тя го превърза с треперещи пръсти.

— Мислиш ли, че ще опитат пак?

— Не, мисля, че известно време ще си траят. Стрелях по единия от тях, но беше прекалено далече, за да го позная кой е! А можеха и да са двама души!

— И какво ще правим сега?

— Ще отида да поговоря с редакторката още веднъж.

— Джинджър Хейзълтън. Хубаво момиче!

— Мисля, че тя се досеща кой може да е съдията. Време е вече да разбудя духовете наоколо и да започна най-после да получавам отговори на въпросите си! Прекалено дълго бях добрият!

Сара Джейн се усмихна.

— Само не се захващай с Джинджър! Остави я на мира!

— Обещавам да не я дразня! Ти сега си полегни и се опитай да поспиш. Ще ти се отрази добре! Аз отивам да намеря проклетия съдия!

В офиса си съдията Пърсивал Лоуденимер седеше зад голямото бюро и се взираше намръщено в Смит и Уили Пойнтър.

— Значи е вярно! Чух, че двама некадърници се опитали да убият Бъкскин Морган на Главната днес по обяд! Защо, по дяволите, е трябвало да го правите?

— Защото... Ами, чухме, че задавал много въпроси — за нас и за вас — та реших, че ще е по-добре да се отървем от него веднъж завинаги! — Смит зачака да види ефекта от думите си върху съдията.

— Така решихте, значи! По дяволите! Не ви плащам, за да мислите! Трябва само да изпълнявате заповедите ми! А вие не го правите! Искам да премахнете мъжа и жената! Чух, че тя била

вдовицата на Нелсън — онази, която оставихте жива при покушението над ранчото!

Смит кимна утвърдително.

— Да, решихме, че това няма да ви хареса!

— Не ми харесва! Сега ще ви дам инструкции. Слушайте внимателно дума по дума и гледайте да ги изпълните! Искам Морган и вдовицата Нелсън да не са между живите, преди да е залязло слънцето! Трябва да свършите всичко много чисто, някъде извън града! Все ми е едно къде! Изведете ги извън феникс и ги застреляйте насред пустинята! Ясен ли съм?

— Напълно, мистър Лоуденимер!

— Тогава се махайте от очите ми! Ето ви и една идея — защо не отвлечете жената? Морган ще тръгне след нея и ще ги пречукате и двамата някъде извън града. Сега, след като измислих всичко, вие вървете да изпълните плана!

Смит и Пойнтър побързаха да излязат по задното стълбище.

— Откъде да започнем? — попита Пойнтър.

— От хотела!

Няколко минути по-късно те вече бяха вкарали дежурния на рецепцията в една празна стая на първия етаж и Пойнтър бе опрял пистолета си в корема му.

— Айк, сега ти ще ни кажеш къде е отседнал Бъкскин Морган или аз ще ти пусна един куршум в червата и ще те оставя да си умреш в мъки! И то какви! Разбираш ли ме?

— Регистриран е в стая 212.

— Ама не са там, глупако! Точно това е стаята, дето я вдигнаха във въздуха снощи, но онези двамата не бяха вътре! Къде спят сега?

Човекът си припомни заплахите на Бъкскин и целият се изпоти.

— Трябва да са се преместили, ама не ми казаха къде!

— Обаче все още са в този хотел?

— Да.

— Ти знаеш къде са! Това ти е работата! Казвай веднага!

— По дяволите, не ми се умира заради това! Стая 216. Проверих лично.

— Сигурен ли си?

— Да.

Смит направи знак на Пойнтър да си прибере пистолета.

После, преди Айк да успее да го спре, го хвана за лакътя с едната си ръка, сграбчи китката му с другата и го дръпна рязко надолу към повдигнатото си коляно.

Ръката на Айк се счупи. През кожата се показваха наизбени бели кости. Той изпищя от болка.

Смит и Пойнтър побързаха да напуснат огласената от виковете на нещастника стая, след което хукнаха нагоре по стълбите. Стигнаха до номер 216 и Смит опита да отвори.

Беше заключено. Отстъпи назад в тесния коридор, засили се и силно ритна мястото точно до ключалката, която поддаде веднага, и вратата с трясък се отвори. Сара Джейн бавно се изправи в кревата. Преди тя да успее да извика, Смит вече я бе хванал и затискаше устата ѝ с ръце.

— Е, мис Нелсън, няма защо де се плашиш толкова! Нали сме стари приятели, пък и сме те виждали напълно гола, не помниш ли? Добре те познаваме цялата, тъй че вземи, та се успокой! Сега малко ще се поразходим извън града! Много е хубаво по това време на деня! Пък докато чакаме, можем да се позабавляваме заедно още веднъж!

Пойнтър постави на средата на леглото една бележка.

Оправи завивките и се увери, че Лий ще забележи посланието още щом влезе.

В него подробно се обясняваше как да намери Сара Джейн.

Смит сграбчи жената и я понесе към вратата, сякаш тя бе просто чувал с картофи. От прага погледна към кревата и кимна:

— Да, добре е! А сега да слезем по задното стълбище и да се махаме оттук!

Час по-късно похитителите и Сара Джейн стигнаха в една малка барака на около миля извън града. Пътуването се бе оказало доста трудно. Сара пищя дотогава, докато не ѝ вързаха здраво устата. Пък и не беше лесно да я свалят по задните стълби на хотела.

Срещнаха двама мъже на улицата и им се наложи да обяснят, че водят една избягала от дома си жена обратно при съпруга ѝ. Не я качиха на отделен кон — Смит я метна на седлото пред себе си.

Бараката бе поизгнила, но предната ѝ стена бе достатъчно здрава, за да издържи при обстрел.

Оставиха вътре завързаната Сара Джейн и си избраха позиции за стрелба.

— Трябва да го обстрелваме от две страни, така че да не може да се скрие зад някоя скала. Той ще знае, че сме вътре, но пък ние ще го видим първи!

— Да, но онази пътека там, дето заобикаля полянката, си остава скрита!

— Няма да я забележи, преди да е станало твърде късно! Няма да имаме никакви проблеми!

— Къде искаш да застана, Смит?

— Заеми позиция зад оная купчина сгурия и стреляй над количката за въглища. Ще оставим мис Хубав Задник с развързана уста, за да може виковете ѝ да докарат Бъкскин тук по-бързо.

— Но така тя ще го предупреди къде сме! — рече Пойнтър.

— Дотогава ние вече ще сме го взели на мушка и ще сме му пуснали в червата четири-пет куршума!

— А къде ще оставим конете?

— Ще ги вържем за онази желязна ограда отвън, че да му стане веднага ясно къде сме.

Пойнтър отведе животните на посоченото място, върна се и се загледа към Феникс. Единственото, което видя обаче, беше някакъв самотен ястреб, размахал мощните си криле в полет нагоре из сгорещения въздух.

Вътре Смит се бе надвесил над пейката, където беше просната Сара Джейн. Развърза устата ѝ и я загледа как плюе и се бори с пресъхналото си гърло.

— Ти, вонящо животно такова! — изкрещя тя.

— Ами да, такъв съм си и нещо пак се чувствам разгонен! Я да се позабавляваме ние двамата!

Пойнтър поклати глава.

— Без мен, Смит! Миналия път тя здраво ме ритна в топките!

— Значи всичко е мое! — рече Смит. Засега реши да остави ръцете и краката ѝ вързани и само вдигна блузата ѝ нагоре към врата. Сложи ръце на гърдите ѝ. — По дяволите, има хубави цици, нали?

— Ако ще я чукаш, ще го правиш сам! — каза Пойнтър. — Аз не съм в настроение да ти помагам да я изнасилиш отново!

— Така, така, така! Виж ти кой решил да се покайва по никое време! Махай се тогава отук! Аз и сам ще се справя с нея!

Сара Джейн се намръщи. Почти бе успяла да си развърже ръцете зад гърба и сега стискаше подострено парче дърво, не по-голямо от молив. Само дано да имаше достатъчно време!

Пойнтър излезе, но след време се върна обратно.

— Май си имаме компания! Намерих следи на половин миля от тук. Някакъв ездач идва насам доста бързо!

— По дяволите! — каза Смит. — Ти стой тук с пушката си! Промених си решението. Аз ще отида да се скрия зад онази стара количка за въглища до изоставената мина и двамата заедно ще стреляме по него веднага щом слезе от коня.

Пойнтър погледна към Сара Джейн.

— Ти си идиот, Пойнтър! Тя е вързана! Не може да ти направи нищо!

Смит прибяга до количката и се скри зад нея. Пойнтър погледна Сара Джейн, провери въжетата на краката ѝ и зае позиция край прозореца, на който нямаше стъкло.

— Абсолютно съм сигурен, че някой пристига! — каза той.

Прахта, вдигната от копитата на приближаващия кон, веднага се скри, но Пойнтър вече я бе забелязал.

Зад него Сара Джейн още се бореше с въжетата на ръцете си. Почти ги беше развързала. Още съвсем малко ѝ оставаше!

— По дяволите, изчезна! Къде могат да се скрият така изведнаж един кон и ездачът му? Майка му стара, в онази клисура са! Може да дойде откъдето си поиска! Ние сме му като поднесени на тепсия!

— Скачай на коня си и изчезвай, преди да те е спипал! — посъветва го Сара Джейн. — Знаеш, че ще те убие! Ще те пречука, без да му мигне окото!

— Затваряй си устата, жено! И без теб си имам достатъчно неприятности!

Сара Джейн беше освободила едната си ръка. След секунда измъкна и другата.

Наблюдаваше го и се молеше да не му хрумне да проверява ръцете ѝ. Когато той се обърна да я изгледа, тя остана напълно неподвижно.

— Страх те е от мен, нали, Пойнтър?

— Вие ли убихте Ларсън в Сан Карлос Уелс?

— Може и да сме! Дори и да съм аз, той си го заслужаваше! Както и ти за това, което направи на съпруга ми!

— Млъквай, жено! Трябва да внимавам какво става навън!

Сара Джейн разтърка китките си. Пръстите ѝ отново напипаха заостреното парченце дърво, дълго около шест инча.

Как да го хване? Като кама? Не, прекалено трудно щеше да уцели по този начин! Като пика! Намести дървото между третия и четвъртия си пръст, с острия край напред. Внимателно го нагоди така, че тъпата страна да ляга точно в дланта ѝ.

Ако го държеше в една права със замахващата ръка, щеше да разполага с мощно оръжие.

— По дяволите, мисля, че вече пристига! — прошепна Пойнтър. — Виждам го как се придвижва внимателно насам! Няма къде да се скрие в онази долина! Засякох го вдясно; при следващото му по каване ще го спипам и ще стрелям! Да, добре, давай, Бъкскин Морган! Размърдай си задника, за да ти пръсна черепа!

Сара Джейн се приведе и се зае да развързва краката си.

След секунда вече беше свободна. Хвана дървената си кама и тихо се изправи. Направи крачка напред.

— Да, мърдай, Морган, копеле такова! Само още едно малко движението!

Сара Джейн се хвърли с оръжието си напред към гърба на Пойнтър.

Той я чу, но остана на място, готов за стрелба. Точно преди да натисне спусъка, тя го достигна и заби с все сила парчето дърво в плешката му. Натъкна се на ребро, приплъзна се встрани и остави два инчова кървава следа.

Пойнтър изпищя от болка, извърна се и изпусна пушката. Сара Джейн действа по инстинкт — най-старият от всички — инстинктът за самосъхранение.

Нанесе и още един удар — този път в гърдите му. Пойнтър се опита да го избегне, но се блъсна в старата маса. Преди да успее да отскочи на другата страна, дървената кама проникна право в сърцето му.

Сара Джейн изпищя от страх, примесен с гняв, пусна оръжието и отстъпи назад от смъртоносно ранения мъж. За момент погледът му се

спря на нея, след което очите му се извъртяха нагоре. Коленете му се подкосиха и Пойнтър се свлече на дъските. Беше мъртъв.

Отвън се чуха два гърмежа, но никой от тях не уцели бараката. Сара Джейн прескочи тялото и затича към прозореца.

Видя Смит да се цели някъде наляво. Тя погледна в същата посока и видя някакъв човек да изскача иззад скалите и да се хвърля към ново укритие.

Пушката на Пойнтър! Сара Джейн я сграбчи, зареди нов патрон и се приготви да застреля Смит, но когато вдигна поглед към мястото, където бе той, видя, че беше изчезнал.

После го забеляза да тича през поляната към конете, но вече беше прекалено късно.

Бясна, тя се опита въпреки всичко да се прицели по движещата се мишена, но това се оказа много трудно. Натисна спусъка и откатът я отпрати назад от прозореца. Когато отново погледна навън, Смит вече препускаше вдясно от бараката с все сила, стараейки се да изчезне от обсега на преследвача си възможно най-скоро.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Смит препускаше с възможно най-голямата скорост на която беше способен. Шестте опита на мъжа зад него да го уцели се оказаха несполучливи.

Сара Джейн изпроводи с поглед ездача, след което се взря в кръвта по ръцете си и погледна проснатото на пода тяло.

Ужасена, тя изпищя и се втурна навън през вратата.

За момент слънчевата светлина я заслепи и Сара Джейн се спря на място. После чу приближаващи към нея бързи стъпки и се извърна. Напълно автоматично вдигна ръце, за да се предпази.

— Не, не! Вървете си! Оставете ме на спокойствие! — помоли тя с равен, безизразен глас.

— Сара Джейн, всичко е наред! Той си отиде! Аз съм, Бъкскин Морган! Твоят приятел! Не ме ли позна?

Сара Джейн се намръщи и се вторачи в него. Секунда по-късно го позна, по лицето ѝ се изписа облекчение и тя се хвърли в ръцете му.

Потрепери и си пое дълбоко въздух.

— Убих го! Другият лежи мъртъв вътре в колибата!

Бъкскин я отстрани от себе си. Тя кимна.

— Канеше се да те застреля! Отвързах ръцете си и го пронизах с камата! — Шепотът ѝ се превърна в крясък. — Мъртъв е! Божичко, как боли! Душата ме боли! Целите ми ръце са в кръв!

Протегна напред дясната си ръка и Бъкскин видя, че пръстите ѝ наистина са оцапани с кръв.

Лий я прегърна и двамата заедно се отправиха към дървената барака. Той понечи да влезе през вратата, но тя се дръпна назад.

— Не искам да го виждам отново!

Бъкскин кимна и пристъпи вътре. Мъжът лежеше проснат на пода, с подвита под тялото си ръка и широко разкрячен.

Лявата страна на ризата му беше подгизнала от кръв. От гърдите му стърчеше назъбено парче дърво.

Беше точно на мястото, където се намира сърцето. Нямаше начин да е останал жив! Лий се наведе и провери вената на врата му за пулс. Нищо. На пода отстрани се въргаляше една празна гилза. Наоколо имаше и разхвърляни въжета, които явно бяха използвали, за да завържат пленничката си и да ѝ запушат устата. Той се опита да си представи какво се бе случило, преди да дойде.

Двамата престъпници явно се бяха разделили, за да го обстрелват от две места — един е трябвало да се крие зад количката за въглища, другият да остане тук. Очевидно Сара Джейн бе успяла да се освободи от въжетата, след което бе намускала мъжа първо между ребрата, а след това право в сърце то. Удивително!

Бъкскин побърза да излезе. Сара Джейн си стоеше където я беше оставил преди малко.

— Убих го! — рече тя с предишния равен глас, което силно го притесняваше.

— Това е човекът, който те изнасили и уби съпруга ти! Аз самият бих го пречукал, ако имах тази възможност!

— Убих го! — Сара Джейн дори не погледна Бъкскин.

Взираше се в празното пространство пред себе си.

Лий я хвана за ръката и нежно ѝ заговори:

— Сара Джейн, сега ще се върнем обратно в града! Има кон и за теб. Ще ти помогна да го яхнеш, след което ще отидем до мястото, където оставих моя жребец.

Сара Джейн не каза нищо, само здраво го стискаше за ръката. Когато той тръгна напред, тя го последва.

Отне им десет минути да се качат на конете и да тръгнат към града. Сара Джейн бе абсолютно пасивна. От време на време отронваше само някоя дума и млъкваше отново. Бъкскин се разтревожи. След убийството на Ларсън не бе реагирала толкова болезнено. Трябваше да внимава как се държи с нея!

Когато спряха пред хотел „Солената река“, слънцето вече бе залязло. Бъкскин плати на едно момче четвърт долар, за да откара конете им в конюшната и да се погрижи за тях.

Вече горе, Бъкскин се огледа за друга празна стая. В номер 224 нямаше никой и той премести багажа им там. Накара Сара Джейн да седне на леглото, а после заключи и подпря вратата с един стол.

Тя погледна нагоре и премигна.

— По-добре съм, Бъкскин! Наистина! Никога не съм се чувствала така! Беше ми много зле и исках да умра! Освободих се от възетата и сграбчих онова остро парче дърво и... — Сара Джейн извърна поглед встрани.

— Не е необходимо да говориш за това сега! Дори и не си го припомняй! Всичко свърши! Почини си и ще се почувстваш по-добре! Онези искаха да ни убият и вече щяхме да сме мъртви, ако им бях ме дали тази възможност! Знаеш го! Тук става не що голямо и ние не сме наясно още какво е то! Моя работа е да разбера истината!

Тя се намръщи.

— Внимавай! Не искам и твоята смърт да тежи на съвестта ми!

Бъкскин се ухили и я целуна по челото.

— Нито пък аз! Имам да върша още толкова неща, преди да умра!

Той се взря в лицето ѝ — беше възвърнало цвета си. В зелените ѝ очи проблесна светлинка.

— Да ти донеса ли нещо за ядене?

Сара Джейн поклати глава.

— Още не! Може би утре!

— Аз ще отида да се поогледам още наоколо. Все някой трябва да знае кой е съдията! Сигурно той стои зад всичко това!

Тя се намръщи. Очите ѝ потъмняха.

— Бъди внимателен!

— Винаги съм такъв! — Лий извади колта си, провери петте куршума, завъртя цилиндъра, увери се, че всичко е както трябва, и леко спусна петлето. — Скоро се връщам!

Пет минути по-късно той излезе от първия бар. Никаква следа от Смит. Убиецът бе напласен, бягаше, но все трябваше да използва някоя от кръчмите. Коя обаче?

Тъкмо бе напуснал и втория бар, когато усети някой зад гърба си. Извъртя се и на десет фута от себе си видя мъж с пистолет в ръка.

Бъкскин се пресегна към колта си и го измъкна за дръжката със завидна бързина. Докато го правеше, сложи пръст на спусъка. Цялото движение отне не повече от секунда и той почти веднага стреля.

Заедно с това се хвърли на земята, омекотявайки удара с лявата си ръка. Дясната здраво стискаше колта.

Двата револвера стреляха почти по едно и също време.

Нападателят му нямаше кога да нагоди мерника си към подвижната цел. Куршумът му мина три фута над главата на Бъкскин. Лий обаче го уцели право в гърдите.

Човекът в градския костюм залитна назад и изпусна револвера си. По лицето му се изписа паника и той се свлече на тротоара. Лий не го виждаше.

Коленичи и презареди оръжието си. Леко се изправи, все още държейки на мушка човека на земята.

Още не бе напълно тъмно, но мракът вече бе започнал бързо да се сгъстява. Падналият не даваше признаци на живот.

Бъкскин бързо отиде при него, изрита надалече пистолета му и приклекна встрани. Малката кървава дупка в синята му риза показваше откъде точно бе минал куршумът на Лий.

До тялото коленичи и един дребен, оплешивяващ мъж.

— Кой сте вие? — попита дребосъкът.

— Бъкскин Морган. А вие?

— Аз съм лекар. — Човекът докосна гърлото, а после челото на трупа, за да провери има ли пулс, след което го ощипа по носа. Накрая въздъхна: — Мъртъв е! Някой да върви да доведе шерифа! — Погледна Бъкскин. — Вие ли го убихте?

— Страхувам се, че да! Той се опита да ме застреля в гръб! Поне няколко души видяха това!

— Аз бях свидетел! — рече един от мъжете от нарастващата тълпа. — Наистина беше така, както казва човекът! Като по чудо остана жив!

— Е, предполагам, че това ви оправдава напълно! — каза докторът. — Шерифът скоро ще дойде. Аз също видях всичко. — Той се намръщи. — Как успяхте да бъдете толкова точен?

— Имам късмет, предполагам! Познавате ли убития?

Докторът се огледа.

— Виждал съм го. Доколкото знам, последно работеше за един търговец на име Лоуденимер. Не знам дали още е така! — Говореше шепнешком. — Това не съм ви го казвал аз! Не искам да се замесвам!

Малко по-късно пристигна шериф Абъди. Намръщи се, като видя Бъкскин, разпита го и взе показанията на неколцина свидетели, между които беше и лекарят. Когато приключи, се обърна към Бъкскин.

— Ще напиша изложение за случая. Искам да дойдете с мен в офиса ми и да го подпишете!

— Необходимо ли е?

— Да. Обичам винаги да съм начисто, за в случай, че ми дойде на проверка някой висшестоящ!

Бъкскин отиде с него в кабинета му, подписа документа и побърза да се върне в хотела. Беше изкарал един дълъг ден.

Най-добре сега да се прибере и да види как е Сара Джейн.

Половин час по-късно, по тъмната уличка надолу от хотел „Солената река“, Пърсивал Лоуденимер седеше в кабинета си и се мръщеше на мъжа срещу себе си.

— Значи, шериф Абъди, си го оставил да подпише оневиняващия го документ и си го пуснал да си върви по живо по здраво? Убитият бе един от хората ми! Ти знаеше това! Човекът ми вършеше добра работа!

— В която явно се е включвало и убийството на хора на улицата посред бял ден!

— Това теб не те касае! Донесе ли документите?

— Да, но все още съм против! Ако кажеш, че можеш да се справиш с всичко, ще съм с теб. — Шериф Абъди се намръщи. — И дано да си заслужава усилията! За такова нещо могат да ми дадат десет години затвор!

— Който не рискува, никога няма да спечели, шерифе! Всичко ще стане както сме се уговорили.

— А моето преизбиране?

— Веднага щом приключим, ще ти прехвърля добра банкова сметка!

— Не, в никакъв случай! Не искам нищо документирано! Парите ми трябва в брой — хиляда златни долара!

— Ще си ги получиш! А сега наистина ли трябва да отидем чак до съда, за да свършим тая работа?

— Така постановява законът — открито наддаване! Само че не се споменава нищо за това, колко време трябва да протече търгът, нито пък с какъв глас трябва да говоря! Да вървим!

Шерифът и Пърсивал Лоуденимер излязоха от кабинета на втория етаж, минаха през предната врата на сградата и тръгнаха към

съда — една малка дървена къща на половин пресечка надолу от Главната. Празното пространство отпред бе доста голямо — там щеше да започне строежът на нова съдебна палата, веднага щом се намереха пари за това.

Засега държавните дела се гледаха в различни сгради, разпръснати из целия град.

Двамата мъже спряха на стълбите на съда и се огледаха.

Наоколо нямаше жива душа. Въпреки това шерифът заговори почти шепнешком:

— Довеждам до знанието на всички събрали се тук, че аз, шерифът на областта Марикопа, щата Аризона, обявявам за продан срещу облигации имота, известен като ранчото на Нелсън. Прилагам пълно описание на собствеността. Началната цена е триста шестдесет и осем долара. Откривам наддаването!

Лоуденимер се ухили.

— Давам исканата първоначална цена!

Шериф Абъди се огледа и изчака за момент.

— Понеже не чувам други предложения, обявявам ранчото за продадено по законен ред в областта Марикопа, щата Аризона, днес, 14 август, 1882!

— Е, шерифе, това трябва да е всичко! А сега да се върнем обратно в офиса ми, за да го полеем! Пазя в едно чекмедже специално уиски за случаи като този!

— А златото, което ми обеща? — рече шерифът.

— Разбира се! Винаги държа на думата си! Оттук, моля! Да пием за един богат мъж — ти — и за един друг, който скоро ще стане още по-богат — аз!

В това време, в хотел „Солената река“, Бъкскин тъкмо качваше нагоре по стълбите поднос с храна — върху бялата салфетка имаше две порции пуйка със сос, картофено пюре и сладко от боровинки.

Отключи вратата и вида, че Сара Джейн веднага се изправи в кревата. Тя потри очи и си пое дълбоко въздух.

— Трябва да съм задрямала! Сънувах прекрасен сън! — Спря да говори и поклати глава. — Но все още си спомням добре какво се случи днес!

— Естествено, че ще си спомняш! Такива неща не се забравят лесно! Направила си каквото е трябвало, за да оцелееш! В това няма нищо лошо. Спа си не само своя, но и моя живот, за което ще съм ти вечно задължен! — Лий се усмихна и постави под носа на леглото до нея. — Толкова много съм ти благодарен, че ти донесох вечеря! Само не ми казвай, че не си гладна! Трябваше да подкупя готвача, за да ти осигуря тези вкусотиини!

Той отмахна горната салфетка и Сара Джейн ококори очи.

— Пуйка! Любимото ми ядене! Напомня ми за големите събирания на Деня на благодарността, когато живеех във фермата на родителите си!

Поколебаха се за момент, след което и двамата грабнаха по една вилица и започнаха да ядат.

Половин час по-късно вече се бяха навечеряли. Кафето бе привършило, както и по-голямата част от храната. Сара Джейн се усмихна.

— Май съм била по-гладна, отколкото смятах! А сега искам да остана сама за момент! Имам нужда от един час, за да премисля всичко, но после можеш да се върнеш и да спиш тук. Може и да реша, че не желая да се разправам повече със Смит. Днес стрелях по него веднъж, но бях прекалено далече, за да уцеля.

Бъкскин вдигна подноса с чиниите и кимна.

— Разбирам! Ще върна това в кухнята, а после ще видя дали не мога да открия Смит в някоя кръчма. Сигурно в момента се налива някъде, за да се напие до смърт. Приличаше ми на човек, който сега би направил именно това!

Бъкскин се наведе и я целуна по челото. Сара Джейн го изпрати с усмивка на благодарност. Лий излезе и заключи вратата отвън.

Десет минути по-късно мина покрай офиса на местния вестник. Искеше да попита Джинджър Хейзълтън какво знае за някакъв търговец на име Лоуденимер. Тя трябваше да е чувала за него. Видя, че вътре свети, и почука на вратата. След малко Джинджър се появи и той ѝ махна за поздрав.

Тя отключи, пусна го да влезе и отново заключи.

— Е, мистър Морган, какво правите навън по това време на деня?

— Ами ти защо още работиш в този късен час?

— Няма как! — усмихна се тя.

— Ами и аз имам важна работа! Искам да те питам за един човек, чието име чух днес. Имаш ли малко време?

— Какво ще кажеш за чаша кафе и парче черешов пай?

— Звучи чудесно! Мисля, че мога да изям поне половината от пая ти!

Жената се усмихна и го поведе нагоре по стълбите към апартамента си. Във всекидневната гореше една лампа. Минаха в кухнята и тя извади прясно изпечения сладкиш.

— Надявах се, че ще наминеш пак!

— Аз пък се надявах, че отново ще работиш до късно!

Стояха много близо един до друг. Бъкскин се приведе към устните ѝ. Тя го изчака да приближи, след това изстена и вдигна глава, за да го посрещне. Лий я прегърна.

Когато целувката им свърши, Джинджър го хвана за ръката и го поведе към спалнята си.

— Бъкскин Морган, от момента, в който те срещнах изпитвам желанието да те видя съблечен! — Тя взе лампата от всекидневната. — Мисля, че този миг настъпи! — Джинджър отвори вратата на спалнята, сложи лампата на един скрин, седна на леглото и потупа с ръка мястото до себе си. — Ела тук, Бъкскин Морган! Искам да проверя наистина ли си толкова великолепен, колкото изглеждаш!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Бъкскин седна на леглото до Джинджър, тя го целуна силно по устните, след което скочи и се изправи пред него. Сините ѝ очи блестяха.

— Не бързай, Морган! Когато се чувствам по този начин — нетърпелива и възбудена до такава степен, че бих могла да ти се нахвърля като луда, — започвам да правя странни неща! В момента съм вече готова и напълно мокра там долу, но ще се наложи да почакаш за това! — Тя затанцува чувствено пред него, полюлявайки гърди и бедра, след което внезапно го възседна и вдигна крака на кревата. Започна до го целува, а после взе едната му ръка и я сложи на дясната си гърда. — Кажй здравей на моите момичета! Стисни ги леко и внимавай да не станеш груб! Не си падам по твърдата игра! Само с нежност и внимание ще можеш да ми свалиш дрехите... след малко! — Джинджър разкопча ризата му и зарови пръсти в черните косми по гърдите му. — О, да! Обичам мъжкото окосмяване! То отличава мъжа от жената! — Тя се изкиска. — Още много неща ги правят различни и слава богу! — Измъкна ризата от панталоните му и му разголи раменете. После се наведе и близна зърната на гърлите му. — Интересно как мъжките гърди никога не порастват! Добре, че моите го направиха! — Тя се изправи пред него отново и бавно започна да разкопчава роклята си. — Басирам се, че си падаш по цици! Приличаш ми на мъж, за когото те са по-важни от краката! Да, такъв си! Лицето ти те издава! — Доразкопча горната част на роклята си и повдигна нагоре долната риза, за да покаже гърдите си — големи, идеално оформени, с огромни ореоли. — Харесват ли ти? Ако искаш, ги докосни, но бъди нежен!

Бъкскин ги загали внимателно и леко като с перце, след което пощипна зърната им. Джинджър дишаше тежко и на пресекулки. Лекичко изстена и раздвижи хълбоци в странен танц.

Лий се наведе напред и целуна едната гърда.

Джинджър рязко си пое въздух, усмихна се и му кимна.

— Да, момичетата ми обичат да ги целуват, галят и смучат! Дръж се добре с тях и те ще ти се отблагодарят!

Бъкскин лекичко захапа зърното ѝ — уголемено и пулсиращо. Близна го и налапа гърдата в уста.

Джинджър извика от удоволствие, дръпна се от него и се строполи на леглото. Разтвори роклята си, повдигна нагоре камизолата си и му се усмихна.

— Продължавай това, което правеше, скъпи! Просто не можех да остана права повече!

Лий повтори същото с другата гърда. Джинджър охкаше и стенеше от възбуда. Накрая го издърпа по гръб на кревата и легна отгоре му.

— Бъкскин, жребцецо, защо ти прави удоволствие да се чукаш? — изкикоти се тя. — Чукане, чукане, чукане! Ето, че го казах! Кажи ми, Бъкскин, защо обичаш да се чукаш?

— По същата причина като теб! В момента не виждам какво по-хубаво нещо можем да направим! Жените обикновено имат нужда от повече време, за да се възбудят, отколкото мъжете. Но веднъж изпаднали в подходящото настроение, всички обичат да правят любов!

— Понякога не ми трябва да ме убеждават дълго! — каза Джинджър с усмивка. — Знам, че не говори добре за мен, но защо пък един мъж да може да си го позволи, когато си иска, а жената — не?

— Не мисля, че това е лошо! Единственият проблем е, че жената трябва да внимава да не забременее. Точно тук се крие голямата социална несправедливост!

Тя кимна и отново го привлече към гърдите си.

— Чудя се дали хората някога са били като животните? Нали се сещаш — един бик да трябва да запложда трийсетина крави! Не би ли ти харесало да имаш харем от трийсет хубавици и единствената ти работа да е да забременяват от теб всяка година?

Бъкскин се засмя.

— Щях да съм направо скапан от работа и изобщо нямаше да се забавлявам!

— Не ти ли харесва да се любиш?

— Напротив! И колкото по-хубава и сексапилна е жената, толкова по-добре! Но чак пък трийсет? Не, от мен не би станал добър бик! Предпочитам да се концентрирам само върху една и да се опитам

да ѝ дам върховно удоволствие, като я любя с цялата си нежност в спалнята!

— Както сега ли?

— Ами да. А сега махни тази рокля от себе си най-после! — Джинджър се усмихна, седна и издърпа дрехата през главата си. Заедно с това съблече и камизолата си. Лий се ухили при вида на свободно разлюлелите се, големи гърди с широки розови ореоли и тъмночервени, удебелени зърна. — Красиви са! — рече той и се наведе да ги целуне отново. Джинджър притисна главата му към себе си.

— Страхотно е! Когато ме целуваш така, все едно съм в рая!

Тя го бутна назад и се зае с колана му. После разкопча панталона и мушна ръка в памучните му гащета. Извика от възторг, когато намери твърдия му член, извади го и се наведе да целуне пурпурната му главичка. — Великолепен е! Просто прекрасен! Като си помислиш само, че може да порасне от малко червейче до такъв огромен красавец! По дяволите, искам да те видя гол! Веднага! — Джинджър се изправи, изу ботушите му, смъкна панталона и внимателно събу и бельото му, за да го освободи.

— За бога, та той е огромен! Не знам ще имам ли място за него в... — Тя се изкиска.

Бъкскин ритна гащетата си, пресегна се към фустата ѝ и я свали. Сега тя остана да лежи само по долно бельо. Лий се опита да събуе и него, но Джинджър хвана ръката му.

— Още не! — Коленичи и се намести върху легло то така, че той да може да смуче първо едната, а после и другата ѝ гърда. Лий я целува, близа и хапа, докато накрая тя едва си поемаше дъх. Джинджър се отпусна на кревата, с бързо движение събу гащите си, бутна Бъкскин по гръб и се претърколи отгоре му така, че да притиска члена му с бедра. — Винаги съм искала да направя това! — прошепна тя. — Да лежа така отгоре на някой мъж!

Той плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ, пхна ръка между тях и започна нежно да я гали. Джинджър се надигна, за да му даде възможност да стигне с пръсти до овлажнялото място между краката ѝ. Намери клитора ѝ и се зае да го масажира внимателно.

Джинджър отвори широко очи. Опита се да каже нещо, но преди да успее, постигна върховен оргазъм, който я разтърси цялата. Вълните на удоволствието я връхлитаха една подир друга, оставяйки я без дъх.

Накрая тя си пое въздух и се свлече отгоре му. Когато отново можеше да говори, го запита възхитено:

— Какво беше това, за бога? Никога преди не ми се е случвало таква нещo!

— Значи не знаеш нищо за клитора си, онова малко нещo там долу между краката ти?

— Никога преди не го бях докосвала! И никой не го беше правил преди теб!

— Никога ли не си стигала до оргазъм?

Тя поклати глава.

— Само два пъти съм била с мъж — и двата пъти не особено успешно. С първия и двамата бяхме на по шестнайсет и не знаехме какво трябва да правим. Той се възбуди, изпразни се върху ми и уплашен избяга от къщата. Вторият път бе по време на един пикник. Момчето проникна в мен, но ме болеше ужасно, пък и той свърши почти веднага. После се изтърколи настрани и отиде да плува! Аз... не знаех какво да правя!

— Момчетата имат да учат много за жените! — рече Бъкскин.

— Но не и ти! Ти знаеш къде да ме докоснеш така, че да ми достави удоволствие! — Тя млъкна и намръщи красивото си лице. — По-хубаво ли е, когато си вътре в мен?

— Ей сега ще проверим!

— Хайде, веднага! — възкликна тя. — Вкарай ми го, Морган!

Той се ухили, бутна я по гръб, разтвори краката ѝ и отново намери с пръсти мекотата между тях. Масажира влажните ѝ срамни устни, докато усети, че е готова. Пъхна пръст в нея и Джинджър измърка от удоволствие.

Влезе в нея бавно и внимателно. Секунда по-късно вече бе целият вътре. В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Това беше толкова хубаво, толкова красиво! Не мога да ти опиша как прекрасно ме накара да се почувствам! Нищо общо с предишните два пъти!

— И ще става още по-хубаво! — каза Лий. Неговата възбуда също бе нараснала. Раздвижи се леко в нея и усети бедрата ѝ да се надигат към неговите.

— О, божичко! — възкликна Джинджър. — Божичко, божичко!

Ускори темпото си, като едновременно с това дразнеше клитора ѝ. Зениците ѝ се разшириха и секунда по-късно и двамата достигнаха върха, разтърсвани от силни спазми. Лий се изпразни мощно в нея, докато тя стенеше безпомощно, разлюляна от вълните на поредния оргазъм.

Отвори очи и го погледна. Той ѝ се усмихна, целуна я и се отпусна върху нея. И двамата бяха още много задъхани.

Никой не проговори през следващите пет минути, след което Бъкскин се претърколи до нея на кревата и хвана ръката ѝ. Главата ѝ лежеше на рамото му.

Джинджър го погледна с насълзени очи.

— Не би могло да бъде по-хубаво! Искам да съм винаги с теб, независимо кой си, откъде си и с какво се занимаваш! Твоя съм за вечни времена!

Той се усмихна и я прегърна.

По-късно тя седна и се вторачи в него.

— Мъжете са толкова различни! Имат мускулести тела, стегнат корем, плоски гърди... Ханшът ти е толкова тесен! Сигурно защото няма да раждаш. За пръв път имам възможност да разгледам добре един гол мъж. Харесва ми!

Бъкскин също седна и се изсмя.

— Радвам се, че ти харесва, иначе животът ти щеше да е много труден! Да си жена, е извънредно отговорно и по-добре, ако на нея ѝ харесва да е с мъже — или поне със съпруга си, когато си намери такъв!

Тя го целуна по бузата.

— Все още се опитвам да открия кой е съдията — каза той. — Ти помисли ли още по този въпрос?

— Аха. Предполагам кой може да е той. Не съм сигурна обаче! Един мъж в този град е собственик на пет различни вида бизнес — а може и да е таен партньор на още толкова! Искане да управлява целия Феникс, че и областта! Казва се Пърсивал Лоуденимер.

— Хубави новини! Сега поне мога да започна отнякъде! Този Лоуденимер що за човек е — добър гражданин, мошеник, продажник — какъв точно?

— Мошеник! Досега е разорил поне две фирми. Чиновникът от съвета ми е приятел и от време на време ми разправя някои неща.

— Като например?

— Ами най-различни общински дела. Днес ми съобщи, че е издал писмено нареждане за конфискация на земите на трима души, които не са си плащали данъците три години. Това е законният срок. Земите стават собственост на общината, докато шерифът не ги обяви на търг от стъпалата на съда. — Тя се намръщи. — Едно от имената ми звучеше познато. Списъкът на тримата е долу. Винаги го отпечатваме, за да могат техни близки да научат за проблема и да дойдат, за да платят данъците им, преди да им се конфискува собствеността. Да отидем да вземем листа от бюрото ми!

— Както сме голи ли? — попита Бъкскин.

— Защо не? Сградата е моя. Мога да си ходя гола из нея колкото си искам! — Джинджър се разсмя, изправи се и тръгна към стълбите.

Все още усмихвайки се, тя стигна до бюрото, порови се из него и след малко се върна с лист хартия в ръка.

— Намерих го — рече Джинджър и двамата се приближиха към запалената лампа, за да прочетат имената. — Как се казваше убитият фермер?

— Джеймс Нелсън — отвърна Бъкскин.

— Така си и мислех! Ето! Името му е сред неиздължилите се — трябвало е да плати триста шейсет и осем долара държавен данък.

— Кога ще се проведе търгът за земите му?

— Може да е по всяко време! Чух за това днес следобед. Винаги се намира някой да ми каже, когато има да става нещо важно в този град!

— Сара Джейн не спомена нищо за такси! Едва ли съпругът ѝ не ѝ е казал. Ще трябва да я попитам!

Върнаха се горе и седнаха на ръба на леглото.

Джинджър му се усмихна.

— Харесва ми да си седя тук гола с теб! Никога преди не съм правила подобно нещо! Но наистина ми харесва!

— Не се пристрастявай прекалено! Такива неща обикновено са привилегия само на омъжените жени!

— Чувала съм го! Но не бях подозирала, че е толкова прекрасно, възхитително, незабравимо преживяване!

Когато Бъкскин я целуна по бузата, Джинджър се опита да го придърпа на леглото, но той я изправи.

— Колко си лош! Въпреки че, и аз не съм много сигурна, че искам да се любя още тази нощ. О, забравих нещо! — Тя скочи на крака, при което гърдите ѝ тежко подскочиха и се разлюляха. Бъкскинг ги изгледа с усмивка. — Хей, внимавай сега какво ще ти кажа! Сетих се за нещо странно! В града има един човек, който, казват, бил тук още преди да се появи Феникс. Обикновено ходи необръснат, мръсен, почернял от слънцето, с окърпени дрехи. Понякога, когато е без пари, му позволявам да спи на леглото отзад. Днес го видях. Трябваше ми доста време, за да го позная. Казва се Опитай Пак или нещо такова. Беше обръснат, чист, сресан и подстриган, облечен в нови, хубави дрехи. Дори бе обут в обувки! За една журналистка като мен това е много интересно. Или се е отказал от златотърсачеството и си е намерил жена, която да го е накарала да се измие, преди да легне в едно легло с нея, или пък е попаднал на златна жилка!

— Става интересно! — отбеляза Бъкскинг. — Къде са най-богатите мини наоколо?

— Нагоре към Моголън Рим, на около трийсет-четирийсет мили североизточно оттук.

— Това не ми помага кой знае колко. Ранчото на Нелсън е право на изток оттук.

— Не знам там да има мини! — рече Джинджър.

— Страхувам се, че си права. Опитай Пак май няма да ни е от полза. Как една частна собственост преминава в ръцете на шерифа, за да бъде обявена на търг?

— Както навсякъде. Ако таксите не са платени три последователни години, започват да го обявяват два месеца, свързват се със собствениците, крайният срок минава и търгът може да бъде проведен.

— Ами ако данъците са платени? Как тогава същата земя може да бъде обявена за продажба?

— Мислиш, че ако някой толкова иска едно определено ранчо, е в състояние да убие собственика, да изплаши до смърт вдовицата и да подправи документите така, че да може да го обяви на търг?

— Точно това си мислех и аз! — каза Бъкскинг.

— Трудно, но не и невъзможно! Чиновникът от съвета и данъчният агент трябва да участват в заговора или пък документите може да се подправят през нощта.

— Утре сутрин ще отидем да прегледаме папките в съда и да поговорим приятелски с чиновника и данъчния агент.

Изведнаж долу се чу шум. Като че някой удряше по предната врата. Двамата се спогледаха. Бъкскин се облече и махна на Джинджър.

— Ще отида да видя кой е. Сигурно е нещо важно!

Две минути по-късно той вече бе напъхал ризата в панталоните си и закопчал колана. В едната си ръка взе лампата и отиде да отвори. На прага стоеше мъж, който замахна да го удари.

— Пуснете ме! Няма къде другаде да отида!

— Кой сте вие? — попита Бъкскин.

Човекът го погледна и поклати глава.

— Дяволите да ме вземат, ако си спомням! Пийнах доста!

Лий чу, че Джинджър приближава зад него. Тя си пое рязко въздух и възкликна:

— Опитай Пак, какво е станало с теб? Толкова бе елегантен този следобед! Сега изглеждаш като човек, когото са влачили в прахта оттук до Ел Пасо!

— Не знам какво стана! Дадох ми един долар, който стигна за няколко питиета, след което ме изхвърлиха навън на улицата!

Джинджър се провря под ръката на Бъкскин, хвана златотърсача за мръсните му дрехи и му помогна да влезе.

— Влез! Леглото ти си е все така отзад — можеш да се напиш! Утре ще ти приготвя много кафе и голяма закуска и ти ще ми разправиш какво ти се е случило тази вечер. Явно късметът ти изведнаж ти е изневерил!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бъкскин Морган остави Джинджър да се занимава със стария златотърсач. Върна се в хотела по задните улички и влезе в стаята си възможно най-тихо. Надяваше се, че никой не го е проследил. За момент остана до вратата на тъмната стая и изчака да види дали някой няма да се опита да се напъха след него вътре.

Погледна към леглото. На слабата светлина на луната видя, че Сара Джейн спи дълбоко. Надяваше се, че бързо ще преодолее стреса след убийството на мъжа. След няколко дни би трябвало вече да е дошла напълно на себе си.

Съблече се и легна в кревата до нея. Тя се събуди, усмихна му се, погали го и почти веднага заспа отново.

Бъкскин се ухили при мисълта какво му се беше случило през деня. И вторият убиец бе намерил смъртта си. Оставаше само последният. По-важното беше, че вече имаха подозрения кой може да е съдията. На сутринта щеше да се заеме с този въпрос, както и с включването на ранчото на Нелсън в листа за продажби.

Малко след осем на следващия ден Бъкскин влезе в офиса на градския съветник. Преди това беше завел Сара Джейн на закуска в ресторанта на хотела, след което я остави да го чака барикадирана в стаята им. Чувстваше се по-добре, но предпочиташе да си остане и този ден вътре.

Не ѝ разказа за това, което бе научил предната вечер, но не пропусна да я попита дали съпругът ѝ си е плащал данъците редовно.

— Но, разбира се! Джеймс и аз винаги заедно обсъждахме тези неща! Винаги плащаше таксите, преди да отидем да купим необходимите за домакинството ни продукти. Два пъти годишно даваше необходимите пари, за да е сигурен, че няма да загубим ранчото си.

Бъкскин бе очаквал точно такъв отговор — очевидно това бе най-добрата следа, която бяха откривали досега. Някой искаше да отстрани семейство Нелсън от земята им. Въпросът бе кой и защо.

Секретарят каза, че градският съветник още не е пристигнал, така че Бъкскин седна да го чака. Разположи се на една дървена пейка и започна да обмисля фактите по мистерията с ранчото, но не му хрумна нищо ново.

Десет минути по-късно в офиса се втурна един дребен мъж с очила, елегантен черен костюм и лула в устата. Свали бомбето си, внимателно го сложи на един шкаф и се разположи в стола зад бюрото. Секретарят поговори с него за момент, след което съветникът се приближи към Лий.

— Мистър Морган, искали сте да се срещнете с мен. Казвам се Мейнард Роджърс. Какво мога да направя за вас?

— Интересува ме ранчото на Джеймс Нелсън, петдесет мили източно от Сан Карлос Уелс. Запознат ли сте със случая?

— Да, за нещастие! Собственикът не си плащаше таксите и не отговаряше на напомнянията ни. Доколкото си спомням, вчера ранчото влезе в списъка за обявените на търг от шерифа.

— Много интересно, мистър Роджърс! Вдовицата на Нелсън твърди, че има копия от разплащателните бележки. Как можете да докажете, че някой не си е плащал данъците?

— Ако не е записано в регистрите ни, значи парите не са дадени! Съвсем просто е! Случва се много често. За следващата разпродажба имаме три парцела.

— И кога ще се проведе търгът?

— Когато реши шерифът! Ще трябва да питате самия него!

Бъкскин забарабани с пръсти върху масата, край която бяха застанали.

— Мистър Роджър, не че ви обвинявам в лъжа, но има ли някакъв начин да бъдат подправени или изтрети бележките за плащането на таксите по ранчото на Нелсън във вашите регистри?

Съветникът се намръщи.

— Това е лична обида, сър! Никой, освен мен и помощникът ми, няма достъп до тези документи. Дори самата мисъл за това е вече обидна! Трябва да ми се извините!

— Направих го още преди да ви задам този въпрос! Мисля, че двамата с помощника си трябва добре да поогледате документацията около въпросното ранчо. Таксите са си били съвсем навреме и законно платени. Сега вие твърдите, че това не е вярно и че ранчото щяло да бъде продадено на търг. Някой ще си навлече сериозни неприятности! Прегледайте си регистрите, мистър Роджърс! Утре ще дойда пак да говорим по този въпрос!

Бъкскин напусна кабинета, без да погледне назад.

Съветникът пребледня.

Когато напусна съда, Лий побърза към офиса на местния вестник. Интересно какво бе станало с Джинджър и нейното протеже — пияницата Опитай Пак.

Отвори вратата и влезе. Отпред нямаше никой, така че Бъкскин мина в задната стая.

— Няма да пия повече от това проклето кафе! Направо ще се удавя в него!

Лий разпозна гласа на стария златотърсач. Мина покрай печатната машина и видя седналия на тясното легло. Опитай пак бе опрял глава на ръцете си. Джинджър стоеше пред него с кана кафе в едната и голяма чаша в другата ръка.

— Опитай Пак, трябва ти още кафе! Искам да изтрезнееш напълно, след което ще ми кажеш какво се е случило с теб. Може и да се окаже история, подходяща за първата страница на вестника ми!

— Нищо подобно! — измуча Опитай Пак, след което се отпусна назад върху леглото. Когато Бъкскин стигна до тях, старият златотърсач вече хъркаше.

Джинджър погледна Лий и поклати глава.

— Опитах всичко, което знам! Не можах да го накарам да изтрезнее! Изми си ръцете и лицето, но едва не повърна, когато му донесох закуската!

Бъкскин се разсмя.

— Един наистина пиян мъж не може да понася дори вида на храна! Снощи трябва да е изпил поне половин бутилка уиски! Достатъчно количество, за да го държи пиян през целия следващ ден. До довечера, а може и чак утре, едва ли ще ти каже какво то и да било за това, което му се е случило!

Оставиха Опитай Пак да спи и минаха отпред. Джинджър седна на редакторския си стол, а Бъкскин се разположи върху отрупаното с хартии бюро. Разказа ѝ за разговора си с градския съветник.

Тя се намръщи, после челото ѝ отново се проясни.

— Ако документите са били фалшифицирани, то Мейнард Роджърс едва ли има нещо общо с това! Той ще успее да открие всяка подобна измама! Да му дадем половин ден да се поразрови наоколо — сигурна съм, че ще открие нещо. Мисля, че следващата ни стъпка трябва да е да отидем при шерифа и да му обясним защо не трябва да обявява на търг ранчото на Нелсън.

— Предполагам, че търгът вече е проведен!

— Тази сутрин ли? — попита Джинджър.

— Има ли законно установен час за такива търгове?

— Не, доколкото знам! Обикновено се провеждат по обяд, на стълбите на съда. — Джинджър се намръщи. — Да вървим да си поговорим с шериф Абъди! Никога не ми е бил особено симпатичен!

— Ами документацията на данъчния агент? — по пита Бъкскин. — Ако има някакъв заговор за фалшификация, той няма начин да не е бил в течение!

Джинджър кимна.

— И аз си мислех същото нещо! Веднага щом си поговорим с шерифа, ще направим посещение и на другото приятелче!

Малко по-късно, в офиса на шерифа, Джинджър му зададе въпрос, който го накара да се поизпотти.

— Какво, по дяволите, имате предвид, като казвате, че било станало твърде бързо, мис Хейзълтън? Проведох търга, когато сметнах за добре! За другите две ферми нямаше купувачи, така че ще назнача втора разпродажба както си е по закон!

— И коя земя продадохте, шерифе? — попита Бъкскин.

— Пише си го в документите в съда, но понеже предполагам, че и така ще отидете да проверите, ще ви го кажа лично! Ранчото на Нелсън, на изток от Сан Карл ос Уелс!

— И кой го купи? — ядосано запита Лий.

Шериф Абъди се намръщи и направи крачка назад.

— Е, смятам, че бях достатъчно любезен досега с вас! Ако толкова искате да знаете, вървете да питате градския съветник! След

ден-два трябва да бъдат издадени документите на новия собственик. Няма да ви кажа повече нищо!

— Пропуснахте да кажете, че сте много зает и е време да си тръгваме, нали шериф Абъди? — вторачи се в него Джинджър.

Мъжът не отговори. Тръгнаха към вратата на кабинета.

— Изборите са след девет месеца, шерифе! — рече Джинджър. — Интересно дали ще се кандидатираме?

— Нямам какво да ви кажа! — изсумтя шерифът и седна с гръб към тях.

Вече навън, те тихо си заговориха. Джинджър смръщи чело, опитвайки се да си припомни нещо.

— Мисля, че има срок от трийсет дни, преди да се регистрира дадена продажба. Ако има нещо нечисто в цялата работа, сигурно ще гледат да не спазят закона и тук.

— Нека отидем да поговорим с градския съветник все пак! — каза Бъкскин. — Сигурно вече ми е много сърдит! Пък може и да е намерил някакви несъответствия в документите по ранчото на Нелсън!

Мейнард Роджърс се намръщи, като видя влизащите Бъкскин и Джинджър. После се усмихна на жената и кимна.

— Добро утро, мис Хейзълтън! Какво мога да направя за вас днес?

— Има ли някой продаден от парцелите, за които ми казахте, че ще бъдат предложени на търг онзи ден?

— Шерифът каза, че един бил продаден, а за останалите два ще има търг след няколко дни. Не ме информира за кой точно става въпрос.

— Кога е станала разпродажбата?

— Вчера, доколкото знам! Но не по обяд, понеже точно по това време минах три пъти край стълбището на съда — нямаше никакъв търг!

— Когато пригответе документите по прехвърлянето, ще мога ли да ги видя, Мейнард?

— Естествено, мис Хейзълтън! Знаете за трийсетдневния срок, нали?

— Да! О, Мейнард, мистър Морган е питал за плащанията на ранчото на Нелсън. Проверихте ли ги вече?

— Не, мадам, не съм! Ще се заема този следобед, ако ми остане време!

— Ще съм ви много задължена, Мейнард! Много е важно! Може да е част от много по-голяма история!

Мейнард кимна.

— Знаете ли дали данъчният агент е вече на работа? Искаме да си поговорим с него!

— Видях го тази сутрин. Кабинетът му е надолу по коридора през две врати.

Джинджър благодари на Роджърс и двамата с Бъкскин намериха вратата, на която пишеше „Щатски данъчен агент“.

Влязоха в малка стаичка, преградена на две от един широк дървен плот. Зад него седеше мъж с очила и зелена козирка, потънал в някакви документи. Той вдигна поглед от листата пред себе си и каза:

— О, мис Хейзълтън! Радвам се да ви видя! Страхувам се обаче, че днес нямам никакви интересни новини за вас!

— Това не е много сигурно, Финеас! Запознайте се с Бъкскин Морган! За известно време той ще ми помага в списването на вестника. Пазите ли документацията по изплатените данъци?

— Не, мис Хейзълтън. Всички разплащателни сметки минават оттук, но архивът се пази от персонала на градския съветник. Ние просто проверяваме сумите, отбелязваме докъде е стигнало изплащането и препращаме информацията по етапен ред. Освен това винаги правя повторен оглед на неизплатените сметки заедно с градския съветник.

— Да сте имали проблеми с прибирането на таксите от Джеймс Нелсън — дребен фермер, чиито земи са на изток от Сан Карлос Уелс?

— Джим? Никога! Винаги донасяше точната сума ден преди крайния срок. Четири години не пропусна нито една вноска. Спомням си това добре, понеже се бяхме обзаложили, че няма да успее да разработи фермата.

— Вие сте спечелили баса, Финеас! Бандата на Смит застреля Джеймс Нелсън преди две седмици.

— Не!

— Страхувам се, че е вярно. Освен това шерифът продаде ранчото на Нелсън вчера. Не трябваше ли вие да сте този, който му е изпратил списъка за имотите, които ще бъдат изложени на търг?

— Ами да! Преди една седмица му пратих разрешение за продажбата на две места. Но ранчото на Нелсън не беше сред тях! — Финеас се намръщи и удари с юмрук по дървения плот. — Шерифът не за пръв път прави нещо такова!

— Проверихме регистрите на градския съветник и открихме, че според документите за ранчото на Нелсън няма неплатени такси през последните три години.

— Сам ще се заема с това! Дяволска му работа! Извинете за езика ми, мис Хейзълтън, но подобно нещо ми се случва за пръв път!

— Ти винаги си бил честен, Финеас! Кажете ми, като научите нещо!

След като отново се озоваха на улицата, Бъкскин и Джинджър обсъдиха въпроса.

— Май е вече време да отида да посетя съдията! — рече Лий. — Да си поприказваме за това-онова! Искам да се уверя що за човек е, доколко е честен и не мога ли да изкопча нещо от него. Струва си да опитам!

— Но ако именно той стои зад убийствата и безобразията на Смит, няма ли да е прекалено опасно да отидеш там?

— Не смятам! И къде е това там?

— Кабинетът му е на втория етаж над магазина за железарски стоки, който между другото също е негова собственост. Можеш да стигнеш до офиса по едни стълби встрани от входа на магазина или по друго стълбище отзад — поне така съм чувала. Да дойда ли с теб?

— Не този път. Искам да свърша тази работа сам!

Пет минути по-късно Бъкскин Морган сложи ръка на бравата на вратата, която водеше към офиса на Пърсивал Лоуденимер, и я отвори. Кабинетът бе добре обзаведен — с килим на пода и голямо бюро точно срещу входа. Мъжът, седнал вътре, хвърли ядосан поглед на изправилия се на прага Бъкскин.

— Кой, по дяволите, сте вие и какво искате? — изкрещя Лоуденимер. — Я влезте вътре, за да ви огледам по-добре!

— Сигурен ли сте, че искате да ме видите, Лоуденимер? Пратихте най-малко четирима мъже, за да ме убият.

— Ти! — възкликна Лоуденимер. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох да видя как вървят работите ти! Всичко е по плана, нали? Първо убивате Джеймс Нелсън и карате да изнасят и изплашат до смърт вдовицата му. После изведнаж се оказва, че таксите на ранчото им не били платени и го обявявате за разпродажба на търг. Доста работи плачат за обяснение, май!

Лоуденимер изкрещя:

— Текс, веднага ела тук!

— Текс няма да се появи, ако е същият, дето се опита да ме застреля снощи! В момента той е при гробаря! А сега да започнем с обясненията!

Бъкскин извади пистолета си с такава бързина, че очите на Лоуденимер се разшириха и той се дръпна рязко назад от бюрото.

— Ама чакайте малко, който и да сте, мистър! За първи път ви виждам, не знам нищо за никакъв Джеймс Нелсън и ранчото му! Приберете си оръжието, преди да сте си навлекли сериозни неприятности!

— Нищо подобно няма да направя! Не и преди да си кажа приказката! А тя е следната — хитрият ти план няма да успее! Таксите на ранчото са платени до цент и мисис Нелсън има документи за това! Фиктивният търг на шерифа е загубена работа! В момента градският съветник се е заел да проучва въпроса! Тук сгреши, Лоуденимер! Твоята алчност те вкара в капана! Не ми е ясна още цялата история, но скоро ще узная всичко! Пак ще се видим двамата с теб!

Без да изпуска от мерника си корема на съдията, Лий посочи вратата, водеща към вътрешната стая.

— Да не мислиш, че Текс ще дойде? Дали да не отида да го потърся? Или пък да намеря самия Смит — въпреки че той няма да знае какво да прави, ако го спипам очи в очи! Уили Пойнтър вече няма да ти помага! Нито пък Ларсън, защото се намира на шест стъпки под земята. Май си останал съвсем сам, Лоуденимер! Кажи ми какво решаваш!

Бъкскин отстъпи към вратата, увери се, че зад него няма никой, и изпрати един куршум в стената на един фут от стола на Лоуденимер. За момент и двамата оглушаха от отекналия в стаята изстрел.

Бъкскин помахаша с ръка, презареди оръжието си и се измъкна през вратата. Затвори след себе си и прибра пистолета в кобура му. Докато слизаше по стълбите, се размина с двама втурнали се нагоре мъже.

— Като че там някой стреля! — рече единият от тях.

Бъкскин поклати глава и посочи ушите си, за да им обясни, че не ги чува. Ухили се, излезе навън и побърза обратно към хотела, за да види как е Сара Джейн.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Бъкскин Морган влезе в стаята им в хотел „Солената река“, вече бе почти обяд. Лекото превъртя ключа в ключалката и надникна през тесния процепа.

Сара Джейн седеше на кревата. Пистолетът в ръцете ѝ държеше входа на стаята под прицел.

— Хей, аз съм — Бъкскин! Не стреляй! — рече той и отвори широко вратата, за да може тя да го види добре.

Сара Джейн си пое дълбоко въздух и свали пистолета в полата си.

— Радвам се, че си ти! Чудех се какво да правя. Чувствам се почти напълно възстановена. Кажи ми какво откри!

Лий ѝ разказа всичко, което тя още не знаеше.

— Гладна съм. Това е добър знак! Може ли да те черпя един обяд?

Ядоха в един малък ресторант от другата страна на улицата и разговаряха за убийците.

— Някой иска да ми открадне ранчото, но не знаем кой или пък защо — обобщи Сара Джейн. — Май че това е всичко, което ни е известно!

— Не става въпрос само за земята. След като се решиха на убийство и фалшификация на документи, трябва да е нещо наистина важно!

Сара Джейн хапна от супата.

— Не виждам какво толкова има в това ранчо! Та то има само сто и осемдесет акра пасища и няколко сгради!

— Явно има и още нещо! — каза Бъкскин. — Или от там ще минава железопътна линия, или пък има златни залежи. Иначе съдията не би си дал толкова труд!

— Но ние още не сме сигурни кой точно е той!

— Не напълно, но имам сериозни подозрения, че е Пърсивал Лоуденимер. Веднага след като се наобядваме, ще отидем при

Джинджър Хейзълтън, за да проверим успяла ли е да накара онзи златотърсач да изтрезнее — онзи, дето в един момент е богат като цар, а в следващия няма пари да си плати пиенето.

— По какъв начин ще ни помогне той?

— Не знам още, но трябва да използваме всяка появила се възможност за получаване на информация. Всичко, което става в тоя град, може да се окаже важно и във връзка с нашата история.

След като се нахраниха, тръгнаха към издателството. Джинджър преглеждаше коректурите за следващия брой. Когато влязоха, тя вдигна поглед и им махна.

— Само секунда! Да довърша тази страница и ще поговорим!

Почакаха малко Джинджър да приключи работата си, след което тя мина от другата страна на дървената преграда при тях.

— Последният път, когато надникнах, Опитай Пак още спеше. Да вървим да видим какво става с него!

Коридорът отзад бе празен. Джинджър се намръщи. Изведнаж чуха шум горе в апартамента ѝ и тримата побързаха да се качат. Опитай Пак седеше до кухненската маса, ядеше филии хляб, намазани с масло и сладко и пиеше мляко от една голяма чаша. Погледна ги с виновно изражение.

— О, по дяволите, пак я оплесках! Много бях гладен! Когато изтрезнявам, винаги се чувствам така, сякаш мога да изям цял слон!

— Не се притеснявай! Радвам се, че си по-добре! — каза Джинджър и седна на един стол срещу него. — Нали наистина си по-добре?

Опитай Пак се ухили.

— Ъхъ, супер съм! Като се напълня, смятам да изляза да си купя нови дрехи и разни други работи. Ей, мис Джинджър, на тебе се пада честта този път! Мулето и повечето ми неща са си още тук! Всичко, което ми трябва, е към трийсет долара да си купя храна, с която да изкарам в пустинята още два месеца, след което и двамата ще бъдем богати!

— Спомняш ли си какво стана вчера? — попита Джинджър.

Опитай Пак подсмръкна.

— Ей, госпожичке, може да съм бил пиан, но не съм слабоумен. На шейсет години съм, ама мозъкът ми си е още в ред!

— Значи си намерил нещо — злато или сребро? — попита Бъкскин.

— Сребро, майка му стара! Големи залежи! Най-големите, които съм виждал! Взех малко със себе си, за да проверя и да съм сигурен, че не греша! Почва на три метра под земята и продължава надолу, ама много надолу! Това си е истинско съкровище, да не ми е името Опитай Пак!

— И после какво направи? — попита Бъкскин.

— Какво направих ли? Дойдох направо тук и съобщих за това на партньора си. Имаше право да знае човекът! Стана преди повече от месец. Той ми каза да си почивам, да не се притеснявам за нищо и да съм готов, когато дойде време да копаем. Рече, че първо трябвало да се погрижи за някои работи. Починах си, наех си стая в хотел, изкрънках още малко пари от него. После заведох Смит да види залежите лично. Направо обезумя от възторг, когато му ги показах. Каза, че за първи път виждал подобно чудо. Върнахме се и той обясни на съдружника ми, че всичко е така, както му разправях. Седмица или две по-късно партньорът ми даде двеста златни долара. Никога не съм имал толкова пари закуп! Това стана преди два дни. Профуках ги като едното нищо! Да, сър! Добре си поживях! После подписах споразумението със съдружника си и нещо се промени. Снощи той ми се разкрещя, прибра си останалите пари и рече, че нямало да получа и цент повече. Аз казах, че си имаме договор — ще делим среброто фифти-фифти! На което ми се отговори, че съм бил подписал документ, даващ му всички права върху залежите. Измами ме, кучият му... — Опитай Пак се спря напред дума и погледна двете дами. — Изпързалия ме!

— Този тип е престъпник! Убиец и фалшификатор! Скоро ще го видим в затвора! А сега ни кажи кой ти беше съдружник, та да можем да опишем всичко черно на бяло и да го съдим!

— Но ние още сме партньори! Не мога да ви го издам. Заклех се най-тържествено никога да не споменавам името му! Обаче сега вече не знам...

Бъкскин коленичи до масата и се усмихна на златотърсача.

— Този твой съдружник, който и да е той, е развалил споразумението ви, защото те е излъгал. Клетвата ти вече не важи! Той те е предал, Опитай Пак, значи няма защо да го защитаваш повече!

— Абе като че ли договорът ни е още в сила! Ще трябва да си помисля...

— Но поне можеш да ни кажеш къде е среброто, от което той ти е заграбил по такъв нечестен начин частта! — с усмивка рече Джинджър.

— Ами как да съм сигурен, че няма да се опитате да се докопате вие самите до него! Хората са си такива! Подобна сребърна жилка се намира веднъж в живота. Пък и още си мисля, че половината съкровище си е мое! — Старецът се намръщи и очите му се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите му. — Божичко, чух, че били убили джентълмена, дето живееше до среброто! Съдията ми обеща, че няма да направи нищо на семейството там, но въпреки всичко го пречука! Според мен човекът трябваше да получи една трета от съкровището, но онзи каза, че нямало да стане нищо такова. Щели сме да си поделим всичко само двамата. По дяволите, трябваше да се сетя, че ще убият фермера! Той им пречеше! Гадни копелета!

Джинджър погледна към Бъкскин, който ѝ кимна.

— Кой уби човека, Опитай Пак?

— Бандата на онзи мръсник Смит! Никога не съм ги харесвал! Свършил го е или самият Смит, или онова мекотело, Уили Пойнтър.

Сара Джейн стискаше ръба на масата с побеляло лице.

Бъкскин се изправи и обгърна раменете ѝ с ръка. Тя трепереше.

— И кого уби бандата на Смит, Опитай Пак? — меко попита Джинджър.

— Кого ли? Собственикът на ранчото, онзи добър човек Джим Нелсън!

Сара Джейн припадна в ръцете на Бъкскин. Той я подхвана и положи в един стол. Опитай Пак продължи:

— Харесвах го! Понякога ми позволяваше да преспивам в плевнята! Казваше само да внимавам жена му да не разбере! Щяла да се тревожи или да ме заведе в къщата и да ме накара да се изкъпя, преоблека и наям! Аз си се харесвах какъвто си бях. Никога не казах на Джим за среброто, което открих в земите му. Мислех, че съдружникът ми ще го направи! — Опитай Пак изхлипа и изтри очите си. — Мамка му, убиха човека! Веднъж чух Смит да говори за това, докато беше в офиса! Да бъде проклет дано!

— Съдружникът ти ли е наредил на Смит и хората му да убият Джим Нелсън? — тихо и внимателно попита Джинджър.

Лицето на Опитай Пак просветля.

— Ами да, нали ви казах! Съдията им наредил да го направят! Чух го да го казва един ден, докато бях в кабинета му. Единствено съдията ме издържаше през последните три години. Дължах му го след всичко, което направи за мен!

Задната врата на вестникарския офис тихо се отвори и затвори отново.

— Някой влезе през задната врата! — прошепна Джинджър.

Бъкскин им направи знак да мълчат и отиде на пръсти до основата на стълбището за кухнята. Тримата го последваха, за да видят какво ще стане.

Сара Джейн извади от чантата си револвера и се приготви за стрелба. Дръпна предпазителя и зачака.

Едно от стъпалата изскърца и Бъкскин се приведе, извърна се и видя тримата, застанали на десет фута зад него, близо до огъня. Махна им да се скрият. Двете жени се дръпнаха две крачки назад, но Опитай Пак не помръдна от мястото си.

Първият изстрел ги изненада. Куршумът рикошира от най-горното стъпало и удари в тавана. Последваха го още два. Сара Джейн стреля веднъж. Бъкскин забеляза очертанията на сянка и се прицели в нея. Прозвуча писък, който отекна сред изстрелите в затвореното пространство.

Бъкскин тръгна по стълбите.

— Не мърдай! — извика той. — Само да си докоснал спусъка и си мъртъв! Разбра ли ме?

Горе някой изпищя. Лий сграбчи ранения нападател и го повлече към върха на стълбището. Видя, че Джинджър е коленичила до Опитай Пак.

Бъкскин довлече мъжа до всекидневната, където лежеше проснат старият златотърсач. Веднага схвана какво се бе случило. Опитай Пак бе уцелен право в челото. Нямаше начин да оцелее. Коленичи до тялото му и се опита да напипа пулс — такъв, естествено, нямаше.

— Съжалявам! — каза Бъкскин. — Но поне хванах убиеца му!

Претърси нападателя, извади ножа и пистолета му, след което завърза ръцете и краката му.

Когато приключи с това, Лий зашлеви мъжа с все сила.

— Кой ти плати, за да ме убиеш? — тихо попита Бъкскин, толкова тихо, че гласът му едва се чуваше.

Мъжът изсумтя, но не каза нищо.

Сара Джейн коленичи на пода до него и го удари в раненото рамо с дръжката на пистолета си. Той изпищя от болка.

— Знаете, че не мога да ви кажа! — изсъска през зъби мъжът, опитвайки се да овладее болката.

— Напротив, можеш! — каза Сара Джейн. — Сигурно е същият, който е наредил да убият и моя съпруг! — Тя стисна устни, присви очи и удари мъжа още два пъти по рамото. Той извика и се претърколи. От очите му струеше омраза.

Едва можеше да говори, но гласът му, макар и тих, бе ясен.

— По дяволите, съдията беше! Един мъж, който казва, че е съдия, ме нае!

Бъкскин попита:

— Джинджър, имаш ли къде да настаниш тоя боклук през следващите няколко дни?

Тя кимна, донесе една чиста кърпа, накъса я на ивици и превърза рамото на мъжа.

Когато бе готова, Бъкскин нарами ранения, сякаш бе чувал със зърно, и го отнесе в една стая, встрани от задната врата на първия етаж. Мястото бе широко шест стъпки и можеше да се заключва отвън. Бъкскин освободи краката на убиеца и го положи на пода.

— Никъде няма да мърдаш! Ако имаш късмет, ще умреш на бесилото, задето пречука Опитай Пак!

Бъкскин затвори вратата и пусна резето от външната страна. Горен на втория етаж Джинджър помогна на Сара Джейн да седне в един стол. Беше й наляла малко бренди в голяма стъклена чаша.

— Аз... не знам защо се ядосах толкова! Винаги, когато видя някой от тези престъпници, изпитвам желание лично да ги изтрия от лицето на земята! Един от тях уби моя Джеймс! — Сара Джейн говореше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи. Подсмъркна, изтри очи и се изправи.

— Добре, готова съм! Какво трябва да се направи сега?

Бъкскин отнесе трупа на Опитай Пак долу до задната врата.

— Ще съобщим за случилото се на шерифа, когато му дойде времето! — рече той. — Но преди това искам да си поговоря отново със съдията. Може и да приключим с цялата работа още тук, без да се налага да стигаме до ранчото.

— Искам да дойда с теб! — каза Сара Джейн. — Съдията е наредил да убият моя Джеймс!

Джинджър поклати глава. Бъкскин прегърна здраво Сара Джейн.

— Мила, ти се справи прекрасно! Изпълни обещанието си да отмъстиш на убийците на съпруга си. Но сега дойде моят ред да се срещна лице в лице със съдията. Не можем да рискуваме живота ти повече! За теб всичко приключи. Обещай ми да останеш тук с Джинджър и двете да ме чакате!

Сара Джейн леко се отдръпна от него и бавно кимна с глава.

— Да, но аз още не съм убила последния от тримата! Пък и съдията! Обещай ми, че ще ме оставиш лично да се разправя с тях!

Бъкскин обеща, без да е много сигурен, че ще удържи думата си. Излезе през задния вход и хукна надолу по улицата към кабинета на съдията и... раз връзката на този случай.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-после всичко си бе дошло на мястото. Така нареченият съдия, Пърсивал Лоуденимер, се бе натъкнал на богатата сребърна жилка чрез Опитай Пак и я искаше цялата само за себе си. След като се беше уверил, че съкровището наистина съществува, той бе наредил на Смит да убие собственика на земята — Джеймс Нелсън, след което беше подправил документите за плащане на таксите и ранчото бе обявено за продан от шерифа.

Сигурно Лоуденимер е бил единственият желаещ да го купи — пък и единственият присъстващ на нагласения търг, но градският съветник и данъчният агент имаха правото да анулират разпродажбата.

Съдията явно беше човек, който никога не е бил доволен от това, което има.

Бъкскин зави по улицата зад вестникарския офис, излезе на Главната и видя някакъв пушек от другата страна на пътя.

В същия момент нещо го удари в лявото рамо и той с вик се свлече на земята. Веднага се изтърколи вляво от тухлената сграда на банката и извади пистолета си.

Поредният убиец! Просто трябваше да го изчака — копелето със сигурност щеше да тръгне след жертвата си. Лявото рамо на Лий пулсираше така, сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

Опита се да види раната, но не успя.

Трябваше да концентрира вниманието си пред себе си. На светлината на следобедното слънце в края на алеята се очерта някаква сянка, но скоро отмина — сигурно беше просто случаен минувач.

Бъкскин не помръдна. Лежеше като заспал или мъртъв. Само очите му се движеха.

Още една сянка се прокрадна отпред и се закова до отсрещната стена. Бъкскин се опита да погледне в тази посока, но не можеше да види кой е, без да обърне главата си. Зачака.

Сянката започна да се приближава към него. Сега вече видя кой е — висок мъж с бяла коса, подаваща се изпод черната шапка. Вгледа се

в лицето му — да, това беше Смит!

Бъкскин лежеше, опрял глава на рамо, здраво стиснал пистолета си с пръст върху спусъка. Изведнъж Лий скочи и се прицели в нападателя си. Смит успя да повдигне револвера си донякъде, но Бъкскин стреля пръв. Бързото движение, с което бе придружен изстрелът, леко измести целта, затова, вместо да го уцели в гърдите, куршумът се извъртя вляво и попадна в дясното рамо на Смит, който залитна назад.

Изстрелът на престъпника отекна в следващата секунда, но мина покрай Бъкскин, улучи тухлената стена на банката и рикошира надолу по улицата.

Смит се извърна и хукна да бяга. Лий го следваше по петите. По улиците почти нямаше хора в късния следобед, но Бъкскин все пак реши да не рискува да стреля в движение.

Смит обаче нямаше такива предразсъдъци. Извърна се, стреля два пъти и не улучи. Три куршума, преброи ги Бъкскин. Врагът му имаше останали още два, а той самият — четири.

Смит задмина една група от шестима мъже и като използваше една жена с количка за прикритие, се втурна да пресича улицата.

Бъкскин ускори крачка, без да обръща внимание на болките в рамото си. Хукна под ъгъл, за да скъси дистанцията. Смит бягаше добре. По време то, когато достигна следващата пряка, разстояние то помежду им вече се бе увеличило.

Бъкскин намали, за да се увери, че Смит не го чака прикрит зад ъгъла на улицата. Нямаше го.

Видя го да тича към две къщи в другия край на съседната пресечка. Пред едната сграда висеше червен фенер. Това беше символ, който някои от публичните домове бяха започнали да използват отскоро.

Смит профуча през вратата на къщата, без да спира.

Преимуществото беше на негова страна. Можеше да стреля по своя преследвач през прозореца. Бъкскин смени посоката си, приближи мястото и се втурна през вратата, без да спира, здраво стиснал пистолета си в ръка.

Зад входа на публичния дом имаше малък коридор с няколко врати отляво, водещи към стаята, където момичетата седяха и очакваха клиенти. Точно отпред имаше стълбище.

Преди Бъкскин да успее да извика, за да предупреди хората вътре, от стаята излезе жена, чиято роба беше без колан и затова се бе разтворила отпред. Тя изпищя и хвърли по Лий някаква метла.

По стълбите надолу се втурна друга жена, размахала в ръце един парцал. Зад нея се показаха още две.

Бъкскин спря и се разсмя.

— Какво, за бога, си мислите, че правите — защитавате свой клиент, така ли, скъпи дами? Копелето, което току-що влезе тук, ми прати куршум в рамото! Той е престъпник и убиец! През последните две седмици успя да пречука най-малко един човек! Такива клиенти ли искате?

— Човекът си плаща, а това е единственото, което ни интересува! — каза жената с метлата. — А сега се измитай оттук!

Бъкскин се засмя и вдигна пистолета си. Зареди още два куршума — станаха шест. Жените го наблюдаваха. Една от тях бе отворила уста, а други две изглеждаха готови да побегнат всеки момент. Лий прецени, че къщата няма мазе, така че стреля надолу, към дървените дъски на пода.

Три от жените побягнаха, поглеждайки назад с уплашени лица. Тази с метлата стисна още по-здраво оръжието си.

Проститутката с парцала се изкачи две стъпала нагоре и спря.

— По дяволите, я да взема да застрелям една от вас, та да ви покажа, че говоря сериозно! — Той вдигна колта и се прицели в жената на стълбището. Тя хвърли парцала и хукна нагоре.

Бъкскин се втурна след нея, но спря, когато вече можеше да надникне зад стената. Над главата му профуча куршум, който едва не го улучи, но откърти малко дърво от последното стъпало.

Бъкскин стреля към леко открехнатата врата надолу по коридора, откъдето излезе малко кълбо бял пушек. Вратата се затвори и Лий чу отвътре да се превърта ключ.

Прецени на око разстоянието до там. От прозореца на втория етаж до земята имаше не повече от пет стъпки. Човек можеше да скочи спокойно, без да се пребие. Хукна към първата изпречила се пред него стая. Вътре на кревата лежах голи мъж и жена.

— Съжалявам! — каза Бъкскин и се втурна към прозореца.

Повдигна нагоре стъклото толкова тихо, колкото можа и погледна навън. Смит бе загубил шапката си и сега бялата му коса се вееше

разрошена. Висеше, хванат за перваза.

Бъкскин знаеше, че ако иска, може да го убие, но вместо това стреля в дясното му рамо. Куршумът попадна в целта и го накара да се пусне от прозореца. Смит падна на земята, претърколи се и стреля веднъж нагоре. Бъкскин веднага се просна на пода под стъклото.

Лий изчака онзи да стреля още веднъж, след което се прехвърли през прозореца навън, преди Смит да е успял да зареди отново. Престъпникът явно си бе дал сметка какво ще стане, защото веднага щом видя Бъкскин да се показва, се изправи и хукна по улицата зад къщите.

Всъщност отзад нямаше пресечка, а малко незастроено пространство, отвъд което се бе ширнала обрасла с кактуси и бодли пустош.

Бъкскин скочи, претърколи се и усети глезенът му да изпуква. Изправи се и закуцука. Вече нямаше шанс да стигне Смит. Глезенът му се бе изкълчил при падането.

Измина още десетина стъпки надолу по улицата, след което се обърна и тръгна към града.

Имаше среща със съдията и времето му бързо изтичаше.

Пет минути по-късно Бъкскин докуцука до прозореца на кабинета на Лоуденимер и надникна вътре. Като че ли нямаше никой. Вече бе започнало да се смрачава, но в стаята не гореше лампа. Почука и не получи отговор. Със здравия си десен крак Лий ритна вратата над ключалката.

Дървото поддаде и той влезе вътре. Нямаше никой. Бъкскин запали близката лампа и провери бюрото на търговеца. Не откри никакви карти, имена или нещо друго, което да го издава. Не намери и документ, в който да се казва, че е купил ранчото на Нелсън.

Време беше да си поприказва и с шерифа. Бъкскин угаси светлината, затвори предната врата и тръгна към кабинета на Абъди. Глезенът му вече беше доста по-добре. Явно не беше сериозно изкълчване, а само разтегнати мускули. Ако продължаваше да се движи, скоро съвсем щеше да му мине.

Шериф Абъди си беше в офиса. Бъкскин махна на секретаря му и влезе в кабинета.

— Добър вечер, шерифе! Двамата с теб имаме дълъг разговор, тъй че най-добре да започваме веднага с него!

— Нямам какво да ти кажа! Ще съм ти задължен, ако веднага напуснеш кабинета ми!

— Не и преди да ти кажа за какво съм дошъл! Проблемът, шерифе, е, че си затънал до върха на шерифската си значка в незаконни заговори, фалшификаторство и двойно убийство, последствията от които вече те застигат! — Бъкскин го изгледа, след което продължи: — И понеже виждам, че нямаш желание да си признаеш греховете и да се оставиш в ръцете на правосъдието, аз ще направя това вместо теб! Опитай Пак намира сребърна жилка. Казва на Пърсивал Лоуденимер, който веднага проверява. След като се убеждава, че наистина има сребро нарежда да бъде убит собственикът на земята, Джеймс Нелсън. След това подменя документацията по изплатените такси на имота и те кара да проведеш законен търг за продажба на ранчото.

Ти го правиш и Пърсивал Лоуденимер е единственият купувач. После той дава пари на Опитай Пак, който ги използва да се напие и издрънка всичко на единствения си приятел в този град — мис Джинджър Хейзълтън.

Ти надушваш и наемаш човек да пречука стареца, за да му затвори устата завинаги. Каубоят ти го направи, но пък ние го задържахме, така че сега си стои заключен и чака да го осъдят. Имаме трима свидетели. Мъжът няма да пропусне да те повлече след себе си, защото все пак ти си този, който го е наел.

Шериф Абъди вдигна нагоре и двете си ръце.

— Не, не съм го наемал аз! Лоуденимер беше! Опитай Пак е опасен, понеже много приказва и... — Шерифът млъкна. Лицето му изразяваше гняв и отчаяние.

— Шерифе, лично познавам министъра на правосъдието. Веднага ли да отида да го докарам, или ще ми разкажеш всичко, така че да те отърва поне от вината за подмяната на документите по плащането на таксите на ранчото?

Абъди закри лице в ръце. Беше се изпотил като кон след надбягвания.

— Виж, всичко беше работа на Лоуденимер! Обеща да ми помогне при следващите избори, ако проведе търга през нощта, когато няма да има никой наоколо. Не съм докосвал и с пръст разплащателните бележки! Лоуденимер организира всичко сам! Дори

получих законно нареждане от данъчния служител да проведе разпродажбата на съответни те имоти. Не знаех, че върша нещо нередно! Ще ви помогна! Да отидем при онзи убиец, за да го арестувам! Трябва да го е изпратил Лоуденимер! Не съм аз, повярвайте!

Бъкскин се изправи. Шерифът още се потеше като проститутка в събота вечер.

— Ти върви във вестникарския офис! Кажи на Джинджър, че съм говорил с теб и съм те пратил да вземеш престъпника и да го закараш в затвора. До сутринта трябва да си приготвил документите, в които го обвиняват в убийство, разбра ли ме?

— Да, сър, напълно! Никой не трябваше да бъде убит!

— Така е, шерифе, така е!

Вече навън, Бъкскин си погледна часовника. Имаше достатъчно време да стигне до печатницата на вестника и да се върне до офиса на градския съветник, преди да са го затворили.

Съобщи на Джинджър, че шерифът ще дойде да вземе убиеца.

— Поговорихме си като приятели. Вече ще играе честно, иначе ще увисне на въжетото!

Джинджър и Сара Джейн се засуетиха около раненото му рамо. Накараха го да си свали ризата и откриха, че куршумът бе излязъл от другата страна. Погрижиха се за раната, след което я превързаха стегнато, за да не кърви. После Лий и Сара Джейн потеглиха към кабинета на градския съветник.

Свариха го точно преди да си тръгне. Бъкскин посочи Сара Джейн.

— Мистър Роджърс, това е мис Джейн Нелсън. Тя е тук, за да провери грешката в документацията ви около платените такси на нейното ранчо, намиращо се от другата страна на Сан Карлос Уелс.

Мейнард Роджърс се разля и усмивка.

— Мис Нелсън, съжалявам за смъртта на съпруга ви! Моите съболезнования! Имам добри новини за вас! Открихме грешката си! То всъщност не беше грешка — някой беше унищожил документите по заплащанията за вашата собственост. Вече всичко е наред. Всичко е платено до този момент и продажбата на ранчото е анулирана. Няма защо да се тревожите!

Когато излязоха отново навън, Сара Джейн се надигна на пръсти и целуна Бъкскин по бузата.

— Когато останем насаме, ще получиш още повече благодарности от мен! — рече тя с блясък в очите. — А сега какво следва? Все още не сме намерили Смит и съдията.

— Мисля, че ги изпуснахме за малко. Според мен са в дилижанса, който видях да напуска града в пет часа — точно преди половин час. Доколкото разбрах, имало и друг в осем часа сутринта. Дори и цял ден да яздим, пак няма да можем да настигнем съдията. Предлагам да останем да преспим тук, да вечеряме и да хванем сутрешния дилижанс.

— И аз се канех да предложа същото нещо! Но какво ще правим, след като се навечеряме?

— Ами ако ти не знаеш, аз имам няколко идеи! — намигна ѝ Бъкскин.

Бъкскин не се сещаше някога да се е хранил по-добре.

Заспаха някъде след полунощ и на следващата сутрин трябваше да побързат, ако искаха да хванат дилижанса.

След десет часа здраво друсане по пътищата и спиране за смяна на конете на всеки десет мили, Бъкскин и Сара Джейн най-после пристигнаха в Сан Карлос Уелс — уморени и гладни, жадни за хубава вечеря и мек креват след нея.

Щяха да продължат към ранчото на следващата сутрин, след като се наспяха добре. Нахраниха се в столовата на хотела, след което седнаха на кревата в стаята си и се вторачиха един в друг.

Сара Джейн се наведе и го целуна леко по бузата.

— Бъкскин Морган, ти си най-добрият любовник, който някога съм имала, но тази вечер съм прекалено уморена, за да правя любов с теб!

— Добре! И аз се чувствам така! Хайде да си лягаме!

На следващата сутрин след закуска изработиха плана си за действие. Наеха коне от конюшнията и препуснаха към големия магазин в центъра.

— В ранчото имам някои запаси, но ще имаме нужда от още някои неща! — обясни Сара Джейн. — Предполагам, че ще ни трябват два-три дни, докато открием среброто. Спомни си, че Опитай Пак каза,

че се наложило да копае три стъпки надолу, за да се увери, че не греши. Именно това трябва да търсим!

Купиха бекон, шунка и две пържоли, които да си опекаат, когато стигнат в ранчото.

— Надявам се, че къщата си е още там! — каза Сара Джейн.

— Не мислиш, че някой я е изгорил, нали?

Потеглиха от Сан Карлос Уелс малко след осем и след обяд вече видяха сградите на ранчото. Всичко си беше така, както го бяха оставили преди седмица и половина.

Бъкскин понечи да запали огън в печката с малко дърва и хартии, след което духна кибрита.

— По-добре да не палим! — каза той.

Сара Джейн го изгледа така, сякаш си бе загубил ума.

— Как така няма да палим? Нали трябва да изпечем пържолите!

— Не можем и не трябва да палим огън! Смит и съдията трябва да са някъде наблизо. Единият сигурно има картата, която им е дал Опитай Пак. А Смит е бил тук преди със златотърсача. Какво мислиш, че ще направят, като видят от комина на къщата да излиза дим?

Сара Джейн кимна.

— Прав си! По-добре да се опитаме да ги открием! Хайде, мисля, че знам къде да отидем! Мястото е на четвърт миля оттук, но от там се вижда на пет мили разстояние във всички посоки, освен в една. Да вземем по една пушка и да вървим да ги търсим!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да излязат, те обядваха сандвичи с шунка и вода от вътрешната помпа. Вкараха конете си в една барака, така че никой да не ги забележи, и изкачиха малкото хълмче зад къщата. От там склонът продължаваше още две мили нагоре и на изток, за да се влее накрая в планинската верига.

Двамата спряха на около четвърт миля от къщата, близо до малка горичка, и Сара Джейн посочи с ръка:

— На север и на юг погледът стига отвъд границите на ранчото, на запад — почти до Сан Карлос Уелс.

Бъкскин се загледа на запад. Опита се да прецени колко беше часът. Вероятно двамата мъже бяха хванали дилижанса вечерта, което означаваше, че са пристигнали в града към четири часа сутринта предния ден. А да пътуваш нощем бе по-зле, отколкото да си в щатския затвор!

— Предполагам, че съдията е пристигнал късно през нощта онзи ден и веднага си е наел стая в някой хотел. Сигурно е станал чак по обяд, така че има преднина пред нас само осем часа.

— Мислиш ли, че е дошъл да търси среброто?

— Да. Басирам се, че има карта на мястото, а и Смит трябва да е с него. Не би тръгнал без охрана!

— Кое то значи, че са дошли да оглеждат наоколо вчера по обяд и сигурно вече са намерили находището.

— Така мисля и аз.

— Тогава защо не виждаме дим от лагерен огън?

— Не съм голям специалист по добиване на сребро, но, доколкото знам, повечето такива находища се намират в планински участъци, в които има много дупки и скални процеци. Из равнините и долините сребро няма.

— Нека им дадем още половин час. Можем да видим препускащ ездач, вдигнат във въздуха прах или нещо такова. Съдията може да е изпратил Смит до града за хранителни припаси.

Чакането им не се увенча с успех.

— Време е да яхнем конете и да тръгнем на оглед из скалистата част от ранчото ти — тази, която не може да се види оттук.

Върнаха се до къщата, изведоха конете, оседлаха ги и се метнаха отгоре им. И двамата имаха по една пушка, окачена на седлото, и пистолет, затъкнат в кобур на кръста. Бъкскин тръгна напред към скалите. Когато стигнаха до тях, завиха надясно и започнаха да оглеждат мястото отблизо.

Едно време Бъкскин бе работил с ветеран от войната, който го бе научил как да проверява подобен терен: разделяш територията на участъци и започваш да ги проучваш бавно и методично един по един.

Когато всички части са добре проучени, оглеждаш отново цялото място за евентуални движения или неочаквани промени.

Първият участък беше чист.

Продължиха нататък. Този път трябваше да се спуснат по склона на хълма, който продължаваше нагоре към планината. Отстрани имаше два каньона, които трябваше да се огледат добре. Нищо!

Към три часа следобед вече бяха обходили към десетина хълма и падини, без това да даде някакъв резултат.

— Вече сме извън земята на ранчото! — каза Сара Джейн. — Това са част от склоновете, по които пасат животните ни, но ние не ги притежаваме. Сега трябва да свием първо на север, а след това под ъгъл на запад.

Яздиха около половин час, преди да стигнат един хълм, който не бяха забелязали преди. Бъкскин се показва на ръба на върха, но веднага се дръпна назад.

— По дяволите! — рече той и скочи на земята от коня.

Сара Джейн го последва.

— Какво видя? — Тя не дочака отговора му, а вместо това сама отиде да провери. В края на тесен процеп имаше разпъната палатка със запален пред нея огън. Откъм по-близката страна имаше купчина камъни, образуващи нещо като стена по продължение на хълма, изведнаж изчезваща в земята.

В горния край на каменната редица копаеше един гол до кръста мъж.

— Това е! — тихо каза Бъкскин. — Сребърното находище на Нелсън. Скоро ще бъдеш богата жена!

— Находище, жилка... — рече Сара Джейн. — Аз ли съм собственичката на среброто наистина? Не познавам добре законите на щата Аризона. Нужно ли е да подавам молба, за да получа официално права над находището, след като то е на моя земя?

Бъкскин се ухили.

— На тези въпроси ще ни отговорят в столицата, но първо ще трябва да се погрижим за натрапниците!

Долу има само един човек. Ако съдията е тук, той не би копал. Къде ли може да е?

Бъкскин кимна.

— И аз се чудех. Долу виждам само един кон.

— И сега какво? — попита Сара Джейн.

— Отивам да хвана Смит. Ако някой се опита да ме издебне отзад, използвай пушката си, за да стреляш! Не е необходимо да уцелиш, достатъчно е да го изплашиш! Така ще мога да се измъкна.

— Добре! — Сара Джейн се намръщи. — Внимавай! Не искам да те изгубя накрая!

— Нямам намерение да се оставя да ме уцелят отново. Лявото ми рамо с двете дупки от куршуми в него ми е напълно достатъчно засега.

Бъкскин отиде до ръба на възвишението и се запромъква през храсталаците. Запълзя надолу бавно, влачейки пушката в прахта след себе си.

Склонът не беше гол, въпреки че отдалече изглеждаше така. Тук-там имаше храсти и бурени, зад които можеше да се скрие. Всеки път, когато мъжът долу се извъръщаше, за да изсипе пръстта върху купчината отзад, Бъкскин се изправяше и пробягваше няколко метра до следващото прикритие.

Напредваше много бавно. Трябваше да премине осемдесет ярда, преди да е достатъчно близо, за да извика на мъжа и да го вземе на мушка. Палатката все още го тревожеше. Не беше голяма, но пък съдията можеше да е вътре!

След поредния пробег реши, че вече е изминал половината разстояние. Склоновете на каньона бяха точно отпред и той се страхуваше да не се подхлъзне и да издаде присъствието си. Огледа мястото — бе широко не повече от десет фута.

Пясъкът на дъното беше мокър от някогашен планински порой.

Бъкскин изчака мъжът да се обърне и скочи. Падна тежко, сви колене, за да неутрализира удара, и се просна по очи.

Копачът не можеше да го забележи от мястото си. Пушката на Лий падна от ръцете му и издрънча.

Бъкскин не помръдна. Беше сигурен, че мъжът е чул шума.

Извърна се, измъкна пистолета си и зачака. След две-три минути чу приближаващи се към него стъпки. В момента, когато над скалата пред него се показа главата на мъжа, Бъкскин скочи на крака и се прицели в корема на Смит.

— Ето, че пак се срещнахме, Смит! Пусни оръжието си на земята. Веднага!

Очите на Смит се разшириха от изненада и гняв. Лий помисли, че онзи ще вдигне оръжието си и ще стреля, но престъпникът само сви рамене и хвърли пистолета си на земята.

— Чаках те! Доста се забави!

— Искане да ви дадем достатъчно време, за да се измъкнете от Феникс. Къде е съдията?

— Кой?

— Пърсивал Лоуденимер, шефът ти!

Преди той да успее да отговори, тишината на аризонската пустош бе нарушена от изстрел и Смит се завъртя, улучен в левия крак.

— Какво беше това, по дяволите?

Бъкскин сви рамене.

— Жената, която изнасили, същата, чиито съпруг пречука по най-мъчителен начин. Спомняш си я, предполагам — Сара Джейн Нелсън.

Бъкскин се извърна към хълма. Малко облаче пушек над него издаваше местоположението на Сара Джейн.

— Не! — изкрещя й той. — Не стреляй! — Отново се обърна към Смит, вдигна го и го побутна към палатката.

— Къде е съдията?

— Не е тук!

— Добре тогава! Ти сам ще поемеш цялата вина за убийствата и другите безобразия!

— Не съм убивал Нелсън! Беше Уили Пойнтър!

— И ти си бил там! Няма значение кой е дръпнал спусъка — отговорността е обща. Така или иначе ще увиснеш на бесилото!

— Не е справедливо!

— Нито пък да изнасилваш жени и да се опитваш да ме пречукаш!

Бъкскин завърза ръцете на Смит зад гърба му.

— Ако нямаш нищо против, сега ще претърся палатката, за да съм сигурен, че съдията не си почива вътре, докато ти му вършиш черната работа!

— Не си прави труда! — прозвуча един плътен глас иззад палатката. Бъкскин погледна натам. От разстояние не повече от двадесет фута в него се целеше двуцевката на Пърсивал Лоуденимер. Съдията се ухили.

— Интересни работи научава човек, когато другите не подозират, че е наоколо. Мистър Морган, това беше последният път, когато се намесваш в плановете ми!

Бъкскин разпозна характерната физиономия на човек, който се готви да стреля. Пръстът на съдията започна да натиска спусъка. Лий скочи настрани и сграбчи Смит пред себе си за прикритие.

Двете цеви гръмнаха едновременно. В патронниците имаше общо двацет и шест куршума, които полетяха един след друг към тялото на Смит.

Бъкскин усети как мъжът, който му служеше за прикритие, бе отхвърлен назад. Едновременно с това, нещо премина през левия му крак и се удари в тока на ботуша му.

В следващия момент Лий вече бе на земята, покрит от трупа на Смит. Бъкскин бе започнал да се присяга към пистолета си още преди Лоуденимер да стреля, така че сега довърши движението и изпрати един куршум в ниския мъж, както обикновено облечен в черен костюм с елек.

Откъм хълма отзад проехтяха първо два изстрела, а после и трети и съдията се свлече на земята, пицейки от болка и гняв.

Бъкскин избута настрани тялото на Смит и се изправи на крака. Изтича до съдията. Пушката му бе паднала далеч вляво от него. Пърсивал Лоуденимер крещеше, притискайки рамото си и левия си крак. И двете рани кървяха ужасно.

Бъкскин погледна назад към Смит. Той вече нямаше да им създава проблеми. Два от куршумите го бяха уцелили в лицето и бяха пръснали мозъка му.

— Спокойно, Лоуденимер! Не си чак толкова зле ранен! Имаш късмет, че не си надупчен в корема. Тогава би разбрал какво е истинска болка!

Бъкскин видя, че Сара Джейн е повела конете надолу по склона към него.

— Всичко свърши! Ще ти превържа раните, за да оцелееш и да могат да те обесят. Обвинявам те в убийството на Смит! Не че е голяма загуба за обществото, но стига, за да увиснеш на въжето! Спири да пициш и се дръж като мъж! Този път прекали. Скоро ще намериш смъртта си!

Бъкскин превърза раните на съдията с парчета плат от собствената му риза, след което му върза ръцете на гърба.

Лий и Сара Джейн погледнаха към разкопаната мина.

Скалите там бяха от някакви особено твърди скали — най-вероятно базалт, прецени Бъкскин. Никога преди не беше виждал сребърна жилка. За него това си беше просто камък със сини жилки из него.

— Щом Опитай Пак твърдеше, че е сребро, аз му вярвам! — каза Сара Джейн. — Проблемът е, че нямам никаква идея какво трябва да направя оттук нататък!

— Разпитай из Феникс! Има компании, които поемат грижата за подобни находища, като се договарят със собственика за някакъв процент от печалбата. И за двете страни е изгодно. Така ти няма да имаш никаква грижа! Сигурно ще успееш да намериш фирма, която ще ти даде заем от пет хиляди долара срещу бъдещата печалба.

— Божичко! — рече Сара Джейн. — Сигурно все някога ще свикна! — Погледна към Смит и потрепери. Пое си дълбоко въздух и хвана ръката на Бъкскин. — Поне не ми се наложи да убивам и този! Съдията го направи вместо мен. Сега да се връщаме в къщата, за да сготвя прилична вечеря за нас двамата! Дори и онзи убиец там трябва да яде!

Три дни по-късно те откараха съдията във Феникс, предадоха го на шерифа и прокурорът заведе срещу него дело за убийство. Съдът щеше да се произнесе до три седмици.

Бъкскин и Сара Джейн щяха да свидетелстват срещу него.

Според Лий процесът щеше да продължи най-много час и половина, включително със съдийските обсъждания.

Седяха в ресторанта срещу хотела им и привършваха да се хранят.

— А сега какво ще правиш? — попита го Сара Джейн.

— Мисля да продължа към Сан Франциско. Натам бях тръгнал, когато те срещнах.

— Не е необходимо да го правиш! — Тя отмести поглед встрани, после се извърна, хвана ръката му и го погледна в очите с умоляващ, настойчив поглед. — Искам да останеш! Ще можеш да наглеждаш компанията, която наехме! Нищо по-лесно от това да излъжат една самотна жена! Аз никога няма да разбера! Остани да ми помагаш с ранчото! Все още имам намерението да докажа, че Джеймс беше прав и то може да бъде печелившо! Може и да нямам вече нужда от тези пари, но въпросът не е в това! — Тя въздъхна и го докосна по бузата. — Пък и се надявах, че ще останеш и ще се ожениш за мен. Ще направиш от мен почтена жена и двамата ще отгледаме поне две деца. Ще сме добри граждани на щата Аризона... Няма смисъл да продължаваш към едно неясно бъдеще, когато имаш на разположение богата вдовица с ранчо и сребърна мина!

Бъкскин се усмихна и хвана ръцете ѝ.

— Много бих искал, Сара Джейн, наистина! Но все още жаждата за приключения не ме е напуснала. След половин или една година отново ще ми се прище да яхна коня и да потегля нанякъде и тогава ще го направя. Не би било честно към теб! Аз не съм от хората, дето се установяват на едно място — поне още не! Може след десет години да е по-различно, но сега предпочитам да съм свободен, за да пътувам и да помагам на хората да разрешават проблемите си. Но никога няма да те забравя!

Сара Джейн въздъхна и тъжно кимна. Бе очаквала този отговор.

— Не можем ли да правим любов заедно поне още веднъж? Следобедният дилижанс тръгва чак в два часа. Имаме цели четири часа на разположение!

Бъкскин кимна. Побързаха да пресекат улицата и да се върнат в стаята си в хотела. Един последен път, мислеше си Бъкскин, а после отново ще е на път. Какво ли го очакваше?

Не знаеше и именно това бе най-хубавото. Пред него беше поредното приключение. Нямахте търпение да започне ново разследване, да преследва поредния злодей. Той беше Бъкскин Морган — мъжът, който винаги беше готов за нова опасност и... нови жени. Ами да!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.